

Владимир Димитријевић
СРБИЈА У СЕНЦИ АНТИХРИСТА

Издање аутора

Аутор

Владимир Димитријевић

Наслов

СРБИЈА У СЕНЦИ АНТИХРИСТА

Књигу препоручују

доц. др Зоран Чворовић

Раде Јанковић

Штампа

ДОБРОТОЉУБЉЕ

Београд

Тираж

50

ISBN 978-86-904566-1-1

Владимир Димитријевић

**СРБИЈА
У СЕНЦИ
АНТИХРИСТА**

Чачак, 2022.

САДРЖАЈ

КАКО СМО СТИГЛИ ДО ТРЕЋЕГ СВЕТСКОГ РАТА: УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	7
ИМА ЛИ СМИСЛА ПИСАТИ О АПОКАЛИПСИ?!	19
ТЕОРИЈА ЗАВЕРЕ И СВЕТ У КОМЕ ЖИВИМО	
О ЗАВЕРАМА ЉУДСКИМ И ДЕМОНСКИМ	31
АЛИСТЕР КРОУЛИ ТАЈНИ АГЕНТ ЕНГЕЛСКЕ	42
ОДГОВОРИ АЛЕКСЕЈА КОМОВА	47
СВЕДОЧЕЊЕ ОЛГЕ ЧЕТВЕРИКОВЕ	56
ШТА ЗНАМО И ЧЕМУ СЕ НАДАМО: ПРАВОСЛАВНА АНАЛИТИКА КАО ПУТ КА ПОЗНАЊУ	63
ПРАВОСЛАВНИ НАРОДИ У САДАШЊОСТИ	70
НЕМОРАЛ И АНТИХРИСТ	
ТРИЈУМФ НЕМОРАЛА И ПОТЧОВЕЧАНСТВО	75
КАКО СМО ЋУТАЊЕМ ИЗДАЛИ ЗАВЕТ/ РАЗМИШЉАЊА О ВИДОВДАНУ 2017.	93
ГУЛАГ СА МАСКОМ ДИЗНИЛЕНДА	
ПОД ВЛАШЋУ ВЕЛИКОГ БРАТА ЛИБЕРАЛ-КАНИБАЛИЗАМ	115
КАКО НАС ВОДЕ У ЛОГОР ЗА ИСТРЕБЉЕЊЕ?	132
УКИДАЊЕ ГОТОВОГ НОВЦА ИЛИ ПУТ КА АНТИХРИСТУ	139
ВИДЕО – НАДЗОР НАШЕ СВАКОДНЕВИЦЕ	145
КОНЦЛОГОР СРБИЈА ИЛИ ЗАШТО ХОЋЕ ДА ВАС ЧИПУЈУ?	152
О ОБАВЕЗНОМ ВАКЦИНИСАЊУ	178
ПРОРОЧАНСТВА СЕ ИСПУЊАВАЈУ	
ВОДЕ ЦРВЕНЕ КАО КРВ – ЈАСНО ЗНАМЕЊЕ ВРЕМЕНА	187
СМИСАО ВАСКРШЊИХ ПОЖАРА	191

ПОТАПАЊЕ ВАЉЕВСКЕ ГРАЧАНИЦЕ И ПОТОП СРБИЈЕ	208
СРПСКИ ЗАПИС НА НАТО-ЕУ ПУТУ	211
„ЛЕЊИРСКА МУДРОСТ“ ЈЕДНОГ СВЕШТЕНИКА	218
НАЂОШЕ НИШТАРИЈЕ И ПОСЕКОШЕ ХРАСТ	230

**СРБИ, ЕВРОПСКА УНИЈА И СМРТ ПРАВЕ ЕВРОПЕ
ЕУ ЗА ПРАВОСЛАВНЕ ПОЧЕТНИКЕ**

МИТ О ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ	235
ТАЈНИ СМИСАО БЛИСКОИСТОЧНЕ КРИЗЕ.....	251
РАЗМИШАЊА НА УСЕКОВАЊЕ	261
НА СВЕТОГ ИЛИЈУ 2018. ГОДИНЕ	281
ЧУВАЈМО СЕ ДА НАС КО НЕ ПРЕВАРИ ИЛИ СВАКОДНЕВИЦА И ОДСТУПНИШТВО	284

КАКО СМО СТИГЛИ ДО ТРЕЋЕГ СВЕТСКОГ РАТА: УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

ГОДИНЕ КОЈЕ СУ ПРЕТХОДИЛЕ
ДАНАШЊЕМ ЧАСУ

Присуствујемо последњем рату за будућност човечанства.

Њему су претходиле многе најаве.

Још 2008, чувени антиглобалиста Виљем Енгдал је писао да на архипелагу Свалбард близу Арктика Бил Гејтс заједно с „Фондацијом Рокфелер“ и „Монсанто корпорацијом“ улаже милионе долара у загонетни пројекат семенске банке: „Семенска банка ће бити опремљена двоструким вратима отпорним на експлозије са сензорима покрета, двома ваздушним коморама и зидовима од армираног челика дебелим један метар. Садржаће до три милиона различитих варијанти семења из читавог света. Шта је навело фондације „Рокфелер“ и „Гејтс“ да истовремено подрже умножавање патентираних „терминатор“ семења кроз Африку, процес који, као и на свуда на земљи, уништава различитост биљних варијанти како се уводи индустријализовани монокултурни агробизнис? У исто време, они улажу на десетине милиона долара да би сачували сваку могућу варијанту семења у једној благајни отпорној на бомбе близу неприступачног арктичког круга да би, цитирајући њихов званични извештај, „сачували биолошку различитост за будућност“?“

Спремали су се, очито, за светски рат.

Верују да ће га они, само они, преживети.

ЦЕРАЛД СЕЛЕНТЕ НАЈАВЉУЈЕ

Године 2010, чувени прогностичар Цералд Селенте је говорио за „Геополитику“: „Америка иде путем прошлих царевина која су цветала и пропале. Један од разлога пропасти је надувена војска која цеди новац из благајне, која има базе широм света и води скупоцене губитничке ратове. Пошто је напустио дужност и политику, бивши главни заповедник савезника у Другом светском рату и републикански председник у два термина, Двајт Ајзенхауер, упозорио је амерички народ да ће „војно-индустријски комплекс“ преузети државу. И јесте. Од Другог светског рата, преко Корејског и хладног рата, до Вијетнама, Ирака и Авганистана, Америка непрекидно води ратове и траћи своју будућност као што је упозорио Ајзенхауер.

Као друго, Америка је од произвођачког друштва постала потрошачко. Седамдесет и два од одсто бруто националног дохотка потиче од потрошње. Њена произвођачка основа је потпуно угрожена. Иако чини само пет одсто светског становништва, Америка троши 13 одсто светског извоза и 25 одсто енергије.

Амерички начин банака које позајмљују новац људима да би трошили одржив је докле год год људи раде да исплате своје дугове. Међутим, сада када је ефективна стопа незапослености 19 одсто, људи одлазе у банкрот и губе своје куће.

Некада светско царство предузетништва, САД су постале земља у којој влада даје помоћ, пореске олакшице и зајамчене позајмице компанијама „исувише великим да пропаду“. Због силних трошкова око пореза и лиценци и због регулација и укидања закона против монопола,

предузетницима је постало немогуће да се такмиче са дивовским фирмама. Од финансија до пољопривреде и од фармацеутике до обраде хране, чињенице говоре за себе: олигарси управљају великим тржишним секторима. Америка је од демократије постала олигархија.“

У потоњој фази распада, Америка мора да ратује, јер је звер која је рањена.

НАЈАВА ПРОПАСТИ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Пропаст Европске уније, којој управо присуствујемо, најављивао је италијански геополитичар Тибери Грацијани 2011:“ Неспособност Европске уније да преузме унитарну и јасну улогу, на пример, у недавним и даље отвореним питањима као што су југословенско, авганистанско и ирачко, показала је европску некохерентност у спољној политици, њену потпуну подређеност шездесетогодишњој стратегији САД, као и њене националне партикуларизме и корпоративизме. Поред одсуства спољне политике, ствар погоршавају и велике поделе у Унији по другим темама које су битне и за њен опстанак: европски устав, социјална и енергетска политика. Двоструко одсуство реалног политичког јединства и усаглашене спољне политике условљава могућност да Унија развије сопствену геополитичку доктрину, штавише, у данашњем глобалном такмичењу ти недостаци приморавају Европску унију да се подређује одлукама свог највећег савезника, САД, а посебно да геостратешки функционише као ослонац за трансатлантске геополитичке доктрине. Оно што суштински недостаје европској руководећој класи јесте геополитичка свест кохерентна са данашњим историјским тренутком.“

Грацијани је најавио да ће ЕУ ући у будући рат за евроазијско наслеђе на страни САД: „Ако је за Де Гола Лондон представљао, справом, тројанског коња Сједињених Држава у Европској унији, за Москву је, изгледа, Брисел тројански коњ САД у њеном „суседном иностранству“. Дакле, „политика анексије“ коју следи Европска унија била је, могло би се рећи, „стерилна“ од почетка, због политичке кратковидости Брисела и НАТО ширења на земље бившег Варшавског пакта. Ширење Уније и паралелно НАТО напредовање ка истоку, које Москва опажа уз извесну и разумљиву нервозу, условиће, предвидљиво је у кратком периоду – ако се благовремено не предузму одговарајуће дипломатске, економске и политичке везе – односе између Уније и Русије. Наиме, треба указати на то да је у ширим оквирима, посебно на геостратешком плану, подударност два поменута процеса (ширење Уније и НАТО) претворила у стварност сценарио који је Бжежински замислио, по коме је он Европи доделио улогу америчког мостобрана на евроазијској континенталној маси. Никада Европљани нису били тако кратковиди као у овој прилици. Треба, осим тога, уочити да је Вашингтон, у циљу елиминисања било каквог „независног“ одступања Брисела од америчких директива, одмах, уз Лондон, успоставио привилеговане односе, преко велике економске помоћи, с новим источним чланицама Уније. Ослањајући се на бојазан и неповерење тих нових источних чланица у односу на бриселске технократе, на неке партнере (Немачка *in primis*) и, очигледно, на Москву, Вашингтон их је постепено привукао у своју сферу утицаја. Тако је америчка администрација успела да створи претпоставке за будуће цепање унутар ЕУ и, пре свега, да сузбије могуће ириликe за евроруске *сйрашешке савезе*.“

Зашто је и избио рат на Украјини: Европа се заувек мора одвојити од Русије.

ЕКОНОМСКИ КРАХ

Те исте, 2011. године, немачки истраживач Јирген Елзесер је рекао шта долази: "Суштина економске кризе је да су они надули мехур фиктивног новца, који нема никакву подлогу у реалној економији. То је почело још седамдесетих година јер је британска влада, две деценије раније, дозволила приватним банкама да штампају новац. И овај мехур је пукао када је пропала банка „Lehman Brothers“ 15. августа 2008. године. Велики новац који је пристигао из Америке уложен је у Лондон. Кенеди је покушао све то да заустави; међутим, убили су га. И пошто је Никсон 1971. године суспендовао везу између долара и злата, Лондон је могао да искористи ту прилику да иштампа што више долара. Може се рећи да ово није мехур, већ финансијско оружје масовног уништења. Ворен Бафет, амерички милионер, то је рекао. Дакле, овај мехур има финансијске деривате који све заједно износе 868 билиона долара. Деривати, то су папири ниже вредности. Примера ради, дају кредит неком сиромашном Американцу да купи кућу и, уместо да запишу дуг у банкарским књигама, они направе сертификат. Након тога, тај сертификат деле сиромашним европским пензионерима као залог за ново, као хартије од вредности. Многи од ових папира су у хец фондовима и њима се тргује у Њујорку и Лондону. Али, хец фондови немају своје седиште у тим градовима, већ им је седиште на неким острвима: на Кајманским острвима, на острву Ман између Шкотске и Ирске, које су крунске

земље, те су изван домашаја међународних закона јер не припадају Великој Британији, већ краљици. То су гусарска острва, одакле се напада остатак света финансијским оружјима за масовно уништење. И национална држава мора да заустави уплив тих хартија од вредности и хец фондова у државни систем. Националне банке које су трговале са овим хартијама од вредности, које су сада у стечају не смеју се спасавати него се морају ликвидирати. И после пада банке „Lehman Brothers“ било је пуно међународних конференција, али нема никаквих резултата. Јер земље које имају велику зараду од хец фондова, нарочито Америка и Британија, спречиле су да конференције имају било какав учинак. И једино национална држава може да предузме било какве мере. Пример јачине националне државе је Русија. Русија је пропала у току Јељцинове владе, а Путин је успео, уз помоћ државе и националних хеуристичких система, да заустави распад економског система у Русији и да затвори олигархе у Сибиру, тиме спречавајући приватизацију националних фирми у руке страних богаташа. И од тада се стање у Русији много побољшало. Нама треба координација нападнутих националних држава. У Јужној Америци, Чавес је покушао да направи једну такву корпорацију и требало би да учинимо исто и у Европи; али то није могуће због Европске уније, која помаже англоамеричкој олигархији у рушењу наших економских система. Нама треба нови интернационализам, што значи – сарадња између националних држава на осовини Париз–Берлин–Москва. Уместо евроатлантских интеграција, нама су потребне евроазијске интеграције.“

И кад су оне биле на помолу, НАТО је, преко Украјине, напао Русију.

И ова књига је настала као најава будућих догађаја.

О ОВОЈ КЊИЗИ

Ова књига је требало да се појави 2019. године, а излази сад. Зашто?

Када је Наполеон ушао у једно село, и нису звонила звона да га дочекају, питао је свештеника – зашто није чуо почасну звоњаву. „Из хиљаду разлога, сире“, рече свештеник. „Један од њих је и тај што немамо звона“.

Ова књига се није појавила 2019. године из многих разлога, али је кључни тај што није било новца. Сада га има, бар нешто мало.

Сада је 2022. година, и књига „Србија у сенци антихриста“ служи као својеврсна „временска капсула“, да се види колико су прогнозе у њој испале тачне. Јер, од 2019. до данас догађаји су страховито апокалиптички убрзали – почев од корона пандемије, иза које је стајала светска сатанистичка интернационала, спремна да потрује човечанство, све до рата на Украјини, где НАТО ратује против Русије, и све више земаља бива увучено у трагична збивања која ко зна куда воде.

КОРОНА ЈЕ ОРУЖЈЕ

Што се короне тиче, ствари су јасне. Довољно је погледати само извештаје руске војске о америчким биолошким лабораторијама на Украјини и широм света, па да нам се очи отворе. Још у марту 2022. године све се знало. Инвестициони фонд сина председника САД Хантера Бајдена учествовао је у финансирању војно-биолошког програма Пентагона у Украјини, саопштио је

начелник Радијационих, хемијских и биолошких снага Оружаних снага Русије, генерал-потпуковник Игор Кирилов: „Пристигли материјали нам омогућавају да испратимо шему сарадње америчких државних органа са украјинским биолошким објектима. Привлачи пажњу то да су у финансирању ових активности учествовале структуре које су блиске актуелном руководству САД, конкретно инвестициони фонд ‘Роузмонт сенека’ (Rosemont Seneca) којим руководи Хантер Бајден”, рекао је Кирилов, а пренео Спутњик. Укупна средства фонда су 2,4 милијарде долара: „Истовремено, постоји блиска веза фонда ‘Роузмонт сенека’ са главним компанијама које су радиле за америчку војску, укључујући компанију ‘Метабиота’ (Metabiota) која је, заједно са ‘Блек енд вич’ (Black and Veach) главни добављач опреме за биолошке лабораторије Пентагона широм света. Размере програма су запањујуће. Поред војног ресора, у његовој реализацији директно учествују америчка Агенција за међународни развој, Фонд Џорџа Сороша, Центар за контролу и превенцију болести. Научни координатори су водеће истраживачке организације, укључујући Националну лабораторију у Лос Аламосу која прави нуклеарно оружје у оквиру ‘пројекта Менхетн’. Све те активности се спроводе под пуном контролом Пентагона. Анализа документације показује да се у иностранство нису износили само узорци ткива и крвне плазме човека, него и опасни патогени, као и њихови преносиоци. У центар ‘Лугар’ у Грузији послато је више од 10.000 узорака. Међу примаоцима су и референтне лабораторије у Великој Британији, институт ‘Лефлер’ у Немачкој. Један од приоритета САД је био узрочник антракса кога одликује висока смртност и отпорност у животној средини”, рекао је Кирилов. Износ финансирања програма само у периоду од

2018. до 2020. године износио је скоро 32 милиона долара. Руски генерал је, како пениси Спутњик, истакао да је изношење патогена из Украјине у иностранство стварало ризик од цурења „осетљивих генетских информација”, као и опасност по биолошку безбедност не само Украјине, него и региона у које су пребачени узорци. По његовим речима, познати су примери када се рад америчког војног ресора са узрочником антракса завршавао ванредним ситуацијама.

НАЈАВА ИЗ 2014. ГОДИНЕ

Што се размера рата НАТО Украјине против Русије тиче, чувени руски аналитичар, Валентин Катасонов, још је 2014, у својој књизи „Украјина: економија смутње и крвави новац“, описао оно што гледамо осам година касније: „Грађански рат у Шпанији (1936), напад Јапана на КИну (1937), хитлеровски аншлус Аустрије и немачко освајање Чехословачке (1938)...Да ли је много европских малограђана у другој половини тридесетих година 20. века слутило да ово нису локални сукоби, каквих је у свету увек поприлично, него прва етапа новог, најкрвавијег у дотадашњој историји, светског рата, и да велике државе заузимају економске и геополитичке положаје пре но што једна другу дочепају за гушу?

Ирак, Југославија, Либија, Сирија...Можда ће историчари после пола века ове „локалне“ ратове назвати уводом у Трећи светски рат?

Треба само појмити где ће почети нови Армагедон...

Можда ће садашња Украјина, као некад Пољска, постати јабука раздора између светских сила и дати повода за нуклеарни рат, који ће сатрти човечанство с лица планете?“

ТЕМЕ У ОВОЈ КЊИЗИ

Писао сам, у другој деценији 20. века, о разним темама, почев од праксе (не теорије) завере. Још почетком последње деценије 20. века, Морис Стронг, њуејдер и активиста Светског економског форума, причао је како ће написати роман о будућој деценији, у коме мештри из Давоса изазивају светску економску кризу и праве хаос. Па онда је било речи о Алистеру Кроулију, најпознатијем сатанисти 20. века, агенту британске обавештајне службе, који је тврдио да свет, пре но што ступи у Нови поредак, мора да се купа у мору крви. Олга Четверикова је 2011. писала да је луциферијанска кабала донела одлуку да изазове светску нестабилност, тако што ће палити пожаре широм света, а неће их гасити. Руски антиглобалиста, Алексеј Комов, дао ми је интервју 2014, и најавио рат НАТО Запада против Русије, који ће бити и рат за ресурсе и рат за вредности. Бавио сам се и истинама православне аналитике: чувени наш научник, емигрант у Француској, Марко С. Марковић, почетком деведесетих година 20. века написао је текст „За Савез православних народа“, у коме је рекао да ће оно што је почело са Србима да се заврши са Украјином: „У стратешком погледу, политика западних сила се може најбоље објаснити „теоријом домина»: када се домине усправно поређају, па се поремети равнотежа прве, онда све остале падају за њом једна за другом. Југославија је била почетна домина; Русија је предвиђена као последња. Први пут у историји указала се прилика да Русија буде потпуно уништена и православни народи с њом./.../За сада нема корисније политике, све док непријатељима не успе да изазову судар међу самим православним народима, по примеру Молдавије, а нада све рат између Русије и Украјине, у нади да би тада дошло и

до православног нуклеарног сукоба. Извесно је да би у том случају страдала и Европа, али шта мари ако се Руси и Украјинци буду узајамно уништили. У противном, Америка би дотукла Русију на издисају. Осим ако Русија, у самртном часу, не нађе довољно снаге да Американцима узврати атомски поздрав.“

Једно од кључних питања којима сам се бавио је питање ширења подљудског неморала као пута ка антихристу, почев од НАТО политичког хомосексуализма до педофилије закрабуљене у причу о „правима детета“. И ту Русија смета НАТО Западу – она је, под Владимиром Путином, почела да обнавља хрићански утемељене законе, и постала прва земља Велике Контрареволуције од 1789. године до данас. Србија се нашла на удару тајне безакоња, и све врсте НАТО неморала и парадирања снашле су нас после крвавог рата Запада против Српства до 1991. до 1999. И сада смо у тој борби.

Запад је, донедавно, када је навукао корона маске, носио маску Дизниленда иза које је био ГУЛАГ. Али, све време су чинили зло: 2011. сам писао о либерал – канибализму, то јест узимању органа од несрећника са Истока ради „лечења“ људождера са Запада (од Украјине до „Жуте куће“ свуда је било исто). Још одавно су кренули да нас воде у логор за истребљење – са укидањем готовине, чиповањем, обавезним вакцинама (и пре короне), са изазивањем миграција и разарањем демографије европских народа.

Било је и много знамења Господњих: вода црвених као крв (на Донбасу, много пре почетка рата, и другде), васкршњих пожара, потапања манастира (Ваљевска Грачаница код нас), сече записног дрвеће (опет код нас), итд.

Морали смо, увек и свагда, да пазимо на време, јер су дани зли.

Данас, када читаоцима предајем књигу „Србија у сенци антихриста“, пред нама се отварају хоризонти за које нисмо слутили да ћемо их гледати за нашег живота. Ако у рату НАТО Запада против Русије победи НАТО, антихрист долази. Ако победи Русија, историја ће се, барем на кратко, ради спасења људских душа, продужити.

Помолимо се Богу да издржимо доба које долази, и да спасемо душе за вечност.

О СВЕТОМ ИЛИЈИ 2022. ГОДИНЕ

ИМА ЛИ СМИСЛА ПИСАТИ О АПОКАЛИПСИ?

О ЧЕМУ ГОВОРИМО КАД ПРИЧАМО О АПОКАЛИПСИ?

Догађаји који се у свету збивају огромном брзином сваком нормалном хришћанину указују на близину коначне борбе Христа са антихристом, и Другог и Славног доласка Господњег. Кад кажем „нормално“, мислим на хришћанина који стоји под правим углом у односу на тле, који се није поклатио ни римском папи, ни Светском савету црква, ни самом себи, ни свом стомаку, ни свом новчанику. Таквом је јасно да убрзање светске историје није и не може бити случајно; Господ је то убрзање и нагласио као знак краја, истакавши да ће се ти дани, дани зла, СКРАТИТИ ради изабраних. А Свети Нил Мироточиви је пророковао да ће три и по године власти антихриста проћи као три и по месеца у његово доба (он је живео пре више од два столећа). Уосталом, што је мање песка у горњем делу клепсидре, он све брже истиче. И непобожни људи данас виде, и стално о томе причају, како време лети брже но пре.

Дакле, крај света се ближи. Но, он увек зависи од покајања човечанства. Бог ће ставити тачку на реченицу људске историје онда кад више не буде оних који се спасавају. Много пута до сада се то могло десити: у шестом веку, Господ је, због умножених безакоња међу хришћанима, и појаве опаких јереси, попут монофизитизма, хтео да заврши историју, али га је Пресвета Богородица, са још тројицом

светаца са земље (међу њима је био и славни авва Варсануфије из лавре Светог Саве Освештаног) умолила да народима пошаље покајање. И Господ је показао милост Своју: у Цркву ће, у вековима који следе, бити призвани Словени, и историја ће наставити да тече; као знамење да је то доба требало да буде доба антихриста, родиће се његов претеча, Мухамед, а мухамеданство ће постати стални бич хришћанима који одступају од Христа. Дакле, антихрист може да се јави БИЛО КАДА; да ли ће се то збити, зависи од покајања човековог и, наравно, од стања једине истините Цркве: Православне. Чак и у доба последњег безаконика, лажног месије у злу уједињеног човечанства, пропашће, кажу Свети Оци, само они који би пропали и да антихрист није дошао.

Но, пошто се пред нама стално збивају страшни догађаји, од ратова, преко земљотреса, до економске кризе, требало би да се подсетимо основних чињеница о томе шта претходи потоњим догађајима. А оне су нам дате Светим Предањем. Пре но што антихрист дође, у свету мора да буде велика криза, која ће за исход имати рат. У том рату, изгинуће огроман број људи. Јер, антихрист ће бити глобални господар, владар целе планете; пред њим ће нестати границе националних држава. И Први и Други светски рат били су припрема за то: у Првом светском рату, уништене су традиционалне државе које су одржавале равнотежу старе Европе: Хабзбуршка монархија, Немачко царство, Турско царство и, оно што је имало најстрашније последице по православне, Руска империја, наследница Византије. Светска антихришћанска елита саздала је Друштво народа, као први покушај стварања светске владе. Када је тај покушај пропао (јер, после Првог светског рата јавиле су се државе са снажним националним осећањима на

Истоку Европе), банкари са Вол Стрита, ти вампири савременог човечанства, изазвали су светску економску кризу 1929. године, и, финансирајући Хитлера (као што су, у Првом светском рату, финансирани Лењина, да би Русији сломили кичму преко комунизма и ГУЛАГа), припремили терен за Други светски рат, који је однео преко педесет милиона људских живота, донео Аушвиц, Јасеновац и Хиросиму, предао Европу под окупацију Вол Стрита (споља, то је НАТО) и безбожног комунизма (читај: Варшавски уговор). Последица је и стварање тзв. Уједињених нација, које су још ближе једној светској држави, и чија је зграда саграђена на земљишту банкарских крволока, Рокфелера, у Њујорку. Но, то није крај...Амерички конспиролог Дес Грифин је, још седамдесетих година прошлог века, написао књигу „Четврти рајх богаташа“, у којој је најавио да глобалне антихристове елите воде свет у нови понор, да би направиле своју коначну антиутопију. Њу, већ одавно, сами глобалисти зову ЗЛАТНА МИЛИЈАРДА: по њима, на планети има места само за милијарду “надљуди“, док остале треба побити. И они то деценијама раде: радијацијом, ГМО исхраном, вакцинама, стерилизацијама у Индији, политиком „једног детета“ у Кини, легализацијом педерастичке и содомизма, „кемтрејлсима“, вештачки произведеним вирусима (попут СИДЕ). Но, то није довољно: човечанство одбија да изумре, и, штавише, све више људи схвата ко су вампири савременог човечанства, устајући против њих. Зато је црни маг Вол Стрита и његових вампира, Бжежински, и изјавио да је данас лакше побити милион људи него контролисати их. (Није дочекао то да види: отишао је Богу на истину!) Њима се жури, јер се жури њиховом господару, сатани (за кога у Откровењу пише да је гневан, јер времена још мало има). Свети Лаврентије Черниговски (мошти му нетруле-

жне) јасно је рекао: „Ето, сад гласамо, то није ништа, јер још не дајемо глас за једног у свету. А кад се буде гласало за једног, то је ОН и не сме да се гласа“. А шта ће бити пре тога? Ево шта: „Биће рата, и где он прође, људи више неће бити. А пре тога Господ ће слабирим људима послати мале болести, и они ће умрети. А за време антихриста смрти неће бити. И Трећи светски рат више неће бити зарад покајања, него ради истребљења. /.../ Ако верујући пострадају у крви, биће прибројани мученицима, али ако нису верујући, отиће ће у ад“. А шта ће, по Светом Лаврентију, бити пре рата? Биће обнова црквеног живота (он је, запамтимо, ово прорицао још у доба Стаљина, кад је црквени живот у Русији био скоро угашен): „Доћи ће време када ће се обнављати и затворени храмови, и то не само споља, него и изнутра. Куполе ће се позлаћивати и на црквама и на звоницима. А КАДА СЕ ТО ЗАВРШИ, ЗАВЛАДАЋЕ АНТИХРИСТ“. Старац је препоручивао да идемо у цркве, ДОК СУ ЈОШ НАШЕ, а нарочито на Свету Литургију, и додавао: „Молите се да нам Господ још продужи време да очврснемо, зато што нас очекује страшно време“.

Ово што се у свету збива припреме су за Трећи светски рат, рат истребљења. Светска криза биће све дубља, а онда ће сатанисти, можда, већ направити неки нови „терористички чин“, баћиће атомску бомбу на своју сопствену територију, оптужиће зато неку од „отпадничких држава“, и креће покољ. Њихова парола је, уосталом, РЕД ИЗ ХАОСА: они прво праве хаос и лију крв људску, а онда уводе свој, демононадахнути „ред“. Јер, то једини аргумент антихристових слугу против нормалних људи који не прихватају њихов нови поредак: ако не примате оно што вам нудимо, побићемо вас. У њиховим рукама је све: од нуклеарних бомби, преко ГМО хране, до Интернета. Али, у нашим ру-

кама је покајање, које може да продужи историју. Јер, Господ се одазива људима који Га зову. То никако не смемо заборавити, да не бисмо били изложени искушењима потоњих дана. Но, ако нас и та несрећа снађе, Господ ће бити с нама; јер, како рече блажени Августин, Бога никад никог не губи, осим онога ко се Бога одриче.

Ових дана нам је од велике користи и молитва коју је будућим поколењима оставио Свети Анатолије Оптински (Млађи), а која гласи: “Избави ме, Господе, од обмана богомрског и злог антихриста, чији је долазак близу, и заклони ме од замки његових у скривеној пустињи спасења Твога. Дај ми, Господе, снагу и храброст чврстога исповедања имена Твога светог, да не одступим од Тебе због страха ђаволскога, да се не одрекнем Тебе, Спаситеља и Испупитеља свога, нити Твоје Свете Цркве. Но, дај ми, Господе, плач и сузе због грехова мојих, и поштеди ме, Господе, у дан Страшнога Суда Твога. Амин“

Потписник ових редова већ две и по деценије пише о апокалипси. У почетку, многи су се томе подсмевали. Сад, кад смо стигли на ивицу Трећег светског рата, о томе пишу новине. Скоро сваки дан. Али и даље се не разуме срж светских процеса. Ипак, има смисла писати, сведочити, борити се. Ево једног примера.

КАКО ЈЕ ТО СХВАТИО СЛОБОДАН АНТОНИЋ?

Слободан Антонић, мислилац познат по трезвеноумности и одмерености, искрен борац против квази - космополитизма и глобализације беде, одавно је осетио потенцијале хришћанског антиглобализма. У тексту „Хришћански антиглобализам“ („Културни рат у Србији“, Београд 2008, стр. 202 - 208), он приказује књигу „Чувајте се да вас ко не превари: православље на међи векова“, приређивача Вла-

димира Димитријевића и Јована Србуља (Београд, 2007). У свом приказу, Антонић показује да веома добро разуме учење Цркве о „последњим временима”, као и његово значење у савремености (бројеви у Антонићевом тексту односе се на стране зборника „Чувајте се да вас ко не превари”). Да чујемо писца „Културног рата у Србији”: “Хришћани верују да ће стварни крај историје започети стварањем светскога царства, светске тоталитарне државе. Други талас глобализације, након 1989, као да је најавио почетак тог процеса. Хришћани се различито односе према глобализацији. Неки хришћани, нарочито они који се налазе у средишту глобалног система - попут председника Буша и других „поновно рођених” - томе се радују. Тиме се, наводно, испуњава свето Откровење и убрзава други Христов долазак. Штавише, ти хришћани себе виде као активно оруђе светско-историјске Промисли, пошто обезбеђују да се догоди оно што мора да буде.

Други хришћани, поготово они који уживају извесне користи од светског система (попут обичног становника ЕУ), најчешће сматрају да тај процес има и добре и лоше стране. Како је читав процес глобализације амбивалентан, а пошто је за ове хришћане ипак најважније лично спасење, они сматрају да се не треба посебно уплитати у историју. Довољно је живети исправно и повремено помагати оне најпотребитије личним прилозима.

И коначно, трећи хришћани, нарочито они са периферије система (а тих је некако и међу хришћанима највише), верују да Господ жели да се што више људи спасе. Да би то могло бити, што више људи мора најпре добити прилику да уопште живи. Зато је долазак Антихриста неопходно одложити за што каснија времена, како би се историја продужила. То се најбоље може постићи активним „задржава-

њем зла”. На једној страни, мора се лично одбити учешће у неком конкретном злу (тј. у греху) и лично сведочити о исправности хришћанске вере. Што више искрених хришћана, то ће и време Апокалипсе наступити доцније. На другој страни, потребно је супротставити се светско-историјским процесима који увећавају систем зла и припремају позорницу за наступ највећег глобалног злочинца - Антихриста. Стварање тоталитарне светске државе, за традиционалистичке хришћане, јесте управо припрема позорнице за тај највећи и последњи глобални злочин. Постоје јасни знаци опасности од настанка тоталитарног злочиначког царства. Зато хришћани те знаке треба да препознају, како би могли да пруже одговарајући отпор.

Ова књига непосредно говори о тим знацима. Под изговором борбе против „глобалног тероризма”, ствара се глобална тоталитарна власт. Влада САД дала је себи за право да може да отме и заточи било ког човека на свету, држављана било које земље, само ако је осумњичен да је на неки начин повезан са тероризмом. Приликом испитивања, као што је то јавност већ сазнала, заробљеници се подвргавају мучењу, злостављању или понижавању. Испитивања се врше у Гвантанаму, екстериторијалној војној бази САД на Куби, или на америчким војним бродовима у екстериторијалним водама, или у америчким логорима у Ираку и Авганистану. Или, заробљеници се просто предају у руке иследницима у Мароку, Египту или Јордану који немају никаква ограничења у коришћењу тортуре. „Ми их не пребијамо на мртво. Ми их само шаљемо у друге земље где ће их испребијати на мртво”, цинично је прокоментарисао ту политику један амерички званичник (337).

Киднаповани људи налазе се у правној и информативној „црној рупи” (335). Њихова околина не зна где се на-

лазе, а они сами немају коме да се обрете за помоћ и правну заштиту. Тако се ствара читав систем логора за мучење и заточење, истински „глобални гулаг” (302). У те логоре шаљу се не само странци, већ и амерички држављани за које се сумња да су тзв. непријатељски борци. За једног од њих, Хосе Падиљу, вицеадмирал Џејкоби је изјавио да му се не може омогућити јавно суђење само зато што би могао да открије „методе” којима је био подвргнут приликом испитивања (335).

У плану је чак и доношење закона по којем би сваки Американац, за којег се посумња да „подржава” тероризам, могао изгубити држављанство, након чега би се одмах могао тајно ухапсити и пребацити на глобални „Архипелаг Гулаг” (336). Застрашивање људи могућношћу да једног дана једноставно нестану, само уколико неки амерички службеник на њих посумња, није једини извор глобалног терора. Човечанство је на прагу „хај-тек тоталитаризма” (324), технолошке револуције у праћењу и прислушкивању људи широм планете. Реч је, најпре, о прављењу опсежних база података о свакодневном понашању људи - њиховом кретању, куповини, здрављу, читању, религији... Чиповање личних докумената омогућиће обједињавање и проширење тих база података, што је само увод у чиповање људи. Тренутно се промовишу уградни чипови величине зрна пиринча, који омогућавају лакше новчане трансакције (рецимо, у ексклузивним клубовима), лакше праћење здравственог стања срчаних болесника, лакши надзор над непослушном децом, или лакше обезбеђење богатих људи које би неко могао да отме (346-7). У следећем кораку, сви запослени у некој фирми могли би бити обавезани да уз себе, из разлога безбедности или комуникације, морају имају неки активни чип. Ако би се ова пракса довољно ра-

ширила, после извесног времена, све категорије становништва практично би биле електронски „покривене”. Тиме би надзор над понашањем и кретањем људи постао тоталан. Тоталитарни потенцијали оваквог система практично би били неограничени.

Још један знак опасности за традиционалне хришћане јесте ширење идеологије антихуманистичког псеудо-екологизма. Реч је о осећају моралне супериорности оних најбогатијих и најмоћнијих на Западу над прикраћеним деловима човечанства на Истоку и на Југу. Та идеологија је усредсређена у духовном покрету у којем су свесно или несвесно, многи интелектуалци и припадници средње класе у САД и у ЕУ. Покрет се зове Ново доба (New Age) и својеврсна је мешавина источњачког мистицизма и екологије (172-249; 257-300). Еколошка компонента ове идеологије састоји се у уверењу да је планета Земља (Геја) не само својеврсно живо биће, већ и највиша вредност. Ту вредност сада угрожавају људи својом бројношћу. Број људи се мора смањити на једну, до највише две милијарде. Тиме ће се уједно сачувати природа, а преостали људи моћи ће уживати високи стандард. Смањење становништва мора се обавити пре свега у најсиромашнијим земљама. То ће се моћи извести, тим лакше што су најсиромашнији људи на неки начин сами криви за своју судбину.

Морална кривица сиромашних је друга, псеудо-духовна компонента Њу ејџа. Јер, новодобци верују у дарму и карму - еволутивно уздизање душе кроз више живота, у складу са моралним понашањем у претходном животу. Наиме, припадницима више и средње класе из САД и ЕУ веома је пријатно да чују да је њихов садашњи добар живот заправо награда за исправан живот у претходној егзистенцији. Зато је схватање о дарми и карми постало толико

популарно на Западу. Такође је за припаднике виших класа пријатно чути и да су сиромашни и убоги својим ранијим животом заправо сами скривили своју злехуду судбину, а да они сами са тим патњама немају ама баш никакве везе.

Спој псеудо-екологизма са оваквим псеудо-хиндуизмом даје застрашујући закључак: да би се сачувала Земља (природа, Геја), можда ће бити потребно чак и уклонити људе „нижег нивоа моралне еволуције”. То неће бити злочин. Тиме ће се само људима, како живим тако и мртвим, пружити прилика за даљу „еволуцију”. Сви ће моћи да се роде у „златној милијарди” и сви ће моћи да даље духовно напредују у хиљадугодишњем царству мира, прогреса и еколошке равнотеже човека и мајке Земље.

Тиме се, по традиционалним хришћанима, заправо припрема идеолошка основа за геноцид планетарних размера. Не само Индуси и Кинези, већ и Руси, за које новодобски идеолози кажу да контролишу „несразмерно велике природне ресурсе”, лако могу постати жртва неке будуће глобалистичке „еко-акције”. У условима светске доминације једне тоталитарне државе и неодговорне елите која за себе верује да је супериорна у морално-еволутивном смислу, таква акција може имати све технолошке могућности да буде изведена. Апокалипса, која ће тиме започети, неће више бити само религијска визија узнемираних пророка. Апокалипса ће, постати реалност за највећи део човечанства. За те милионе несрећника „пребачених на други вибрациони ниво” (како је њихову физичку елиминацију еуфемистички назвао један од идеолога Њу ејца; 275) долазак Антихриста више неће бити нужан да би се сусрели са апослутним злом. Њих ће Зло већ довољно пута опљач-

кати, силовати и убити да би га сасвим солидно спознали (172-249; 257-300).

Тако је хришћански антиглоблизам, као што показује и ова књига, врло важан део глобалног отпора новом тоталитаризму. У том отпору православни хришћани са периферије система стоје упоредо са преосталим искреним католичким и протестантским хришћанима из његовог средишта. Као што вели Татјана Горичева, православна теоретичарка, „ми смо њима потребни и они су потребни нама, праволавнима, ти последњи римокатолици, последњи протестанти. Ако они нестану и ми ћемо остати насамо са непријатељским светом” (484). Исто тако, антиглобалистичка левица и антиглобалистичка десница - чији су саставни део хришћански антиглобалисти - потребни су једни другима. Ако било ко нестане, ако било ко посустане у отпору најновијем тоталитаризму, у отпору сатанском идолопоклонству Мамону, том демону новца и похлепе, свако ће изгубити. Изгубиће левица. Изгубиће десница. Изгубиће човечанство. Јер, под влашћу новодобских егоманијака, тоталитарних вођа и неолибералних усређитеља, тешко да ће више било ко нормалан и моралан уопште моћи да преживи.“ Тако је писао Слободан Антонић.

Дакле, није тешко схватити о чему је реч кад је реч о „последњим временима”. Потребно је само мало добре воље и интелектуалног поштења. Нарочито ако однос према апокалипси у нас није нихилистички, него трезвен и озбиљан.

Па како хришћанин да се односи према ужасима апокалипсе? Одговорно, покајнички и стваралачки. Јер, Свети Златоуст нам каже да Бог шаље Своја упозорења о близини казне Његове да бисмо се уразумили и покајали, и да казна

не дође. Јона је проповедао Ниневији, народ се покајао и - гнев Божји није дошао. Док има покајања - има и спасења. Кад га не буде, сунце ће се угасити.

Да, заиста, ми живимо у предворју коначног слома. Али, ту где јесмо, настављамо борбу на коју смо призвани од кад смо уведени у свет – да се из човека пењемо у Бога, да не бисмо сишли у звер.

Зато је ова књига посвећена сведочењу истине о борни антихришћанских сила да сломе Србију, и од ње начине зверињак у коме је немогуће бити православни човек.

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ,
УОЧИ ПРАЗНИКА
СВЕТИХ ЦАРСКИХ МУЧЕНИКА
ЈУЛА 2017. ГОДИНЕ

ПОСТ СКРИПТУМ, ДВЕ ГОДИНЕ КАСНИЈЕ

Прво издање ове књиге објављено је у часопису „Збиља“ пре две године. Ово, друго издање је делимично промењено, а додати су и нови текстови. Измењен је и наслов. Суштина је, међутим, остала иста: упозорава нас на доба у коме живимо.

ТЕОРИЈА ЗАВЕРЕ И СВЕТ У КОМЕ ЖИВИМО

О ЗАВЕРАМА ЉУДСКИМ И ДЕМОНСКИМ

НЕКАД И САД

Некада су теорије завере исмејавали као параноичне лажи. Данас се они, који иза завере стоје, више ни не крију.

У предизборној утакмици између Џорџа Буша Млађег и Цона Керија 2004. у медијима се отворено причало да су обојица чланови илуминатског братства „Лобања и кости“, у које се регрутују студенти с Јејла. Познати часопис „Тајм“ 2010. објавио је књигу о тајним друштвима, у којој, јасно и гласно, стоји да је један од њихових оснивача, Хенри Љус, такође био члан овог друштва.

А „теоретичари завере“ већ два и по столећа, од Француске револуције тврде да постоји тајна луциферијанска светска елита која човечанство води ка тоталном ропству.

А зашто? Због уживања у чистој моћи.

Као што каже Оливер Хадо, лик у роману Сомерсета Мома „Чаробњак“ (Хадо је, у ствари, сатаниста Алистер Кроули): „А шта друго људи траже у животу, осим моћи? Ако настоје да стекну новац, то је због моћи коју ће новац пружити, а сва њихова жеђ за знањем опет је тежња ка моћи. Будале и пијанице стреме срећи, али мушкарцима је само до моћи. И маг и чаробњак и алхемичар очарани су непознатим, сви они жуде за величином која је доступна

човечанству. Сви они мисле да ће уз помоћ науке коју тако стрпљиво изучавају, да ће издржљивошћу, снагом, вољом и маштом - тим својим великим оружјем коначно достигнути моћ, којом ће моћи стати лицем у лице са самим Богом“.

Али, вратимо се теорији завере.

ЗАПИС ОД ПРЕ ДВАДЕСЕТ ПЕТ ГОДИНА

Уосталом, да би се вредност неке теорије проверила, довољно је погледати да ли стари записи о завери одговарају нашој стварности. Ево, рецимо, шта је о Новом светском поретку писао чувени амерички сектолог, бивши ђак а затим разобличитељ Саи Баде, Тал Брук, почетком деведесетих година прошлог века: “Џон Ленон, рок-легенда и визионар, дао је кредо и опис Новог светског поретка у својој чувеној песми „Imagine“. Ленон моли подељени свет да замисли доба када ће се живети - без Царства Небеског, без држава, без власништва, без глади, сви људи живе у миру, једно братство људи... „и свет ће бити као један“. На годишњицу смрти Џона Ленона песма „Замисли“ чула се широм света путем хиљада радио станица. Ко је финансирао и подржао овај догађај? Уједињене нације./.../Једноставан одговор гласи да је Новом светском поретку неопходна нова светска влада - сачињена од светског парламента, светског суда, и светске полиције. УН је требало да постану ова светска влада или бар да послужи као мост према овом циљу./.../

И заиста, Европа ће 1992. постати наднационална регија. Њене наднационалне организације попут Савета Европе, ЕЕЗ и НАТО-а послужиће уједињујућој сврси.

Све ће коначно бити консолидовано под Европским парламентом. Националне границе ће нестати, користиће се заједничка валута, а завијориће се застава Европе. Оно што нису могли Карло Велики и Наполеон, успеће коначно постмодерној Европи. У складу са стратегијом корак по корак, следећи потез је прећи са регионалних наднационалних федерација на свенаткриљујућу глобалну владу која постаје врховна власт у одржању „мира и јединства“ међу регионалним телима.

Овај модел предвиђа Бжежински као један од оснивача Трилатералне комисије. Три регије („Трилатерала“) су највероватније међукорак до касније фузије (регија ће свакако поседовати мање етничке лојалности, културе и историје него поједина држава и теже ће одолети фузији).

Још бриљантнији у концептуализацији стратегија формирања и управљања светским поретком је Ервин Ласло, оснивач Римског клуба./.../Своју књигу „Стратегија за будућност: системски приступ светском поретку“ објавио је под покровитељством Центра за међународне студије Универзитета Принстон. Књига је заснована на његовим предавањима из 1973. У својству професора, Ласло хладнокрвно примењује теорију општих система на функционисање читавог света као једног суперсистема. Фразе које звуче недужно бришу прошлост и милијарде живота убацују у огромну машину./.../

Ласло замишља међусобно повезане групе суперинтелигентних који ће управљати светским поретком. /.../ Ласлова лествица светске хијерархије или светске владе наликује на езотеричну мапу масонских или кабалистичких савета. Врховни савет је 13-точлана суперелита изнад које се налази само један завршни ниво (можда појединац),

кога он зове „светски хомеостат“. Ако је језгро хомеостата појединац, онда је он светски император. Далеко на дну пирамиде налази се обичан свет, грађани који одржавају илузију демократског процеса учествујући у ономе што Ласло назива „грађанским иницијативама“. /.../

У својој књизи из 1972, он се такође залаже за прикупљање гласова одговарајућих мањинских заједница „хомосексуалаца, феминисткиња“, итд и „оних који се боре за своје политичке и социјалне циљеве... као што су етничке групе, мировни активисти“, итд - ради ширења глобалне свести./.../

Ласло даје инструкције: “Вести, документарци, чланци, као и дуго и краткометражни филмови, требали би да се концентришу на питања у вези са светским поретком; а репортери, водитељи, уредници, и директори са осећајем за горућа питања (и сопствено напредовање у каријери) требали би не само да извештавају, већ да откривају догађаје и дешавања битне за светски систем.“/.../

Какав год светски поредак да се успостави, било Бушов, Бжежинског, Ласлов, или Харлана Кливленда, за онај уски круг интелектуалне елите који се квалификује, управљање светом отвориће скоро неограничене могућности. За нас остале то ће бити непрестано сиромашење као што нас планери упозоравају већ деценијама.“

Тако је писао Тал Брук пре две и по деценије.

Осврните се око себе. Шта видите?

„ПРОСВЕТЉЕНИ“ И НОВИ ПОРЕДАК, КОРАК ПО КОРАК

Првог маја 1776. године (Први мај је, званично, Међународни празник рада; 1776. година стоји на доларској новчаници), баварски језуита Адам Вајсхаупт основао је илуминате. Циљ тајне дружине био је поредак који ће срушити религијске институције, државне међе и којим ће управљати „мудраци“, заједница „илуминираних“ (просветљених). Вајсхаупт је успео да продре у руководства европских тајних друштава и да тамо постави своје људе. Још од доба савременика ових догађаја, попут Огистина Баријела, постоји тврдња да је Француска револуција која се завршила Наполеоновом диктатуром дело Вајсхауптове дружине.

Када су њихови планови престали да функционишу у вишим круговима Немачке и Француске, илуминати су ушли у револуционарне организације и наставили да делују. Одатле, говорили су теоретичари завере, антирелигиозни патос марксизма, чија је идеја друштвене правде била прихватљива многима. Јуџин Х. Метвин и Сол Педфвер, истраживачи окултне позадине револуционарне повести, наглашавају велики утицај који је на Маркса извршио „црвени рабин“ Мозес Хес, пропагатор француске револуционарне мисли. Након сусрета с двадесеттворогодишњим Марксом, тридестогодишњи Хес бележи: „Маркс је веома млад човек који ће задати последњи ударац средњовековној религији и политици“.

Циљеви илумината учлањених у разне јавне и тајне организације били су: укидање приватне својине, националних влада и националне суверености, стварање светске владајуће елите, као и борба против вере у хришћанског Бога. Теоретичари завере, попут Несте Вебстер или Енто-

нија Сатона, указивали су да је у илуминатску причу, која је срушила царску Русију, волстритски банкар Јакоб Шиф уложио милионе долара у злату, помажући бољшевицима. Кад то знамо, постаје нам јаснија изјава енглеског политичара из 19. века, Бенџамина Дизреалија, да светом владају тајне силе. Баш ту изјаву су тако често цитирали теоретичари завере.

Многи антинацисти као да су, читајући књигу бившег Хитлеровог следбеника Хермана Раушнинга, превидели да је он, још пре почетка Другог светског рата, о немачком фиреру говорио као о човеку болесна ума, опседнутом идејом о стварању „натчовека“. Хитлер је био заражен магијом и окултним, а илуминат Алистер Кроули је говорио, знајући свој утицај на тајна друштва којима се фирер заносио: „Пре но што је Хитлер био, ја јесам“. Теорија завере тумачила је читаво устројство СС реда и партијске митинге национал-социјалиста, као вешто примењене ритуале који су извирали из таме германског паганизма. Фирер је, у младости, био члан „Друштва Туле“. Окултиста Дитрих Екарт хранио га је идејама о аријевској расној надмоћи. Милиони Словена, Јевреја и Рома жртвовани су на олтарима повампиреног Одина да би се сан о „хиљадугодишњем Рајху“ остварио.

ВАВИЛОН ОЖИВЉЕНИ

Многи се чуде због чега зграда Европског парламента опонаша Вавилонску кулу у изградњи. Али, теоретичари завере из прошлости би знали зашто је тако.

Основа илуминатске, данас зване Њу Ејџ, религије, је древни вавилонски паганизам. Није нимало случајно што је Свети Јован Богослов објавио лик антихристове антицр-

кве као „блуднице вавилонске“. Утемељивачи вавилонске религије, они митски, били су цар Нимрод и Семирамида. Краљици Неба, Иштар, приношене су крвне жртве и у њено је име спровођена сакрална проституција. Иштар је Аштарот, против које грме јеврејски пророци Живога Бога. Грци су јој се клањали као Дијани и Артемиди, Римљани као Кибели, Египћани као Изиди, Индуси као Кали, богињи смрти и уништења.

Ралф Вудроу у књизи „Вавилонска мистеријска религија“ каже се хришћанство са вавилонским паганизмом срело још у Римској империји, када су Христови следбеници бацани лавовима. Александар Хислоуп, у свом делу „Два Вавилона“, доказивао је да су многи жреци Иштар и Ваала били прогнани из Вавилона од стране персијских царева Кира и Ксеркса и да су уточиште нашли у Пергаму, где је, по Откривењу Јовановом, био престо сатанин. Одатле су дошли на дворе римских владара, који су били љути мрзитељи Христа.

Очито је да и оживели Вавилон мрзи хришћанску веру. Дик Сатфен, популарни новодопски писац, упозоравао је да „радикална хришћанска десница“ настоји да уништи покрет и тврдио да се снаге „насиља и незналаштва“ морају потући. Предлагао је удруживање свих револуционара ради премрежавања света у борби против „фундаменталистичког фашизма“.

Још 1931. јапански новодобац Меишу Сама писао је да наступа прелазно доба, у коме ће сви који изазивају „негативне вибрације“ бити уклоњени у „процесу очишћења“. И њу ејц гуру, Дејвид Спенглер, објављивао је да месија Новог поретка убрзо долази и да ће томе претходити уклањање оних који одбијају интеграцију.

Новодопска догматика учи да Сунчани Отац шаље Сунчаног Логоса - Луцифера да иницира човечанство. Јасно је да су хришћани из луциферијанске перспективе „фундаменталистички фашисти“ и они који спречавају мистични еволуциони процес. Рут Монтгомери „теши“ хришћане да ће, после свеопштег покоља, њихове душе ући у нова тела. Онда ће им свест „еволуирати“, и они у следећем животу моћи да прихвате Доба Водолије, како њуејцери зову месијанску епоху.

ОКУЛТИЗАМ У ПОЛИТИЦИ

Већ смо указали на то колико је окултизам у политици опасан. Сетимо се, опет, Раушнингових записа о Хитлеровим интимним уверењима, која као да су преузета од Кроулија, илумината што је тврдио да треба чинити оно што хоћеш, и да је то једини закон, као и да ће се свет, пре но што уђе у Ново доба, купати у мору крви. Ево Хитлера: „Синајске плоче изгубиле су своју вредност/.../Савест је јеврејска измишљотина, сакаћење човека/.../Израз „злочин“ произилази из једног преживелог света. Постоји само позитивна и негативна делатност. Сваки злочин у старом значењу те речи је неупоредиво вреднији од грађанске непокретности/.../Не уздајмо се у дух и савест, него само у инстинкте. Ми морамо опет постати примитивни./.../Да, човек је нешто што треба надмашити. Ниче је то наслутио на свој начин. Он је већ гледао надчовека, као нову биолошку врсту./.../ Онај ко у националсоцијализму гледа само политички покрет, тај не зна готово ништа о њему. Националсоцијализам је више него религија, то је воља за стварањем надчовека“.

А шта рећи данас, кад крв лије у потоцима и кад се, због намерно изазване кризе, спрема Трећи светски рат? Како изгледају данашњи Њу Ејд фирери?

Морис Стронг, канадски бизнисмен, годинама један од кључних људи форума у Давосу, угледник Уједињених нација, саветник кинеских власти, ватрени следбеник култа Шри Оробинда (који је тврдио да је 666 број „божанских моћи“!) је, на свом ранчу Бака Гранде у Колораду, подигао храм „сунчаном богу“. У разговору са Данијелом Вудом, новинарем канадског листа „West“, Стронг је 1990. године изјавио да би волео да напише футуристички роман о наредном десетлећу. Тема романа би била глобални привредни колапс који би убрзао уједињење човечанства у једну државу, а који би био намерно изазван по договору најмоћнијих светских бизнисмена. Стронг је Вуду саопштио: „Шта ако се мања група светских вођа удружи у тајно друштво да би изазвала колапс светске привреде? Фебруар је, они су у Давосу. То нису терористи. То су светски вођи“. То би, у ствари, био глобални државни удар. Очито да Стронг ово није говорио само као потенцијални писац футуристичког романа.

Теоретичари завере, попут Текса Марса, давно су упозоравали на Стронга и њему сличне.

ЛУЦИФЕР, ДАНАС И ОВДЕ

Људи из тајних братстава, кажу теоретичари завере, нису обични људи. Они верују у магију, баве се езотеријом и алхемијом, користећи луциферијанске симболе, попут ока у троуглу. Споља изгледају као углађена господа која брину о екологији, гладнима, пренасељености, незапосленима и

сиротињи. У суштини, њихов циљ је окултни империјум у коме ће они бити колективни ум управитеља човечанства. Џошуа Халперн, водолијашки идеолог, у књизи „Деца свитања: визија нове породице“ писао је да ће „до 2000. године Бела кућа постати Кућа светлости. Зраци светлости исијаваће из Вашингтона“.

О каквој је светлости реч?

О иницијатичкој.

То је култ тзв. „унутарњег сунца“, који је код древних пагана био присутан у поклоњењу Ваалу, Митри и Аполону, Ра и Озирису. На крају, то је Луцифер - Лучоноша - који је „иницирао“ Адама и Еву, да би постали као „богови“. Илуминат (просветљени) не признаје да је сатана лично биће, и зло сматра божанским као и добро, верујући да и из једног и из другог може да црпе снагу за своје акције. Богу, који је „поље силе“, илуминат се клања ритуалом (магијским) и служењем (које подразумева послушност учитељима, помагање браћи из ложе и филантропски однос према непросветљеном човечанству; илуминат може да буде припадник било које религије, али је не сме сматрати једино спасоносном). Р. А. Вилсон у књизи „Маске илумината“ сматра да је кроулијевски ORDO TEMPLI ORIENTIS њихова творевина, јер су основне тврдње ОТО-а да нема бога осим човека и да је човекова воља главни телемитски закон. Што, уосталом, каже и сам Кроули, наводећи да су Мухамед, Мартин Лутер, розенкројцери и Вајсхаупт претходили његовом Великом Делу - обнови паганизма.

ТЕМПЛАРСКА ПРИЧА

Илуминати из „Лобање и костију“ себе сматрају наследницима средњовековних темплара (као и ОТО, уосталом). Темплари су били витезови - храмовници који су у Светој Земљи срели паганске мистерије и били иницирани у култ Бафомета (бар их је за то оптуживала Инквизиција.) Последњи мајстор реда, Жак де Молеј, био је спаљен у Паризу 18. марта 1314, под оптужбом за заверу против државе, содомију, клањање андрогином богу-јарцу и магију. Жак де Молеј је објавио да ће се темплари, годинама и вековима касније, осветити. Циљ који је де Молеј оставио је рушење монархија и свргавање папа. 12. јуна 1952, група „Ред храма“, моћници који су се сматрали носиоцима ове традиције, састала се у темпларском замку Арињи, договарајући се о светској окултној револуцији коју треба извести до краја 20. века. Ту идеју је можда најбоље изразио у књизи „Дом Граала“ Робин Вотерфилд, који је указао на нужност обнове „Светог Римског Царства“ у коме ће, као у доба Рима, доћи до „соларне синтезе свих религија“, чиме ће хришћанство бити „надиђено“.

Светски рат против хришћанства који букти на све стране говори нам да ли су теоретичари завере били у праву.

АЛИСТЕР КРОУЛИ, ТАЈНИ АГЕНТ ЕНГЕЛСКЕ

ВЕКОВНА ТРАДИЦИЈА

Велика Британија је столећима позната по коришћењу окултиста и црних магава у систему своје шпијунаже, једном од најмоћнијих на свету. Оснивач тајне службе у доба краљице Елизабете Прве, сер Френсис Волсингам, који је водио жестоку борбу против британских римокатолика, у младости је пажљиво изучио рад венецијанске обавештајне мреже, најмоћније у Европи. Волсингам се, у својим активностима, нарочито ослањао на чувеног мага и дворског астролога, Џона Дија. Творац такозване „енохијанске“ азбуке, коју су му, наводно, „открили анђели“, Ди је свој окултни алфабет користио на само за ритуале које је упражњавао, него и за шифровање тајних порука.

У 18. веку, британска обавештајна мрежа примала је услуге сер Френсиса Дашвуда, који је, током младалачких путовања, био посвећен у једну француску масонску ложу. Он је у родној земљи основао тзв. „Клубове пакленог огња“, у којима су, између осталог, упражњаване оргије са женама маскираним у римокатоличке часне сестре. Многи угледни племићи били су чланови ове дружине – међу њима, и син надбискупа кенетрберијског, градоначелник Лондона, као и познати лорд Сендвич. Дашвуд је неке од њих регрутовао да буду обавештајци Велике Британије.

КРОУЛИ У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ

Године 2002, Би Би Си је направио велико истраживање о стотину најутицајнијих Британаца у историји. Црни маг и сатаниста Алистер Кроули, творац изреке „Чини оно

што хоћеш и нека ти то буде једини закон“, био је на 73. месту. Случајно? Наравно да није. А ево и доказа. Ричард Спенс, професор историје на Универзитету Ајдахо у САД (нарочито заинтересован за историју шпијунаже – писао је књиге о Сиднију Релију и руском терористи Борису Савинкову), аутор је књиге „Тајни агнет 666/ Алистер Кроули, британска обавештајна служба и окултизам“. Спенс је студију начинио на основу истраживања у британским, француским, италијанским и америчким архивама. (Рецимо, он је податке о Кроулију као британском агенту открио у декласификованим документима Обавештајног одељења америчке војске из Првог светског рата.) Када је, за време Првог светског рата, одбијен од службе у енглеској војсци, Кроули је отишао на територију САД, и тамо се укључио у рад немачког пропагандог часописа „Отаџбина“, иза кога је стајао Георг Вирек. Кроулијеви текстови били су суманута пропаганда немачког натчовештва, толико пренаглашени и необјективни да нису имали озбиљнијег ефекта на америчко јавно мњење, осим негативног. Касније је сам Кроули признао да је намерно писао такве текстове, по задатку енглеске обавештајне службе; циљ је био да се обесмисли права немачка пропаганда у Америци, као и да се изврши утицај на врхове германске војне машинерије да буду што радикалнији у својим ратним операцијама. Кроули је подржао и немачко потапање британског брода „Лузитанија“, када је погинуло 1198 људи. Овај чин је увукао САД у Први светски рат, сасвим у складу са идејама адмирала Хола, шефа обавештајне службе Британске морнарице.

РАЗЛОЗИ АНГАЖОВАЊА

Зашто је обавештајна служба тако моћне државе ангажовала овог мрачног типа за своје послове? Спенс сматра да је разлог крајње једноставан - јавно мњење Енглеске сматрало је Кроулија зликовцем потпуно лишеним угледа, па баш то што нико не би ни помислио да ће Круна користити таквог типа за своје интересе, била му је набоља препорука за обавештајни рад. Кроули је Британији био користан јер је имао велики утицај на људе, пре свега на оне из виших кругова и интелигенцију. Умео је да утиче и да хипнотиче, а користио је и дроге. За време Првог светског рата, у Њујорку је својим познаницима у храну сипао мескалин извучен из пејотла, а затим је водио белешке о њиховом понашању. (Касније су обавештајне службе масовно употребљавале мескалин за утицај на људе и промене њиховог понашања.) По Спенсу, Кроулија је Енглеска користила и за ометање ослободилачких покрета Ирске и Индије, за контакте са извесним следбеницима Коминтерне, али и за шпијунажу међу немачким окултистима блиским нацистичком покрету. Кроулијев сексомагијски Ред источних храмовника (ОТО), имао је низ својих ложа у Немачкој, а многи његови чланови придружили су се Хитлеру. „Велика звер ббб“, како је Кроули себе звао, касније је говорио: „Пре него што је Хитлер био, ја јесам“.

КРОУЛИ И ИГРА СА РУДОЛФОМ ХЕСОМ

Јан Флеминг, писац романа о Џејмсу Бонду, за време Другог светског рата, бавио се, где чуда, обавештајним радом – био је помоћник шефа обавештајне службе Бри-

танске морнарице. Заинтересован за окултизам и астрологију, Флеминг се дружио са Кроулијем. Зарад постизања пропагандних циљева и сазнавања намера Хитлера и његовог окружења, осмислио је план да се неко близак фиреру домама на територију Енглеске и искористи за енглеске ратне циљеве. Најбољи кандидат за „овцу“ био је човек веома близак вођи Трећег рајха, Рудолф Хес, обузет магијом и астрологијом, који је чврсто веровао да су Британци и Немци виша раса, која заједно треба да влада светом.

Флеминг је, да би успео у својој намери, обновио „успавану“ британску организацију „Веза“, коју је основао сер Бари Домвил, адмирал и бивши шеф морнаричке обавештајне службе, ухапшен 1940. због сумње да спрема пуч у Енглеској. Домвилов пријатељ, члан Британске фашистичке уније сер Освалда Моузлија, човек који је лично честицао 50. рођендан Хитлеру, био је генерал – мајор Ц.Ф.С. „Бони“ Фулер, стратег прве тенковске битке у Првом светском рату и творац идеје „блицкрига“, коју је Вермахт од 1939. тако успешно користио. Занимљиво је да он, за разлику од „нацистофилних“ Домвила и Моузлија, није био хапшен од стране британских власти за време рата, као и то да је педесетих година 20. века био задужен за антикомунистичку пропаганду међу руском емиграцијом; сматра се да је то последица чињеница да је, иако „нациста“, све време радио за обавештајну заједницу своје земље. Још је занимљиво је то да је генерал Фулер био страствени следбеник црног мага Кроулија.

Флеминг је, преко оваквих својих веза, успео да убеди Хеса да се Енглези слажу са Хитлеровим планом о миру и савезништву (због кога фирер није ни напао Британију 1940, после победе над Француском), чији је циљ рат против бољшевизма. Хес је домамљен причом да је војвода

од Хамилтона, његов познаник из 1936, на челу британске „партије мира“, која хоће савез са Берлином, као и да је астролошки најповољнији тренутак за његов долазак у Енглеску 10. мај 1941. Обећано му је да ће срести и војводу од Кента, као и краља. У ову акцију био је, као што рекосмо, увучен и Кроули.

Знајући за Хесову опседнутост окултним, Хитлер га је прогласио лудаком који је на непријатељску територију отишао самовољно, а затим је похапсио на стотине магова и астролога у Немачкој.

ЗА КРАЈ

Ако се зна да је Кроули био агент британске обавештајне службе, а да је у својим делима пропагирао Ново доба, доба Хоруса, и Нови поредак, поредак у коме ће владати окултна елита, пре чијег се наступања, по његовој „Књизи закона“, „свет мора купати у мору крви“, и то хришћанске (јер хришћани неће Њу Ејд), онда нам је сасвим јасно да је сатаниста био нешто више од пуког трабуњала, и да су неке од његових идеја оно што се данас спроводи. Остаје нам вера у Христа, Кога је Кроули тако страсно мрзео, да Он неће допустити да учине све што су „просветљени“, од Џона Дија, преко Кроулија, до данас, наумили. Јер, „не рече Туре: ако Бог да“.

ОДГОВОРИ АЛЕКСЕЈА КОМОВА

Руски научник и делатник Светског конгреса породица дао је, септембра 2014, за часопис „Геополитика“, потписнику ових редова интервју у коме говори шта се дешава у савременом свету. Он отворено и јасно показује и доказује да у ономе што се дешава у данашњем свету постоји системе и план: „Наравно да на глобалном нивоу постоји координација, са циљем да се смањи становништво на планети и оствари оно о чему, од Малтуса наовамо, сања крупни капитал, и што се данас зове „златна милијарда“. Нема ту никакве теорије, реч је о пракси. Ево примера. Група швајцарских научника из области тзв. „комплексне теорије система“ из Швајцарског федералног технолошког института у Цириху, под руководством Глатфелдера, обавила је математичку анализу веза између 43 060 транснационалних корпорација, и објавила резултате у часопису „New Scientist“. Закључак: релативно мала група компанија, углавном банака, држи диспропорционално велику власт над светском економијом. Група од 1318 компанија непосредно контролише 20% светског богатства. Они су открили и скривену супер-групу од 147 корпорација које су узајамно повезане и контролишу 40% светског богатства. А 75% компанија те супер-групе су банке и финансијске институције: „Њујоршка банка“, „Дојче банка“, „Barclays Bank“, „JP Morgan Chase“, „Merrill Lynch“, „Goldman Sachs“. Оне, као што знате, контролишу америчку „Банку федералних резерви“, и штампају долар. /.../ Узмите и пример из области медија: од осамдесетих година 20. века до данас број светски утицајних медијских компанија свео се на педесет на пет. Тако „Vivendi Universal“ држи „Interscope“, „Island“, „Def Jam“, „MCA“, „Mercury and Universal“, „Universal Studios“, „Studio

Canal“, „Polygram Films“; „Viacom“ има „MTV“, „MTV2“, „VH1“, „TNN“, „CBS“, „UPN“, „Nickelodeon“, „Comedy Central“, „Paramount Pictures“, „MTV Films“, „Blockbustervideos“; „Волт Дизни“, између осталог, поседује „Disney TV Channel“, „ESPN“, „ABC“, „Touchstone Pictures“, „Hollywood Pictures“, „Miramax“, „Buena Vista“. Познати „AOL Time Warner“ држи „CNN“, „HBO“, „Cinemax“, „CartoonNetwork“, „Warner Bros“, „New Line“, „Fine Line“, „Atlantic“, „Elektra“, као и „Time“ и „Life“, а „Sony“ поседује „Epic“, „Arista“, „RCA Records“, „Columbia Pictures“, итд. Дакле, није реч ни о каквој теорији завере, него о чињеницама. И, на крају крајева, ако се хоће увид у савремена светска збивања, довољно је погледати идеологију оних који имају моћ и новац (уосталом, новац је моћ). А она је дубоко антихришћанска./.../То значи да се они залажу за обнову паганизма. Стари паганизам је значео „религиозни плурализам“, хомосексуализам и педофилију (Атина и Спарта, на пример), храмовну проституцију (Вавилон), канибализам (Маје и Астеци), као и отворени сатанизам (у Пергаму у Малој Азији, пише у Откривењу Јовановом, био је олтар посвећен сатани). Неопаганизам данас значи морални релативизам, право на абортус, еутаназију (у Белгији је озакоњена еутаназија деце), „мултикултурализам“ као уништење хришћанске културе, „људска права“ на изопачености, репресивну „толеранцију“ и „политичку коректност“, склапање истополних „бракова“ и њихово право да усвајају децу. Иза свега стоји рат против Христа, Бога Који је постао Човек, и донео спасење свим људима. Тај рат се нарочито разбеснео у 20. веку./.../

Узмите само окултну позадину комунизма: он је био сурогатна религија. Уместо Десет заповести, имали смо партијски програм, уместо Свете Тројице Маркса, Енгел-

са и Лењина, уместо свештеника комесаре, уместо Царства небеског – светлу будућност на земљи, уместо крста – петокраку и пионирску мараму, уместо икона Лењинове бисте, уместо крштења пријем у пионире, комсомолце, партију, уместо светаца – хероје социјалистичког рада, уместо васкрслог Христа – Лењинову мумију. Петокрака је вишезначно култни симбол – у јудаизму то је звезда Соломона, у масонским ложама кључно знамење ове тајне организације, у средњовековним јересима, попут катарске, застава мржње према традиционалним облицима живота и сан о хиљадугодишњем царству човековом на земљи. Срп је симбол неизбежне смрти, који је био у рукама Плутона, цара подземног света. У средњем веку смрт је, ако се сећате, представљана са српом у руци. Чекић је масонски инструмент изградње Соломоновог храма и симбол власти над друштвом. Лењинов маузолеј, у који је смештена злокобна мумија, грађен је по узору на степенасте пирамиде Месопотамије и Мексика, а тамо су, зна се, приношене и људске жртве.

Да ли је случајно да су, у име „светле будућности“, после 1917. побијени милиони: царска породица Романових, грађански слој, козаци, сељаци, дворјанство, а најпре људи хришћанске вере? Рецимо, само 1937. ухапшено је 162 500 делатника Руске православне цркве, а стрељано њих 89 600. Русија је пре доласка бољшевика имала 80 000 храмова и капела, да би их уочи Другог светског рата остало стотинак. Имала је хиљаду манастира, да би сви до једног били затворени. Кад је Стаљин решио да се обрати Цркви ради помоћи у Великом отаџбинском рату, само тројица епископа су били на слободи./.../

Идеолошки корени нацизма су окултизам и хомосексуализам. Немачка је, поре доласка Хитлера на власт, била

европско средиште бављења ритуалном магијом, као и хомосексуализма, о чему сјајно пише саборац Светског конгреса породица Скот Лајвли у својој књизи „Ружичасти кукасти крст“, коју преводимо и на руски. Многи нацистички лидери, попут Геринга, били су хомосексуалци. Ернст Рем, вођа СА одреда, свој ред је замислио као обнову спартанског идеала борбености засноване на мушким хомосексуалним везама (Хитлер га је уклонио плашећи се његове моћи, а не зато што је био против Ремове „сексуалне оријентације“). Тоталитаризам је у Немачкој био повезан са садистичком хипермаскулинизацијом, а обрачун је извршен са „пасивним“, „мирољубивим“ хомосексуалцима окупљеним око сексолога Магнуса Хиршфилда, који су били, политички гледано, левичари, и који су имали пуно компромитујућег материјала о сексуалном понашању нацистичке врхушке. Да и не говоримо о СС реду Хајнриха Химлера, заснованом као окултни витешки орден са седиштем у замку Вевлсбург, који је требало да буде Нови Камелот (мит о Гралу је, преко Вагнера, био веома важан нацистима). Ту је и чувена организација Аненербе, „Наслеђе предака“, која је бавила окултним истраживањима, итд. Други светски рат, који су покренули нацисти, човечанство је коштао 50 милиона људских живота. /.../

Они (глобалисти, нап.В.Д.) се служе и резултатима нацизма и резултатима комунизма, зато што су њихове претече из илуминатских ложа луциферијанаца стајале иза идеја дарвинизма, еугенике, малтузијанства, као и иза марксизма. Дакле, глобалисти су нацисти кад причају злочиначку причу о „златној милијарди“, нудећи нам еутанасију, ГМО, смртоносне вакцине, сурогатно материнство, итд. а комунисти су кад се служе методама које су пропа-

гирали неомарксистички – фројдисти, попут Вилхелма Рајха и Франкфуртске школе. И у једном и у другом случају ратују против Христа и хришћанства. Уз то, они стално манипулишу свешћу човечанства.

Не заборавимо, Гебелсове идеје о значају пропаганде развијали су типови попут Валтера Липмана (1889–1974), који је саздао концепцију „прављења сагласности“ – управљања јавним мњењем ради прихватања идеја елите. Обични људи, по њему, нису кадри да „стручно“ мисле, па им мишљење нуде професионални манипулатори. Не заборавимо Едварда Бернејза (1891–1995), Фројдовога сестрића, заточника конзумеризма, идеолога рекламе и масовне културе, који је јасно и гласно рекао: „Свесно и умешно манипулисање навикама и мњењима масе веома је важно у демократском друштву. Ко управља овим невидљивим друштвеним механизмом, управља самим друштвом“. Резултат? Од 1920. до 1960. број становника планете порастао је три пута, али се потрошња повећала 18 пута! Додајмо томе и покрет „Њу Ејџ“, заматак сурогатне религије глобализма, на чијим почецима видимо такве лумене какав је био психо-окултиста Карл Густав Јунг, и слика је потпуна./.../

Реч је о паганizmu и луциферијанству, маскираном у причу о хуманизму, прогресу, људским правима, итд. И они то не крију. Америка се поноси таквим симболима. На куполи вашингтонског Капитола имате Џорџа Вашингтона који седи на облацима, окружен паганским боговима. Паганска богиња Колумбија (Иштар, Изиде, Венера) је Кип слободе, а јавна места у САД, попут аеродрома у Денверу, не крију сатанистичку симболику: коња апокалипсе, египатског бога смрти Анубиса, демонске њушке попут оних са Нотр Дама. На доларској новчаници, коју је дизајнирао руски окултиста Николај Рерих, стоји пирамида с илуми-

натским оком Луциферовим у троуглу. Ту лепо пише: „Ово је најавна Новог светског поретка“, који је рођен 1. маја 1776, када је Адам Вајсхаупт, бивши језуита из Баварске, основао илуминате (и тај датум је на доларској новчаници). Зашто бисмо се онда чудили кад видимо да је зграда Европског парламента обликована као недовршена Вавилонска кула са Бројгелове слике? Или кад у Торину угледамо зграду симбол овог града, „Море Антонелијана“, високу 167,5 метара? То је званично Филмски музеј, у чијем средишту је пагански идол Молоха, коме су пагани на Блиском истоку некад жртвовали децу (наводно, Молох је у музеју као реквизит са снимања предатног италијанског филмског спектакла „Кабирија“).

Није необично ни што су Ротшилди, у једном од својих замкова у Француској, правили сатанистичку журку 1972, чији снимци се могу наћи и на интернету. Зашто бисмо се чудили „Рокфелер центру“ у Њујорку, пуном окултистичке симболике, којом је Луцифер маскиран у Прометеја (јер Човек треба да победи Бога путем илуминатског, „просветитељског“ знања које му је даровао пали анђео још у Едему)? Или чињеници да знак Уједињених нација, чија је зграда подигнута на земљишту Рокфелера, има 33 сектора, по броју степена масонских ложа? Ту је сала за седнице Савета безбедности, пуна магијске симболике, почев од птице феникса. Тзв. соба за медитацију у Уједињеним нацијама дело је „Lucis Trust“, иза које је стајала оснивачица „Њу Ејџа“ Алиса Бејли.

Да ли вам је сад јасно зашто је отварање Олимпијаде у Лондону 2012. имало толико луциферијанских елемената, све са оком у троуглу које је било приказано и на маскоти? (Упоредите то отварање са отварањем Олимпијаде у Сочију 2014, па ће вам вредносни системи светова у сукобу бити

сасвим уочљиви). Кад видите Лујзу Чиконе маскирану у Иштар на концертима, на којима се руга Крсту Христовом, или гледате холивудске филмове, од „Харија Потера“ до серије „Сумрак“, кад размотрите видео-игрице и играчке наше деце, популарне романе, од Паола Коелја до Дена Брауна, зар није очито каква је религија глобалне елите? Зар није јасно зашто близак сарадник Рокфелера, Бжежински, отворено каже: „У прошлости, било је лакше надzirати милион људи него их побити. Данас је много лакше побити милион људи него их надzirати“. То је оно о чему је говорио Џон Д. Рокфелер: „Трудим се да сваку катастрофу претворим у шансу“, или његов потомак, Дејвид: „Све што нам треба је једна велика светска криза, и народи ће прихватити Нови светски поредак“./.../

Јасно је чему стреми глобалистичка елита луциферијанаца, који мисле да је моћ – право („*Might is right*“), и да ће уништити све припаднике људског рода који одбијају да им служе, а које називају „бескорисним изјелицама“. Али, од пре неколико година, свему томе постављена је препрека. И та препрека се зове Русија. Још 2009. Русија је у УН тражила да се људска права тумаче у контексту традиционалних моралних норми, у чему су је подржале многе земље света. У Русији се води одлучна борба за заштиту породичних вредности, почев од државне подршке рађању, која је имала утицаја на поправку демографске слике наше земље. Рецимо, за свако друго дете добија се родитељски додатак у противвредности 10 000 долара, а за свако треће дете држава даје бесплатно земљиште за изградњу стамбеног објекта. Такође, 2013. донет је закон о забрани рекламирања абортуса, као и закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима./.../

И не само то – због тог закона амерички председник Обама и британски премијер Камерон дојкотовали су отварање Олимпијаде у Сочију 2014. Прво, наравно, није реч ни о каквом прогону хомосексуалаца, јер код нас је ова врста девијантног понашања декриминализована одавно. Реч је само о томе да они своје ставове не могу да пропaгирају међу малолетницима, као што се то ради у САД и ЕУ. Агресивност идеологије хомосексуализма огледа се, између осталог, и у томе што тзв. „ЛГБТ“ популације нигде у свету нема више од 2-3%, а они покушавају да свој начин понашања силом наметну већинској популацији. Друго, ако је Олимпијада спорт, а спорт је један од здравих стилова живота, какве то везе има са нездравим стилем живота какав је хомосексуални, јер објективне научне студије показују да они који живе на тај начин много чешће него људи нормалне полне оријентације оболевају од сексуално преносивих болести, укључујући и СИДУ, да су склонији болестима зависности и самоубиству? /.../

Савремени Запад је антихришћански, а нови руски закони се окрећу нашим хришћанским темељима, устајући у одбрану природне породице и традиционалних вредности. Русија се заиста враћа Богу. Од пада комунизма, подигнуто је 30 000 нових храмова, а само у Москви се планира да их у наредном периоду изграде још двеста. Недавно је председник Путин предложио обнову два православна манастира у оквиру Кремља.

Када је у Русију 2011. из светогорског манастира Ватопеда стигао Појас Пресвете Богородице, поклонило му се неколико милиона људи. Тако је било и ове, 2014, када је фонд Василија Великог, чији сам сарадник, организовао да се са Свете Горе у Русију донесу на поклоњење Дарови витлејемских мудраца Христу. Бес антихришћанских

сила се зато усмерава ка Русији, и рат на Украјини то јасно сведочи. Сетимо се: 2013. године власти у Кијеву су разматрале закон о забрани пропаганде хомосексуализма малолетницима, да би кијевска хунта данас у Кијеву, мајци руских градова, тамо где је Русија крштена, организовале геј параду, показујући газдама из Вашингтона и Брисела да покорно слушају. Сада борба за породичне вредности има непосредне геополитичке последице: Доњецка и Луганска Република дефинисале су, својим уставима, да брак може бити само заједница мушкарца и жене. И сав притисак Запада против Русије има корен у антихришћанској мржњи глобалиста према духовној обнови наше земље. Али, како каже Свето писмо и како пева Православна црква: „С нама је Бог“. Више је на планети нас, нормалних, моралних, породичних људи него оних који породицу и морал руше, ма како били моћни. И зато ћемо, с Божјом помоћи, победити.“

Тако је, 2014, говорио Алексеј Комов.

СВЕДОЧЕЊЕ ОЛГЕ ЧЕТВЕРИКОВЕ

Олга Четверикова, доктор наука и професор у чувеној московској дипломатској школи Универзитета Ломоносов, дала је можда најбољи кратак преглед где нас је довела окултна револуција. Она каже: „Данас смо сведоци велике револуције, која се одвија не само у економској и политичкој сфери, већ, пре свега, у духовној сфери. Нови светски поредак у мери свог јачања све очигледније пројављује свој религијски карактер. Ако је раније светска финансијска елита деловала под заставама хуманизма, просветитељства и рационализма, то јест из перспективе чисто секуларног погледа на свет, данас се ова сценографија распада како иструлело ткиво и кроз њу избија права суштина веровања „светских газда“, односно – отворено и свесно богоборство. Да садашња борба има религијски смисао и позадину, јасно показују активности светских политичара. Запад је раније приказивао себе као борца с „безбожним комунизмом“, „исламским фундаментализмом“, а сада је он, коначно, отворено изговорио име свог правог непријатеља – ПРАВОСЛАВЉЕ. Тако је недавно (у пролеће 2014, нап. В.Д.) један од главних заговорника прикључивања Украјине Европској Унији, шведски министар иностраних послова Карл Билт, изјавио да се последњих неколико година Русија наводно променила на горе. Ако је у првој деценији после распада Совјетског Савеза њена власт изражавала кроз своју политику посвећеност западним вредностима и покушавало да ове вредности усади у своје становништво, то се тренутно руско руководство солидарисало са грађанима и учврстило у оштрој опозицији Западу. „Путин, рекао је Билт, - демонстрира приврженост не међународним вредностима, него православним. Поред тога, Православље је

опасније од исламског фундаментализма и представља главну опасност за западну цивилизацију. Између осталог и зато што покушава да наметне одређени тип породичних односа и непријатељство према гејевима и трансцендери-ма“. Дугим речима, фактор „исламског фундаментализма“ више није делотворан, већ је почела тотална демонизација слике Русије. То је било потврђено и на септембарском самиту НАТО у Велсу. Западна алијанса је упоредила нашу земљу са ИСИЛ-ом (исламска терористичка организација која делује првенствено на територији Сирије и Ирака), у смислу главне претње по сопствену безбедност. Генерални секретар НАТО Фог Расмунсен иступајући у бриселском „Карнеги Центру“ 15. септембра 2014. године, појашњавајући ту нову стратешку позицију, изјавио је да се они налазе на прагу нове битке – између толеранције и фанатизма, демократије и тоталитаризма, између отвореног и затвореног друштва. Изјаве западних политичара прегледно се очитују у догађањима на Украјини. Њихова јединственост лежи у чињеници да се тамо нови нацизам појавио у виду грандиозне химере, која је ујединила нацисте, ционисте, либерале, окултисте, екуменисте, паписте и протестанте. Без обзира на зависност од формалне припадности овој или оној конфесији, партији или секти, све ти људи имају истоветну представу о будућем светском поретку и методама његовог успостављања. И религија им је иста: то је религија тоталне власти, у систему у коме је за свакога унапред припремљено место и комадић својине (некоме месо, а некоме кости). Њихов главни и заједнички непријатељ је – Руска Православна Црква и руски свет.

Као резултат свега тога, збацивши маску учтивости, глобална елита је прешла на отворено нацистичке и нељудске методе управљања. Ово што данас видимо на Украјини,

- то није рецидив нацизма, већ део доследно спроведеног стратешког плана: велики финансијски кланови мисле да управо тако успоставе Нови светски поредак. Нацизам, који има злокобне, инферналне пројаве, чини део савременог западног погледа на свет. Тиме се објашњава ћутање западних политичара, организација за заштиту људских права, римског папе и осталих „миротвораца“ о нечувеним ратним злочинима који су учињени и који се чине пред нашим очима на југоистоку Украјине.

Пошто је реч о богоборачком погледу на свет, значење текуће светске промене могуће је разумети само у светлу Откровења Светог Јована Богослова. Старац Пајсије Светогорац је рекао: „Данас читати пророчанства – то је као читати новине: тако је све јасно написано“. Заиста, у светоотачким тумачењима Откровења налазе се веома актуелна објашњења.

Наши богослови су истицали да ће установљењу власти Антихриста претходити свеопште одступање, при чему ће материјализам и безбожност бити замењени новом формом мистичког веровања, која ће присиљавати да се долазећи светски управитељ прихвати као човекобог. То јест, у време његовог доласка материјализма и атеизам ће изгубити актуелност, господариће демонски мистицизам и окултизам, сједињени с крајњом развратношћу и неморалом. На тим темељима ће се и појавити антихрист, који ће стећи популарност на тај начин што ће у моменту владавине социјално-економског и политичког хаоса себе прогласити за обновитеља историјске државности – иступајући као конзервативац и контрареволуционар. Но, у стварности његова идеја ће се показати још револуционарнијом. Антихристов план је – деловање, мисија путем магије, као што ће се суштина његове власти огледати у магијско-ми-

стичкој страни управљања. Истовремено, најављени државотворни преображај биће пуко средство.

Раније је било тешко замислити како ће се све то догодити. Но, с развојем информационо-дигиталних технологија глобална елита је стекла реалне инструменте за контролисање људи, примењујући притом окултне методе управљања. И није реч о индивидуалном завођењу и идеолошкој индоктрнацији појединих људских група и класа, већ покушају стварања глобалне антицркве. Због тога у последње време можемо приметити инвазију окултизма у свим сферама – економској, финансијској, политичкој, управљачкој, културној и образовној (диоскоп, музика, литература, телевизија и естрада). Луциферијанска симболика се отворено намеће. Све је усмерено на фундаменталну промену свести и његове душе, а, у кончном исходу, - на расчовечење. Нема никаквог просветитељског и хуманистичког пројекта који може да изврши тај задатак, али окултни садржај свог погледа на свет глобалне елите још не могу да објаве.

И зато се данас пред нашим очима под видом „еволуције“ хуманизма одвија његово уништење. Хуманизам се замењује трансхуманизмом, који не прокламује за свој циљ развој скривених човекових могућности, већ превладавање његове људске природе, превладавање несавршеног тела и слабог разума и излазак у ванљудско. Након стадијума трансхуманизма, човек мора да се преобрази у „постчовека“. Да би се ово постигло, планира се употреба најновијих научних нано-, био-, информационих и когнитивних технологија, то јест оних технологија које се данас налазе у основи функционисања информационог друштва.

Зашто говоримо о самоуништењу хуманизма? Хуманизам за највиши циљ прокламује „људска права“. Сада је у „људско право“ укључено право на потпуни преображај човека, његово превладавање, т.ј. – укидање. Из тог разлога се не само хришћанство, већ и просветитељски хуманизам не уклапа у планове твораца идеје „глобалног управљања“.

„Постчовек“ или „надчовек“, по схватању „трансхуманиста“, биће бесполни киборг испуњен имплантима, који ће се размножавати помоћу вештачке оплодње, имајући притом могућност да егзистира у разним „телима“. Главна тежња је – достизање бесмртности (биолошке и „дигиталне“) и стварање „суперразума“, према коме ће човек бити створење нижег нивоа. Иако трансхуманизам представља широк покрет (међу чијим учесницима се налазе чланови разних група – од атеиста до окултиста до мормона и псеудобудиста), водећу улогу у његовом ширењу играју отворени богоборци. Није случајно да је један од истакнутих трансхуманиста Макс Мор, назвао један од својих програмских чланака „У славу ђавола“ (у њему је изложена древна теософско-гностичка идеја о борби „носиоца светлости“ Луцифера – сатане или ђавола – против Демијурга, који је наводно створио несавршени свет и бацио човека у таму незнања).

Трансхуманистички пројекат вуче своје корене из система окултистичких погледа на свет, заснованих на пантеистичким виђењима и упијању лажних учења кабале, гностицизма, хиндуизма, будизма и древних источних религија. За православне вернике је очевидна демонска природа овог погледа на свет. Из тог разлога, главни удар мора бити усмерен управо на Православље, али се он неће одвијати јавно, него тајно.

Најпре, - преко раскољавања православног света, и на првом месту – православног руског света. А потом, преко разводњавања православног учења на свим нивоима (од догматике до етике). Ово се посебно чини путем афирмације универзалног принципа толеранције, утемељеног на „Декларацији о принципима толеранције“ коју је 1995. године усвојио УНЕСКО. Овај документ се схвата као „одрицање од догматизма и од апсолутизације истине“, уместо чега се за јединствену норму прокламују међународни правни акти у области права човека. Уколико су хришћанске вредности у супротности са правима човека загарантованим међународно-правним актима, оне морају бити одбачене. Но, ми видимо да су последњих година усвојене декларације и резолуције у области права човека које су усвојиле међународне организације (Декларација о правима човека, сексуалној оријентацији и џендерном идентитету из 2008. године, Резолуција Савета за људска права ОУН из 2011. године о правима човека, сексуалној оријентацији и џендерном идентитету, као и многобројне резолуције Савета Европе), апсолутно неспојиве с нормама хришћанског морала.

Заправо, толерантност је постала начин реализације старе масонске формуле „ред из хаоса“. Као што је писао Х. Порсиати, један из високопозиционираних посвећеника, „девиза ‘ред из хаоса’ представља синтезу масонске доктрине и њену главну тајну. То значи да „велико ... може произаћи само кроз стање разлагања и растварања и учи да се до Новог светског поретка може доћи само кроз вешто организовани хаос“.

При том, разарању и урушавању подлеже све: економија, финансије, државни суверенитет, управљачки и образовни систем, наука и култура. Морају бити покваре-

ни хришћанска догматика и етика, које сада покушавању да „разводне“ у другим религијама, које се у датој етапи користе за подривање вре у Истинитог Бога Творца и Оваплоћеног Бога Логоса, а које ће касније бити укинуте. Управо у томе је смисао глобализације – у тоталном разарању, рушењу и успостављању хаоса. Глобализација не ствара нови поредак (и у несхватању те чињенице је основна грешка оних који глобализацију, из незнања, подржавају), њен задатак је чисто деструктиван; крајњи резултат тог процес биће свеопшта криза, у условима у којима треба да се појави онај који ће прогласити себе за „спаситеља“ и успоставити „нови поредак“.

Зато морамо бити трезвени, бдити и јачати у вери!“

Остаје нам, дакле, то троје: трезвеност, будност, јачање у вери!

Овако је Четверикова говорила пре свега што нам се десило.

2014.

ШТА ЗНАМО И ЧЕМУ СЕ НАДАМО: ПРАВОСЛАВНА АНАЛИТИКА КАО ПУТ КА ПОЗНАЊУ

ПРИМЕР ДУБИНСКОГ УВИДА

“У стратешком погледу, политика западних сила се може најбоље објаснити „теоријом домина“: када се домини усправно поређају, па се поремети равнотежа прве, онда све остале падају за њом једна за другом. Југославија је била почетна домина; Русија је предвиђена као последња. Први пут у историји указала се прилика да Русија буде потпуно уништена и православни народи с њом. Заведен празним обећањима и уверен у чврстину савеза са Украјином, руски народ се бадио у бездан, уверен да ће у пропасти Совјетског Савеза наћи свој спас, али је из те кризе изашао ослабљен економски, политички и војнички. Преконоћ лишена поморских база на Балтичком и Црном Мору, Русија се наједном нашла на историјској сцени као цин одсечених руку. И руски непријатељи нису одолели искушењу да продру у ту политичку пукотину. Али Русија је, упркос својој паду, остала нуклеарна сила, па је било немогуће напасти је одмах и непосредно, јер би то изазвало атомски рат. Случај Југославије је у том одлучном тренутку добродошао, стога што се ту, у најкраћем року, могао изазвати рат између православних и муслимана, баш као у Русији. Међусобно уништење православних и муслимана је најбољи „рецепт“ за унутрашње разарање Русије, а уједно служи њиховим заједничким непријатељима./.../ За сада нема корисније политике, све док непријатељима не успе да изазову судар међу самим православним народима, по примеру Молдавије, а надасве рат између

Русије и Украјине, у нади да би тада дошло до православног нуклеарног сукоба. Извесно је да би у том случају страдала и Европа, али шта мари ако се Руси и Украјинци буду узајамно уништили. У противном, Америка би дотукла Русију на издисају. Осим ако Русија, у самртном часу, не нађе довољно снаге да Американцима узврати атомски поздрав./.../Има ли начина да се тој ратној машини стане на пут и постоји ли за православне народе нада на спас? Они ни од кога спас не могу очекивати изузев од Бога и од себе самих. Речју, *једини савез њравославних народа може да заустави и отклони њерсјектйиву Трећег светског рата*. Не само да се тада нико не би усудио да тај блок нападне него би можда и муслимански народи најзад увидели да су ударили кривим путем, јер се до сада нису борили за сопствене интересе него су били само играчка у рукама својих смртних непријатеља“.

Ако мислите да је ово неко писао скоро, с обзиром на данашњу политичку ситуацију, варате се. Ове речи припадају др Марку С. Марковићу, српском полихистору и доктору са Сорбоне (докторирао на „Философији неједнакости“ Николаја Берђајева), написане су пре више од две деценије, и објављене у књизи „Православље и Нови светски поредак“. Оне показују колико православно хришћанство са својом историософијом помаже човеку да гледа дубоко и види далеко, што је један од главних циљева политичке аналитике.

ЗНАЛИ СМО, ЗНАЛИ

Православни човек, једноставно, зна шта се збива, ако не жели да, из страха или користољубља, забије главу у песак привида и интереса. И то зна на основу Предања које му је

поверено, а не на основу сопствене „премудрости“. Потписник ових редова је, из те перспективе, почетком и средином деведесетих година прошлог века, писао анализе. Тако сам, у часопису „Образ“, објавио чланак „Уочи битке за Русију“, настао крајем 1995. У њему, између осталог, стоји: „Рат твораца „новог светског поретка“ против Србије био је само увод у рат против Русије и руског народа. Он није почео јуче, него давно: још су папини крижари у доба Светог Александра Невског хтели да Русију на силу потчине „Светом Римском“, односно папином, царству. И они, и њихови потомци, све до Наполеона и Хитлера, претрпели су неуспех: Бог је штитио руску земљу, и давао јој снаге да победи“.

Како сам знао шта се спрема? Читао сам, између осталог, пророчанства руских светих. Тако је Серафим Саровски говорио о бољшевичкој револуцији и оном после: „Биће погибљија многих људи верних отаџбини и пљачка црквене имовине и манастира; скрнављење цркава Господњих; уништење и пљачкање богатства добрих људи, реке руске крви биће проливане. Али ће Господ помиловати Русију и путем страдања ће је привести у велику славу“. Зар се то није дословно испунило? Била је крвава револуција, прогон вере и Цркве; било је постреволуционарно бунило; а гле сад – Русија је, од пада комунизма, подигла 30 хиљада нових храмова и манастира, и милиони људи долазе да се поклоне светињама, какве су Појас Мајке Божје и Дарови мудраца Христу.

У тексту из 1995. „Православна монархија и апокалипса: хоће ли бити последњег цара?“, забележих следеће: „Схиархимандрит Антоније (Чернов), који је био келејник Владике Теофана (Бистрова, духовника Царске Породице и епископа Руског Заграничја, који је умро у Француској 1943, нап. В.Д.), допуњава ову реч својим сећањима на владикина

прозрења: “/.../ Непријатељи ће на Русију нагнати као скакавци. „Зар је то рат?“, питао је Владика Теофан (мислећи на Други светски рат, нап. В.Д). Рат ће бити кад сав свет крене против Русије“. И заиста, антихрист ће Русију представити као непријатеља читавог света, јер ће она себе огласити за православну кад Православље ишчезне (у другим земљама, нап. В. Д.)“.

Кад човек гледа русомрзачку хистерију власти, јавних и тајних, “постхришћанских“ држава које води Вашингтон и Брисел, ове речи не могу а да му не падну на памет.

А то је, најпре, због тога што се Русија враћа православним коренима, и доноси законе који обнављају хришћански морал као основу права. Против Трећег Рима устао је читав неопагански свет, са мржњом отпадника од Христа.

ШТА НАМ ЈЕ ДОНЕЛО ХРИШЋАНСТВО?

Својевремено је руски песник, Осип Манделштам, записао: “Данас је сваки културан човек хришћанин“. Живећи у доба „рата који сећање брише“ (Миодраг Павловић), морамо, увек и свагда, да се сећамо те чињенице, и да знамо да је наш свет, европско-медитерански, у свом корену хришћански, и да је оно што се данас збива огroman рат против хришћанских темеља тог света.

Ми живимо тако што подразумевамо да је начин нашег живота нешто „природно“, неупитно, што је увек било тако. А није. Пре Христа и Цркве, било је друго и другачије. Рецимо, постојало је жртвоприношење људских бића; људе нису убијала на жртву својим боговима само дивља канибалска племена, него и високоразвијене цивилизације, по-

пут мајанске и ацтечке. Трговачка цивилизација Феничана, од чијег алфабета потичу и грчка и римска слова, приносила је своју прворођену мушку децу на жртву Молоху, бацајући их у усијану пећ. Чак и у античкој Грчкој, било је култова попут оног Дионисовог, у коме су пијане менаде, његове пратиље, у оргијастичком заносу убијале и комадале оне који би одбијали да им се придруже, што је оставило трага у миту о Орфејевој смрти. Дионис се у Риму звао Бахус, и римска власт је муке видела да би спречила кржаве баханалије.

Свега тога је нестало када је победило хришћанство, и кад је оно постало државна религија.

У Спарти, новорођенчад која би се родила са телесном маном, била су немилосрдно убијана. У Риму, отац је, во времја оно, са дететом – инвалидом могао да учини исто. Могао је, у раном периоду римске историје, жену и децу да прода у дужничко ропство. Дошло је хришћанство, и тако нешто постало је незамисливо. Породица се утемељила на речи Господњој о нераскидивости брачне љубави, и на речи Светог Павла да жене треба да поштују мужеве као Црква Христа, а мужеви да воле жене као Христос Цркву, спремни да се за њих голготски жртвују. Разврат је, пред крај Римске империје, разјео њену стару славу. Дошло је хришћанство, и чедност је проглашена врховном врлином, а брачна верност иконом односа Богочовека и Новог Израиља.

У античкој Грчкој, педерастичка се сматрала уобичајеном: спартански војници били су везани сексуалним везама старијих и млађих војника, а у демократској Атини младих су услуге учитељима могли да плаћају телесно. Дошло је хришћанство, и вратило мужеве женама.

Жене су своја права први пут добиле са хришћанством; између осталог, и право да имају своју реч кад је васпитање деце у питању.

Пре Христа, држава је, у ликовима својих царева, била обоготворена. Дошло је хришћанство, и одредило границу државној власти. Свети Амвросије Милански није дозволио цару Теодосију Великом да се причести, јер је крив пред Христом због окрутног гушења једне побуне; тиме му је ставио до знања да се његова власт може простирати само до олтара... Светиња је у руци епископа, као наследника апостолског. Када се ромејски цар пео на престо, добијао је од ђакона храма Свете Софије врећицу прашине, да зна ко је и шта је, без обзира на власт.

Хришћанство је, вековима пре тзв. „грађанских револуција“, раздвојило јавну и приватну сферу.

Човек више није био потпуно потчињен држави и њеној власти над собом.

А болнице? Прве болнице у историји човечанства појавиле су се у „Василијади“, монашком предграђу Кесарије Кападокијске, и основао их је Свети Василије Велики са својим монасима, у четвртм веку после Христа. А наука? Хришћанство је рашчарало природу, у антици препуну недодирљивих богова, и омогућило науци да је истражује и помаже човеку у „долини суза“.

У толиким областима, вера у Христа оставила је свој неизбрисиви златни печат, без обзира на оно што је Николај Берњајев звао „достојанством хришћанства и недостојношћу хришћана“, без обзира на све падове и промашаје због који је Свети Јован Златоусти рекао: „Да смо ми хришћани као што треба, не би било ниједног незнабошца“.

Дакле, основе свега што нам данас изгледа најнормалније и неутуђиво наше у свету у коме живимо, хришћанске су. Зато православни аналитичар зна и шта се данас напада, и шта се брани. Јасно му је зашто Вашингтон и Брисел Србима отимају Косово и намећу геј параду, као и зашто њихови послушници на власти у Београду на све пристају – били су ти послушници, на несрећу своју и свог народа, лажни националисти, националисти без Христа, па су лако постали антихришћански глобалисти и слуге либерал-канибализма маскираног у капитализам „отвореног тржишта“. Најкраће речено: не може се бити на страни Русије, а издавати Косово и организовати геј парада – то је православном Србину јасно управо зато што је православан, зато што има Предање Цркве од Истока као спознајно оруђе по преимућству.

2014.

ПРАВОСЛАВНИ НАРОДИ У САДАШЊОСТИ

СТОЛЕЋЕ ВЕЛИКИХ ИСКУШЕЊА

Читав двадесети век за Православну Цркву био је век великих искушења. Руска, Грузијска, Румунска, Бугарска и Српска Црква нашле су се на удару комунизма, као и православни у Чешкој, Словачкој, Пољској, Албанији, итд. Комунизам је хтео да створи рај на земљи, али „рај“ против Бога, па је чинио све да лик Христа, Кога је Владика Николај звао Неуједначитељем и Неуједначивим, избрише са лица земље.

„Безбожна петољетка“, проглашена 1937, имала је за циљ заборављање имена Божјег у СССР-у до 1942; али, избио је Други светски рат, и политика државе према Цркви знатно се изменила, а име Божје помињало се више но икад после 1917. И Хрушчов је обећавао да ће за кратко време на телевизији показати совјетским грађанима „последњег попа“ у земљи која се спрема да скочи „из царства нужности у царство слободе“ (Енгелс). Потписник ових редова је, на скупу у Атини 1996, срео младе из Албаније, који су му причали како је, у време Енвера Хоџе, који је ову земљу прогласио првом атеистичком државом на свету, човек добио преко двадесет година робије зато што су му у дворишту нашли љуске од обојеног васкршњег јајета.

Све је то било. Али, и прошло.

Комунизам је нестао, а Црква Божја је остала.

ИСКУШЕЊА НА ЗАПАДУ

Православци који су остали да живе на „демократском Западу“, суочавали су се са другим искушењем – „ненасилном“ секуларизацијом. Исповедање вере јесте било слободно, али хришћанство више није представљало никакву друштвену силу, а закони и обичаји западних друштава постајали су чак и антихришћански. Све до почетка седмдесетих година 20. века у САД абортус је био забрањен, а онда су уставе пукле, потоп је кренуо, и стигло се до недавне легализације содомитских веза одлуком врховне судске инстанце земље која се некад дичила својом „библијском фундаменталношћу“. Под снажним утицајем секуларизма, протестантске конфесије главног тока на Западу су се одрекле Откровења Божјег, и кренуле путем срамних компромиса са безбожјем, па је код англиканаца, скандинавских лутерана и многих других дошло до „бискупина“ и „пасторина“ и „венчавања“ сексуално изопачених. Други ватикански концил римокатолицизму је донео реформе по узору на протестанте, од укидања латинског као богослужбеног језика до скраћивања мисе на пола сата, па данас у европским земљама влада огромна криза кад су у питању свештенички кандидати, а храмови, у којима нема верника, бивају продавани, а од њих се праве аутомеханичарске радионице, ако не и нешто горе.

У западном свету, православни су живели споља слободно, али изнутра угрожени духом секуларизма, због чега су се, нарочито кроз екуменизам, као својеврсни религиозни глобализам, ослабили, а њихови вођи постали сличним западним „религиозним лидерима“. Француски православлац, Жан – Луј Палијерн, који је преводио дела оца Јустина Ћелијског, помињао је, још почетком деведесетих

година прошлог века, да су многи Французи, разочарани у Ватикан, у својим духовним тражењима долазили до Православне Цркве, али, кад су у њој видели исти дух секуларне раслабљености, окретали су се исламу, ако ни због чега другог а оно због његове, макар и рудиментарне, аскетике.

СЛУЧАЈ ГРЧКЕ

Грчка се, поделом између великих сила на крају Другог светског рата, нашла у западној сфери интереса и ушла у НАТО, да би се, прва од православних земаља, прикључила Европској унији. У доба кад је комунизам владао Источном Европом, заснивајући се на Марксовом пароли да је „религија опијум за народ“, Грчка је изгледала као остварена „православна утопија“ – Бог се помиње у Уставу, у личним картама пише вероисповест, свештеници добијају плате од државе, свуда ничу храмови, улицама иду литије у којима учествују званичници и војска, духовне књиге се слободно штампају... Ипак, повремено, понекад, дешавало се да се чују трезвени гласови грчких стараца, надасве атонских, који су опомињали да није све тако идилично, и да ће цена морати да се плати. Свети Пајсије Светогорац је говорио, много пре економског краха Грчке и хаоса који је наступио у Европи и свету: “Свет ће се претворити у лудницу... Видећемо како се збивају најневероватнији, најбезумнији догађаји, али је добро само то што ће они веома брзо смењивати један другога. Екуменизам, заједничко тржиште, једна велика држава, једна светска влада, једна религија, скројена према њиховој мери – такви су планови мрачних сила. Мене узнемирава владајући спокој. Нешто се спрема. /.../ Шта ће из тога произаћи, не знам, стање је јако те-

шко. Судбина света зависи од неколико људи, али Бог још увек држи кочницу“.

И, наравно, илузије су нестале. Грчка је жртвована међународној банди банкстера, положај у ЕУ јој се срзао до ропског, а на њено чело је дошао „дечко који обећава“, Ципрас, који се, од борца против глобализма, претворио у рушитеља православног етоса, уводећи закон који содомите чини „брачницима“. А народ није добио ништа, него је остао да грца у беди и јадy. Од левичарске правде и солидарности остала је само ЛГБТ прича.

Слично се десило и са осталим православним земљама. На свом путу ка „цивилизованом свету“, оне дивају приморане да се одрекну свог вековног етоса, и да се прилагођавају вашингтонско – бриселском безбожју, под бичем теране да учествују у изградњи Вавилонске куле.

Што се Блиског Истока тиче, тамо православне хришћане систематски уклањају – страдају сви, од Палестинаца из Витлејема до Сиријаца из Алепа. Циљ је да се Христос протера из крајева где се хришћанство родило (не заборавимо – ученици Његови први пут су названи хришћанима у Антиохији).

Остала је само Русија.

Слава Богу!

ЗЕМЉА ХРИШЋАНСКЕ КОНТРАРЕВОЛУЦИЈЕ

Данас не само православни, него и искрени хришћани Европе и света, од конзервативног политичара Патрика Бјукенена у САД до Филипа де Вилјеа, челника „Покрета за Француску“, оца седморо деце, у Русији и председнику Путину виде последњу наду да хришћанство у свету неће пропасти.

Може бити да неки још нису схватили суштину онога што се у Русији збива. Наиме, Путин и његови су се усудили да крену у контрареволуцију, то јест у обнову хришћанске државности, што је од безбожничке Француске револуције 1789. године подухват на који се нико није усудио. У Русији се десило чак и то да Комунистичка партија не пориче вредности православног хришћанства, противстављајући их западном конзумеризму. То је разлог због кога је високи посвећеник глобалистичког луциферијанства, Карл Билт, маја 2014. рекао да је обнова православља као политичке силе за Запад опаснија од исламског фундаментализма. Знају они шта значи пример за угледање, и показивање да је и данас, у доба крајњег нихилизма, могуће бити хришћански државотворан.

ЗА ШТА СЕ БОРИМО?

Живимо у времену када од рата Запада против Русије зависи судбина човечанства, па и Срба. Ако Запад победи, разориће православне земље, а на планетарну власт ће довести антихриста, последњег лажног месију у злу уједињеног човечанства; ако Русија победи, историја се продужава да би у њој био посведочен Христос, Распети и Васкрсли Спаситељ. Србија је, у овом тренутку, под антихришћанском окупацијом, која доноси паганизам геј параде, еутаназије, „сексуалног васпитања“ од вртића, рушења свих породичних и моралних вредности; док биолошки потомци Светог Саве и Цара Лазара то не схвате, бивајући спремни да, жртвом, постану и духовни потомци својих предака, тонућемо све дубље у утварност приче о „ЕУ која нема алтернативу“. Зато сада, као и некад, морамо устати ЗА КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ. То нам је мера и провера.

НЕМОРАЛ И АНТИХРИСТ

ТРИЈУМФ НЕМОРАЛА И ПОТЧОВЕЧАНСТВО

Блуд је, на језику Светог Писма, духовни - одступништво од Бога и идолопоклонство, а онда и телесни - неморални живот. Црква је, у Откровењу Јовановом Дјева - Мати, одевена у Сунце (Откр. 12, 1-2), а антицрква је - блудница вавилонска (Откр. 17, 1-6). Из блуда ће се, по Светом Предању, родити антихрист.

Велики литвански мислилац, Антанас Мацејна, каже: „У ГРЕХОВНОМ ПОРЕКЛУ АНТИХРИСТА КРИЈЕ СЕ ПРАВИ ИЗВОР ЊЕГОВОГ ДУХА. /.../ Христос је рођен од непорочне Дјеве Марије дејством Духа Светог /.../ Блуд је у суштини својој лаж: лаж не речју, него личношћу. То је лаж у највећој мери и у истинској пројави, јер у сваком другом греху учествује само наш дух, а у блуду учествује још и плот, то јест - сва наша личност. Телесни односи између мушкарца и жене нису ништа друго до ЗНАК ЉУБАВИ. Давање свог тела другоме само је завршетак онога што се већ завршило када смо, волећи, дали своју душу другоме. /.../ Дајући тело другоме, ми му дарујемо своју последњу имовину, коју је најтеже учинити заједничком и која се дуже од свега осталог томе противи. Али љубав надилази самозатвореност тела, узевши га у своју службу. Над телесним односима свагда се вије дух љубави. И само она ослобађа ове односе збрке демонизма, који се скрива у дубинама страсти, од ропства духу разарања и уништења.

Међутим, блуд то пориче. Он наше тело не чини изразом и свезом љубави, него оруђем страсти. Па ипак, ОБЈЕКТИВНИ смисао телесних односа овде не ишчезава. Чак и највећи развратник не може да учини да сјединење мушкарца и жене НЕ БУДЕ символ љубави. Зато он својим односима ОБЈЕКТИВНО даје такав знак. И он симболизује љубав давањем свог тела. Али, ипак, у стварности код њега нема онога што он изражава и симболизује. Блудник нема љубави и о њој не помишља. Зато он даје знак љубави без љубави. /.../ Телесни односи су израз љубави, а развратник њима изражава само своју страст. Ето зашто је блуд лаж. /.../ На први поглед, чини се да развратник целог себе даје другом зато што воли другог. Међутим, у стварности се он само служи телом другог ради свог задовољства. УМЕСТО ЉУБАВИ, У БЛУДУ СЕ ПРОЈАВЉУЈЕ САМОЉУБЉЕ.

Између објективног смисла телесних односа и субјективних стремљења развратника дубока је провалија. Свако дело развратника постаје дубоко лажно. Блуд је лаж, изражена и учињена нашим телом, а преко њега и читавом човечанском пунотом, јер је човек неделив. /.../ Рођен од блуднице, антихрист је рођен од лажи. Већ само његово рођење није повезано с истином, него с лажју. Отац и мајка су му били лажљивци. Они су лагали својим телима и собом, лагали једно друго, лагали љубав, лагали објективни смисао, и од те свеукупности лажи се и зачео антихрист. ДУХ ЛАЖИ ЈЕ ИЗВОР АНТИХРИСТОВОГ ЖИВОТА.“

Да би антихрист дошао, свет мора потонути у мору блуда више но икад. И Христа Богочовека, најчистијег од чистих, треба прогласити ‘нечистим’, и убедити људе у то. Зато се и објављују књиге попут „Да Винчијевог кода“ и „Света Крв, Свети Граал“ у коме се пишу гадости о Светој Марији Магдалини и тврди да је Син Божји „основао ди-

настију“. Зато се и снимају филмови попут Скорсезеовог „Последњег Христовог искушења“...

Али, подухват неће успети. Богочовек Христос је и Творац и Судија света, а антихрист, као и сатана, твар Божја, листић у огњеном ветру Страшног Суда.

Ипак, вреди се сетити у каквом добу живимо.

ДОКЛЕ ЈЕ ЧОВЕЧАНСТВО ПАЛО?

Часопис “Црквени живот” (10/2008.) поређао је чланке из штампе 2008. године, под насловом “Из пост - хришћанског света евро - атлантске интегрисаности”. Ево их:

„Власници живоџиња у Данској рекламирају - скопологиџво!” Власници живоџиња у Данској оџворено на Инџернеџу рекламирају услуџе секса са живоџињама, наџомињуџи џоџенџијалним муџџеријама да их неџе кривично џониџи ни џолицџа ни држава. Власници несређних живоџиња иду, чак, џолико далеко да џврде да живоџиње које имају у џонуди имају дуџоџоџиње искуџџво, џе да и саме желе секс. Бордели овоџа каракџера су изненађујуће додро џосеђени, а корисници оваквих услуџа у Данску долазе из Немачке, Холандије, Шведске и Норвеџке. Фармер који нуди услуџе секса са живоџињама џврди да је врло изненађен иџо су неки куйџи ове услуџе сџремни да дођу, заиста, из далеко ради мало „мажења“ са живоџињама. (Прес, 12. август 2007, сџр. 13) **Томас се џорађа у јулу!** Свеџски џаџлоиди веђ данима џласирају џричу о брачном џару Томасу Биџију (34) и џеџовој жени Ненси Робертс (45), који очекују своју џрву беџу. Куриозитет џе у овој џричи да је џрудан - Томас! Како? Уџркос џоџе иџо је џроменио џол и од жене џостџао муџкарац (џримао је инџекџије џесџџстерона, а

хируршким пућем су му одстрирањене труди), Томас је загржао женски полни орган, јер се надао да ће једнога дана добити деце. У четврћак, у емисији Оуре Винфри, Томас је рекао: „Осећам да поћреба за децејтом није искључиво женска жеља. Реч је о људској поћреби. Ја сам људско биће и имам право да имам диолошке деце“. Томас би ћредало да роди девојчицу коју већ назива „тајином принцезом“, а ћермин је 3. јули 2008. Да не буде забуне - он ће имати улоу оца, а Ненси ће, поградеме се, бити мајка. До објављивања фотоографије ћринове овој чудној брачној пара, таблоиди се ућркују у ћоме ко ће објавити више Томасових слика у дикинију, из ћериода када је био жена и зараћивао за животи као фотоодел. (Новости, 5. април 2008. стр. 21).

Четврћина ћинејцери у САД има ћреносиве полне болести. Свака четврћиа ћинејцери у САД је већ била заражена најмање једном од четири најчеће полне ћреносиве болести, показало је истриживање Америчкој центри за конћролу и Превенцију болести. Половина од 838 девојака од 14 до 19 година које су учествовале анкети рекла је да је имала сексуалне односе. Неку од полне ћреносивих болести већ је имало четрдесет посто од тих девојака. Центар је закључио да је најмање 3 милиона и 200 хиљада адолесценткиња, што ћредставља 26 одсто те популације у САД, заражено неком од полне ћреносивих болести (Правда, 14. март 2008, стр. 41)

Амерички војници убили девојчицу. Амерички војници су случајно убили девојчицу у ирачкој провинцији Дијала, саопштила је јуче америчка војска у Багдаду. Војници су ићалили ућозоравајуће хице ка ћешчаном насипу пошто су видели „сумњиву жену“. Девојчица је наћена са раном од мећка са друе стране насипа и умрла је на путу за војну болницу. (Исто)

Крали од деце - скандал у немачкој експозићури УНИЦЕФ-а Немачки хуманићарици

већ годинама ошимају од деце и то под заштитом УНИЦЕФ-а, организације УН намењене најмлађима. Нико не зна који део од око 90 милиона евра - колико годишње сакупи немачки УНИЦЕФ - стварно стигне до малишана. Зато је, међутим, сасвим извесно да од прикупиљених 97,3 милиона евра, 17,5 милиона или 17,9 посто - није никада дошло до деце! Тај мањак, одузет и од најмлађих, у својој цели ствари су разни сарадници, што индиректни, што директни, а подведен је под фирму „манипулативних трошкова“. То је, за почетак резултирало оставком председнице немачког УНИЦЕФ-а Хајде Симонис, коју су њени земљаци (укључујући и савезну владу), а и колеге из женевске централе, морали добрано да прилику да би се одважила на такав корак. Нажалост, тај чин није директно осудило вишегодишњих донатора овог децијет фонда. Отишло их је око 5000, при чему је прилив у касу организације од децембра био за безмало пет милиона евра у односу на исти период ранијих година. Немачка ТВ новинарка, члан Комитета УНИЦЕФ-а, у својој домовини веома популарна Нина Рује, отворено се дистанцирала од организације: „Многи добровољни даваоци не могу да ‘проућају’ чињенице каква је, рецимо, та да је један дивни сарадник УНИЦЕФ-а, у статусу пензионера, тражио и добијао невероватних 850 евра дневно на име хонорара! Тим путем је брзометно инкасирао читавих 300 хиљада евра, а да их није поткрепио ниједним јединим уговором...“ (Новоси, 9. фебруар 2008) **Дрога, њерљуба и афере са проситишћима - њероруке за њоложај њувернера Њујорка?** Нови њувернер Њујорка, Дејвид Пајерсон (53) њоново је зајрепистио јавности. Признао је да се у младости дрогирао. Као двадесетогодишњак је шмркао кокаин, а експериментисање са дрогом је почео неколико година раније њушењем марихуане. Своје младалачке зависничке склоности Пајерсон

је покушао да ојрава... Иначе, Патерсон је само неколико сати после инаугурације, на којој је био издрављен, открио да је варао су-пругу јуне три године док је њихов брак био у кризи. Једна од њих жена била је владина службеница, али није радила за њега није имала професионалне користи од њихове везе. Дејвид Патерсон је први Афроамериканец и прва слепца особа на функцији гувернера у Сједињеним Америчким Државама. Он је до оставке претходно гувернера Елиота Ситцера коју је овај поднео због афере са проскрипцијом, био његов помоћник. (Правда, среда 26. марта 2008, стр. 14).

Морбидна инсцирација - нови риалити шоу „Живиће као да умиреће“ Пацијенти са дијагнозом тешке болести у јануару 2009. године добиће шансу да испуне своје последње жеље захваљујући новом риалити шоу програму телевизије CBS „Живиће као да умиреће“. Емисију, која је и пре снимања успела да заради емитер „морбидна“, осмислио је иренични домаћин риалити шоуа „Survivor“ Џеф Пробси, са жељом да поведе тешке болеснике на њихову последњу авантуру. Када испуне једини „услов“, а то је да им лекари кажу колико им је времена у животи још остало, за учеснике нема граница. Свирање са Ериком Клејтоном, скакање из авиона у вулкан, поновни сусрети са изубљеним пријатељем, помирење са члановима породице - све је могуће. Шоу, ипак, неће дати илегаоце у депресију, убеђен је Пробси: „Тиме што омогућајемо овим људима да остваре последњу жељу, не фокусирамо се на смрт, већ на животи. Намеравамо да инспиришемо илегаоце да свакодневно извуку максимум из својих живота, да живе као да им је сваки дан - последњи.“ (Тв - глас - Новости, 31. октобар 2008. стр. 3)

Маратон у рукоблуду у Којенхајену Којенхајен ће 31. маја организовати маратон у масурдирању под називом „Masturbate - a -Thon 2008“. „Мој циљ је да окупи жене

налној дневној листи, наставник и комерцијалисти. Бине је вече међу мушкарцима организовао на основу контаката преко Интернета. После подизања општинске збој „кршења закона о наркоцицима“, Бине је пуштен на слободу. Из окружења француске министарке културе поручили су да је Лезијер, иначе амерички држављанин, био „веома озбиљан, поуздан, увек на раслопању, јачан и прецизан“. (Новостии, 25. април 2008.) „Он-лајн“ промискуитет Ш. Т. (18) из Есекса у Британији, шокирала је британску јавност када је у ВВС-ијевом документарцу, у којем родитељи и деца расправљају о сексуалности, признала да је од 16. године, када је изгубила невиност, до 18, колико сада има, водила љубав са више од 50 мушкараца, које је упознала преко Интернета. И Ш. и њена мама Деби добиле су задатак у емисији да напишу број и иницијале мушкараца са којима су савале. „Нисам могла да верујем када је мама написала да је савала само са тројицом, а има 45 година“, рекла је Ш. и додала да је и сама била изненађена када је успела да се сећа имена само 36 мушкараца са којима је имала секс, док је имена осталих заборавила или их никада није знала. Ш. је изјавила да је најчешће „све било јошово за мање од једнога минута“. Она тврди да њене вршњациње „ио раде стилно“. „Одично после школе одем са другарицама у интернет-кафе и тамо оулајн флертујемо са момцима“, рекла је Ш. Њен опис саме себе на сајту „Бебо“ који има 11 милиона корисника, већином тинејџера, гласи: „Здраво свима! Зовем се Ш. и из Есекса сам. Свиђа ми се r'n'b и хип-хоп музика. Лака сам риба, тако да ако хоћете да чекујете са мном, пошљите ми поруку и ја ћу одговорити. Све вас волим ххх.“ Ш. тврди да је била промискуитетна зато што је била усамљена после развода родитеља и обећава да ће прекинути са досадашњом праксом. (24 сата, 11. јануар 2008, стр. 7). „Драги, не

боли ме глава“ -специјалисти за вештачку интелигенцију предвиђају да ће жене-андроиди за 40 година заменили жене. Бријани је природна дринећа, има плаве очи, нежну белу кожу, користи кармин доје дрескве и мало се шминка. Облачи се класично, зна историју Византије најамећ, добро кува и фантастична је љубавница. Она исцуњава мушкарцу и најдебодразније фантиазије, не звоца, нема изливе људоморе и ни у теорији неће преварили мушкарца са друћим. За жену оваквих особина сви ће се мушкарци сложили да је цена од 6800 долара „права синица“! Амерички произвођачи анроида „Риал дол“, који се хвале да производе аналитомски савршене лутке још од 1996, ирилично су уздржани информацијама из немачком градића Нојмарк, крај Нирнберга, да је почела производња анроида са тоилом и меком кожом, а хладним стогојалима. А добри познаваоци знају да је то одлика праве жене. “Њена кожа је синтетичка, али се не разликује много од људске. Она има уграђене сензоре и ако је програмирана за једног мушкарца неће ирмити другога у кревет, већ се се сензори искључили. Та ‘сјодоба’ хода, кува чај, рецићује Гејгеа... “Поручилац (дугући „сућру“) може да одабере све: од доје очију, коже, косе, њене висине, величине груди, докова и усана, па до знања које ће дити похрањено у њену главу. Прићом, таква „жена“ има неоћраничено стирљене, не мрзи свекрву, не смећа јој судитиће ићанчеће са орћацима, гледаће ућакмица, раздаћиваће ствари, ноће на столо, иодрићиваће... “Ови андроиди су нићта маће нећо ирешече новој светској иоретика“, каже Дејвид Леви, аућор кћице „Љубав и секс са робоћима“. „Еволуција људској рода иодразумева да ће у будућности човек водити љубав са робоћима! То ће се десити за највише 40 година. Робоћи ће људима иостатиће веома аћрактивни као иарћнери здоћ њихових иредности и моћућно-

сти. Да је у зајадним земљама блискости прави усјех у животињу показује и статистици која почиње да се дави, чак, и емоцијама! Не само што тирећина зајадњака од 20 до 40 година не може да нађе сродну душу, ја посежу за куйовином жена из „тиреће светла“, већ кружи податак да 23.761 Американка сваке године иде на Карибе да би уживале у слободном сексу са „обојеним“ момцима. Сваки дан 50.000 Јапанца доживи врхунац преко Интернета, са електронском девојком. Да су андроиди добродошли у данашњем свету најбоље показује Интернет. На блогу поменутој „Риал дола“ било је више од 20 милиона улаза! Обожавајтељи сексуалности (андроиди су још увек скупи) овде размењују искуства и савештају једни друге како да одржавају своје „љубавнице“. На овом блогу се одржавају и најрадне ипре на којима су најраде - нова глава, торзо или карлица (сексуалност). Форуми постоје на свим континентима, а једино на Блиском Истоку нема учесника. (Новости, 13. јануар 2008, стр. 15)

Лифтинг за лутке! - више од милион девојчица између 9 и 16 година лудује за француском интернет-ирицом Како је за годину дана постојала феноменални усјех, француска комјунитетска ирица подила је косу на глави родитељима, психолозима и другим стручњацима за децу. Циљ ирица је да обликују виртуелно тело помоћу естетске хирургије и дијете тако да победи на конкурс лепоће! Ира је, наравно, намењена девојчицама и јала је на јодно теле: само у Француској стекла је више од милион следбеница старијих између 9 и 16 година. На почетку ипре, која се одвија преко Интернета, девојчице добију најо женско тело, одређени фонд виртуалној новца, и задатак да ја обуку по последњој моди. Поштом се наславаља са задацима који постојају све тежи. Обично почиње од тога да преба да смршају пошто су јојеле „превише чоколаде“ збој сенцименталној разоча-

рања“. Затим, треба да учврстите тело, јер долази лепо и морају да се доведу у савршени облик да би могле да носе дикини. Ирица „саветује“ да купи пилуле за мршављење. Следи задатак да на одмору „одвоје“ милијардера. Како? „Што веће то боље“ - према томе поредни су вам имплантацији за груди и хируршко повећање усана. Све то кошће и када у каси коју су добиле на почетку понесли новца, девојчице добијају дојуне слањем SMS-а по цени од два евра. Многи родитељи, који углавном појма немају шта им деца раде за компјутером, иако су и сазнали за ирицу када су почели да стижу ненормално високи рачуни за мобилне телефоне... Сирочњаци кажу да је ира пољубна, јер учи девојчице појму накара-дном понашању и вредностима. Крис Еванс, дистрибутер ире у Британији, каже да ирачице саме израже лифтинге и повећање груди, јер је то уобичајено у култури у којој одрастају. Силајислика је на његовој страни: прошле године 600 енглеских тинејџерки се подвргло естетским операцијама, најчешће груди. Уз знање родитеља! Монструозна ирица, углавном, носи сасвим одговарајуће име: „Мис Бимбо“. Ако мале Францускиње и нису знале његово значење, мале Енглескиње ја ипак знају: „бимбо“ је на енглеском језику појдан израз који означава изразнолаву лепошћу која нема обичај да одија мушкарице. (Новости, 9. април 2008, стр. 23).

У ком добу европске хришћанске историје је јавно нуђен секс са животињама? Када су осамнаестогодишње девојчице причале о свом сексу са педесетак и више мушкараца? Када су властодршци хришћанских земаља били тако отворено развратни (ако су били, у јавности су се показивали као чувари морала)? Када је у историји хришћанске Европе и Америке било толико венеричних болести међу тинејџерима, и када је педофилија била пандемија (случај

педофила - монструма Жила де Ре, француског племића из средњег века, кињио је машту Европљана толико да га је европско несвесно претворило у бајколиког Плавобрадог)? Када су организована јавна такмичења у мастурбацији? Када су секс - роботи замењивали праве жене? Када су се женска деца Европе играла проститутки? Када су мушкарци у толиком броју хтели да буду жене, и обрратно?

(Прескочићемо НАТО убиства деце, УНИЦЕФ - хуманитарне пљачкаше деце сиротиње, Reality show са морибундима. То су теме за чију књижевну обраду нам недостаје десетак Мирослава Крлежа. Најмање.)

ДА ЛИ ЈЕ ИКАДА БИЛО ОВАКО?

Извесни ће рећи: “Па шта! Греха је увек било, и блуда је увек било!” Јесте: увек је било. Свето Писмо каже - и Давид се кајао зато што је најбољег свог војводу, Урију Хетејина, послао да погине у боју да би му узео жену. Кад год у јутарњем и вечерњем молитвеном правилу, и на служби у храму Божјем, хришћанин чује: “Помилуј ме, Боже, по великој милости Својој”, он себи каже: “Кад је Давид, Христов слуга, Давид, Христов предак, тако сагрешио, где ћу се наћи ја, грешни?” Али, разлика између Давидовог и данашњег доба је огромна: у Давидово доба грех се крио, а данас се БЕСТИДНО велича; у Давидово доба било је покајања, а данас се ЧИСТОТИ И ЧЕДНОСТИ РУГАЈУ. „Последња по част коју порок указује врлини јесте да скине шешир пред њом кад је сретне на улици”, често је наводио француску изреку блаженопочивши владика Данило. А данас Врлина

мора да се крије од порока, који не само да јој се руга, него захтева да му се Врлина клања као богу.

Сви знамо шта Црква од Истока учи о телесној и духовној чистоти. Она је ЦЕЛОМУДРЕНОСТ, целовитост људског бића која га приближава Богу. Зато канони Цркве кажу да свештеник не може бити онај који је, после крштења, пао у блуд. Ни попадија не може бити она која је пала у блуд после крштења (“Може бити светица - кроз покајање, али не и попадија”, говорио је, по владици Данилу, један светогорски старац.) Свети Стефан Високи у “Слову љубве” каже да младићи и дјеве треба да “узљубе љубав, ал право и незазорно”, да не повреде младићство и девство, који нас присаједињују Богу. Јер, блуд је растуживање и разгневљивање Духа Светога, због чега је Бог потопио свет у Нојево доба.

НАМЕТАЊЕ СОДОМИЈЕ ШИРОМ СВЕТА

Недавно је УНИЦЕФ, организација Уједињених нација за заштиту деце, тражила да се, широм света, легализују „хомосексуалних бракова“ и њихово „право“ на усвајање деце! Ти поводом огласила се, 26. децембра 2014, руска ПАТРИЈАРАШКА КОМИСИЈА ЗА ПИТАЊА ПОРОДИЦЕ, ЗАШТИТЕ МАЈЧИНСТВА И ДЕТИЊСТВА. Доносимо тај текст у целини (превод потписника ових редова):

„У новембру 2014. УНИЦЕФ (Дечји фонд УН) објавио је документ са излагањем свог става, под насловом „Укидање дискриминације деце и родитеља на основу њихове сексуалне оријентације и/ или џендерног идентитета“.

У том документу, УНИЦЕФ, између осталог, даје своје дефиниције појма „сексуална оријентација“ и „џендерни

идентитет“, осуђује законе различитих земаља које „криминализују“ хомосексуално понашање и пропаганду хомосексуализма, тражи измену друштвених норми, а изражава такође и званичну подршку законодавном признавању истополних бракова, мотивишући то бригом о правима деце. У вези са публикацијом овог документа, Патријаршијска комисија за питања породице, заштите мајчинства и деетињства Руске Православне Цркве изјављује:

1. Комисија је дубоко забринута због чињенице да Дечји фонд ОУН користе своје могућности, статус и ресурсе које му обезбеђују различите државе ради подршке појавама и приступима који не само да су лишени чврстих међународно – правних темеља, него се налазе у супротности са традиционалном културом већине народа, као и са нормама природног и религиозног морала. Такви поступци наносе штету међународној заједници и воде подривању моралне легитимности УНИЦЕФ-а и других установа ОУН.

2. Породица се заснива на браку између мушкарца и жене и један од њених најважнијих циљева је рађање и васпитање деце. Управо зато Универзална декларација о правима човека и други најважнији документи међународног права је називају „природном и основном ћелијом друштва“. Брак између мушкарца и жене и на њима утемељена природна породица неопходни су да би се продужавао људски род и сваки народ, и без њих су немогући истинско људско достојанство и слобода. Покушај да се измене дефиниције породице или брака, и да се у њих укључе истополне заједнице, наносе тешку штету друштву и нарушавају основна права и достојанство човеково. Закони, који такве покушаје уводе у живот, нису ништа друго до форма безакоња.

3. Такви покушаји наносе нарочиту штету деци. Дечји фонд ОУН мора да зна да се деца рађају из заједнице му-

шкарца и жене, а не из истополних заједница. Највећи дечји интерес састоји се у томе да се дете роди и васпитава у породици у којој зна свога оца и мајку који га штите својом љубављу и бригом. Давање деце да их васпитавају истополни парови је тешко нарушавање права и легитимних дечјих интереса. На тај начин, позивајући на легализацију истополних заједница у вези са васпитањем деце, УНИЦЕФ, упркос свом мандату, не помаже заштити дечјих права, него њиховом суштинском нарушавању.

4. Комисија подсећа да појмови „сексуална оријентација“ и „цендерни идентитет“ који се користе у тексту документа немају свеопште међународно признање и нису дефинисани ни у једном од основних докумената међународних споразума глобалног карактера. Како тачно примећују сами аутори документа, данас не постоје међународно обавезујући уговори који се непосредно тичу „дискриминације“ у вези са „сексуалном оријентацијом“ или „цендерним идентитетом“. Укључивање ових вештачких категорија у постојеће спискове забрањених основа дискриминације, које спроводе неке међународне институције, јесте произвољно и нелегитимно.

5. Патријаршијска комисија за питања породице, заштите мајчинства и детињства се нада да ће државне власти Руске Федерације и других земаља чланица ОУН обратити пажњу на недопустивост коришћења УНИЦЕФ-а, Комитета ОУН за права детета и других међународних институција зарад легитимизације неморалних приступа и концепција, које нарушавају на међународном плану општепризната људска права, међу којима су и дечја права. Комисија позива све православне хришћане и друге људе добре воље, укључујући државне и друштвене делатнике, као и представнике НВО свих нивоа, да се свим легитим-

ним средствима супротставе таквој злоупотреби потенцијала међународних структура.

Па какво је ово лудило у питању?

Зашто толико журе да целом свету наметну против-природни блуд као „брак“?

ЗАПИС ИЗ КЊИГЕ ПРОРОКА ДАНИЛА

У једанестој глави Књиге пророка Данила, стих 37, јасно стоји да антихрист неће марити „ни за богове отаца својих, НИ ЗА ЉУБАВ ЖЕНСКУ“. Шта то значи?

Из перспективе глобалистичког полит-хомосексуализма јасно је – антихрист ће бити содомит. Јер, он не може успоставити светску диктатуру док год свуда не озаконе безаконе.

По Светом Предању, антихрист ће бити рођен од блуднице, из много колена блудничења. Из „обичног“ блуда се рађа противприродни блуд...А антихрист долази као цар свих противприродника у тај и такав блудни Нови поредак. Уосталом, циљ ЛГБТ покрета је потпуно антихристовски. Сетимо се шта смо сазнали 2013. Ево текста једне вести из прошле године: „Сиднеј – Хомосексуални активиста Маша Хесен, која је уз то и новинар, руски писац и бивши директор руског издања „Радио Слобода“, која, како сама тврди, има и америчко држављанство, представила је јавности планове, реалне борбе за увођење истополних „бракова“.Током дискусије у Сиднеју, у којој је и она учествовала и том приликом, у једном моменту, она отворено признаје, да је сврха овог „рата“, не борба за добијање једнакости у друштву, лезбо и геј популације, већ је позадина свега, циљ, који тражи: пуну демонтажу породице!„Овде се

не ради о правима хомосексуалаца на брак, већ о томе, да институцију и брак, као такав, односно породицу, треба – демонтирати! Породица не треба даље постојати у класичном облику. Борба хомосексуалаца „за брак“ обично крије оно, шта планирамо да урадимо супружанском пару, када постигнемо циљ. Приче о томе, да институција породице при томе, неће претрпети никаквих измена и промена, нису истините“. Гесенова верује, да се ова институција мора променити. „По мом мишљењу, породица даље, уопште не би требала да постоји,“ – директно и без околишења је изјавила и додала, да јој се веома допада узимати учешћа у стварању митова, чији је циљ, другачији од уобичајеног. Да би илустровала потребу елиминисања породице, она је као пример навела своју „породицу“, где троје деце, имају петоро одраслих родитеља, који их гаје и подижу ... Према њеним прорачунима, „петоро родитеља су подељени у две групе од по три“. Маша Хесен даље каже да: „жели да живи у таквом правном систему који ће имати способност да легализује ту реалност, тако да се не слаже са институцијом брака и породице“!

Али, подухват сличних Хесеновој (иначе, великој мрзитељки Владимира Путина и Русије) неће успети. Богочовек Христос је и Творац и Судија света, а антихрист, као и сатана, као и све слуге њихове, само су створења, деживотно јесење лишће у огњеном ветру Страшног Суда.

Како каже Еванђеље: ко на Њега, Господа нашег, тај вечни и дивни Крајеугаони Камен, падне, разбиће се, а на кога Он падне, сатрће га. Наше је да Му, увек и свагда, останемо верни. Јер, победа је наша ако смо синови и кћери Победника од постања света. Амин, Боже дај!

КАКО СМО ЋУТАЊЕМ ИЗДАЛИ ЗАВЕТ: РАЗМИШЉАЊА О ВИДОВДАНУ 2017.

ВИДОВДАН У СКУПШТИНИ СРБИЈЕ

Угледни српски публициста из Црне Горе, Донко Ракочевевић, пише: “Нова Влада Србије положиће заклетву на Видовдан! Ана Брнабић ће, прије тога, прочитати свој експозе, први пут наступити пред Скупштином и цјелокупном јавношћу, као нови премијер Србије. Ако мислите да је све то случајно – грдно се варате! Западни моћници, по чијем налогу је очигледно инсталирана и Брнабићка, веома воде рачуна о симболици датума. Нови предсједник Србије је већ више пута говорио да Срби треба да се одрекну митова, а знамо да је Косовски – главни српски мит, на којем почива српски идентитет. Умјесто велике прославе најзначајнијег националног датума, Александар Вучић на тај дан промовише првог геј премијера у историји Србије.”(1)

Наравно да је тако како пише Ракочевевић. Лажни цар Вучић Мали је човек који се свесно определио да Србији и Србима наметне идеологију политичког хомосексуализма, и потписник ових редова о томе је писао, на Фонду стратешке културе, још прошле године, у тексту „Како се Вучић аутовао“. Сва његова помињања Лутера, приче о протестантској етици, вређање Срба као нерадника и неспособњаковића који би да живе само од државне помоћи имала су један циљ – оно што су немачки господари Вучићевог ума назвали променом српске свести. Вучићеве газде из Вашингтона и Брисела могле су да за председника Владе наметну било кога другог, а свог, од Душана Вујовића до Зоране Михајловић. Али, они су одабрали баш Ану Брнабић,

да би породичној Србији ставили до знања шта су „нови идеали“, и ка чему се стреми. И зато је Рингијеров „Блиц“ (а Рингијер је, као што знамо, човек окултних светских елита) на насловну страну свог недељног издања, 25. јуна ове године, ставио лик дотичне са дугином заставицом у руци, и посветио две почетне стране доказивању да нам је баш таква премијерка била неопходна, да бисмо потврдили своју ЕУ оријентацију. Насловна страна „Блица“ је прецизна порука: „Теј премијерка/ Да ли је то добро за Србију, и зашто јесте“.

ВИЂЕЊЕ ВИДОВДАНОМ

„Видовдане, мој очињи виде, тобом видим што други не виде“, певало се некад, док нас је било. И сада, у мрклом мраку клонократије у Србији, Видовдан нам помаже да видимо оно што други не виде. А видимо издају Косовског Завета, који је давно утемељио овај народ: „Земаљско је за малена царство, а небеско увек и довека“. Само ако је крст частан, слобода је златна; и само ако за крст Христов живимо, може бити „све свето и честито и миломе Богу приступачно“.

Овај чланак има за циљ да покаже колико је страшно што су у издаји Косовског Завета учествовали и они од којих се то никад не би очекивало. А издаја, понављамо, не мора бити само речју и делом, него се збива и ћутањем и нечињењем.

Да се не заборави: Косовски Завет није митос, него логос наше историје; и није то само патриотска прича, него најдубљи израз хришћанства као целовитог погледа на свет; реч је о самој сржи наше библијске вере, о, како би

рекао Владика Николај, православног српског стила и искуства. Зато се питање наметања политичког хомосексуализма народу Кнеза Лазара управо дотиче наше косовске заветности. И зато овај текст.

УЧЕЊЕ ЦРКВЕ БОЖЈЕ О МУШКАРЦУ И ЖЕНИ

Црква Христова о људској полности учи онако како пише у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“: “Разлика међу половима представља посебан дар, који су људи добили од свог Творца: *И створи Бој човека по образу Својему, по образу Божијем створи ња; мушко и женско створи их* (1. Мојс. 1; 27). Будући да су у истом степену носиоци образа Божијег и људског достојанства, мушкарац и жена су створени зато да би се у љубави целовито сјединили једно са другим: *Зајо ће човек оставити оца својега и мајер своју и прилејити се к жени својој, и биће двоје једно тело* (1. Мојс. 2; 24). Ваплотивши првобитну вољу Господњу о творевини, брачни савез који је Он благословио постаје средство продужетка и умножавања људског рода: *Рађајте се и множити се, и напуниће земљу, и владајте њоме* (1. Мојс. 1; 28). Особености полова не своде се само на разлике у телесној грађи. Мушкарац и жена појављују се као два начина постојања у једној људској природи. Њима је неопходно општење и узајамно допуњавање. Међутим, у палом свету односи међу половима могу да се изопаче и да престану да буду израз богомдане љубави, изродивши се у испољавање грешне пристрасности палог човека према сопственом „ја“.

Високо ценећи подвиг добровољне целомудрене безбрачности, прихваћене ради Христа и Еванђеља и призна-

јући посебну улогу монаштва у својој историји и савременом животу, Црква никада није била немарна према браку и осуђивала је оне, који су из погрешно схваћене тежње ка чистоти унижавали (презрели) брачни однос.“(2)

Муж, жена, деца, Богом благословена породица. На тој основи почива и првобитна идеја законске заштите породице, која је нашла свој израз чак и у садашњем у Уставу Србије. Исповедати такву веру значи живети у заветној перспективи. Јер, како је говорио Свети Пајсије Атонски, кад пропадне породица, пропашће човечанство.

УЧЕЊЕ ЦРКВЕ БОЖЈЕ

О ПРОТИВПРИРОДНОМ БЛУДУ

Ако је учење Цркве о односима полова такво какво јесте, онда је и сасвим јасно зашто у „Основима социјалне концепције“ о хомосексуализму пише следеће: „Свето Писмо и учење Цркве недвосмислено осуђују хомосексуалне полне везе, будући да у њима виде порочно изопачење од Бога створене човекове природе. *Ко би мушкараца облежао као жену, учинише гагну сивар одојица* (3. Мојс. 20; 13). Библија сведочи о тешкој казни коју је, како тумаче Свети Оци, управо због греха мужелоства Бог послао на житеље Содоме (в. 1. Мојс. 19; 1-29). Карактеришући морално стање паганског света, апостол Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније страсти“ и „развратности“ које скрнавe људско тело: *И жене њихове љрећворише љриродно ујоћредљавање у љроћивљриродно. А истјо љако и мушкараци осћавивши љриродно ујоћредљавање жена, расћалише се жељом својом један на друјога, мушкараци са мушкарацима чинећи срам, љримајући на себи одјоварајућу љлаћу за своју заблуду* (Римљ. 1; 26-27). *Не варајше се... ни рукоблудници*

ни мужеложници... неће наследити Царство Божије, писао је апостол житељима развратног Коринта (1. Кор. 6; 9-10). Светоотачко предање јасно и одређено осуђује свако испољавање хомосексуализма. „Учење Дванаесторице апостола”, дела св. Василија Великог, Јована Златоустог, Григорија из Нисе, блаженог Августина и канони св. Јована Посника изражавају непоколебиво учење Цркве: хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди. Људи који су у њих уплетени немају право да буду међу црквеним клиром (7. правило св. Василија Великог, 4. правило св. Григорија из Нисе, 30. правило св. Јована Посника). Обраћајући се онима, који су се уплели у грех содомије, преподобни Максим Грк је говорио: „Познајте, несрећници, каквој ствари се нечистијој наслади предали! Поштрудите се да што пре одустанете од ствари најнечистије и најсмадније насладе и да је омрзнете. Онога, који тврди да је она безазлена, предајте вечној анастими као прошивника Еванђеља Христа Сиасијеља и као онога који га изојачује. Очистите се искреним покајањем, тојлим сузама, молићвом и давањем милостиње колико год је то у вашој моћи. Свом својом душом омрзните то безбожништво, да не бисте били синови проклетства и вечне пројасије.“

У савременом друштву, дискусије о положају такозваних „сексуалних мањина” показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као потпуно изопаченост него као једну од „сексуалних оријентација”, која има једнака права на јавно изражавање и уважавање. Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди с изопаченим испољавањима сексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, а што се превазилази духовним напором који води ка

исцелењу и личносном узрастању човека. Хомосексуалне тежње се лече, као и остале страсти које муче палог човека. Оне се лече Светим Тајнама, молитвом, постом, покајањем, читањем Светог Писма и светоотачких дела, као и хришћанским општењем с верујућим људима, спремнима да пруже духовну подршку.

Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као „норма”, а утолико пре да се представи као предмет поноса и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма. Не оспоравајући никоме лична права на живот, на уважавање личног достојанства и учешће у друштвеним делима, Црква, међутим, сматра да лицима, која пропагирају хомосексуални начин живота, не би требало допустити да се баве предавачким, васпитачким или неким сличним послом везаним за децу и омладину (адолесценте), као што не би требало ни да заузимају старешинске положаје у војсци или у поправним установама.

Повремено се изопачења људске сексуалности испољавају у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол (транссексуализам). Тежња за одрицањем од припадности оном полу који је Творац подарио човеку може да има искључиво погубне последице за даљи развој личности. „Промена пола“ посредством хормонског дејства и спровођење хируршког захвата у највећем броју случајева не доводи до решавања психолошких проблема него до њиховог удвостручења, рађајући дубоку унутрашњу кризу. Црква не може да одобри ту врсту „побуне против Творца“ и да за стварну призна вештачки измењену полну припадност. Ако је човек извр-

шио „промену пола“ пре крштења, он може приступити овој Св. Тајни као и сваки други грешник. Међутим, Црква га крсти као припадника оног пола, у којем је рођен. Рукоположење таквог човека и његово ступање у црквени брак су недопустиви.“(2)

Дакле, Православна Црква не може имати никаквих компромиса са савременом идеологијом политичког хомосексуализма. Он, по Наталији Нарочницкој, није ништа друго до противпородично становиште чији је циљ разарање темеља друштва зарад тријумфа канцер-капитализма потоњих времена, у којима, авај, живимо, крећемо се и јесмо.

ПРАВОСЛАВНИ СВЕДОЧЕ

Окултне политичке силе, чији је главни циљ тријумф антихриста у овом свету, не могу да слома човечанство док му не наметну свој систем антивредности, у који улази и озакоњење противприродне сексуалности као нечег пожељног и прихватљивог. Зато је јасно да се Православна Црква против таквих наopakости мора борити силом своје речи и примера. Недавно се, у условима страшне укронацистичке окупације, на удару власти у служби НАТО-пакта, против параде содомита у Кијеву огласио митрополит Онуфрије, поглавар Украјинске Цркве Московске Патријаршије, и тражио од власти да тај срам не дозволе. У свом саопштењу је истакао да је борба против наметања греха као друштвене норме дужност сваког хришћанина. (3) У Грчкој, где влада новог Јуде, Алексиса Ципраса, деци и омладини намеће содомофилију, глас дижу храбри митрополити, попут Амвросија Калавритског, не желећи да ћуте пред Богом и људима. (4)

Наравно, тамо где влада западна окупација (као на Украјини и у Грчкој), не може се очекивати да ће глас Цркве бити услышен. Али, важно је да Црква тај глас диже до неба, јер је њен Оснивач, Господ Исус Христос, кадар да народ Свој избави из ропства. Уосталом, као што је један руски калуђер рекао бољшевицима: „Ви ћете победити, али после свих победника победиће Христос“.

А ЈАДНИ СРБИ?

А шта је са, како рече Његош, „јаднијем Србима“? Врх СПЦ као да се сасвим помирио са тријумфом политичког хомосексуализма, решивши да не „таласа“ тим поводом. То се видело у последње време: реч није речена против наметања тзв. „образовних пакета“ Министарства просвете повезаних са ЛГБТ пропагандом(5); један архијереј је наводно подржао Ану Брнабић као будућег премијера Србије(6); читав Синод се појавио инаугурацији новог председника Србије, Александра Вучића, који је дотичну предложио за мандатара, а патријарх Иринеј се са њом на тој инаугурацији сликао, као да не зна вредност симболичких гестова првојерарха једне аутокефалне Цркве.(7) Дан после инаугурације, одржана је опет парада срама, а биће још једна, у септембру.(8) Синод СПЦ, авај, реч није рекао у знак протеста, нити је учинио било шта да стави до знања Вучићу да је управо он највише учинио за легализацију политичког хомосексуализма у новијој историји Србије. Да, баш он, садашњи председник ове јадне земље, а не Борис Тадић, који је био другосрбијанац и у души и у јавности, док је Вучић глуматао патриоту.(9) И зашто је онда чудно што се у окупираном НАТО Београду на „геј паради“ по-

јавио један који се хвали својим студентским данима на Богословском факултету СПЦ?(10)

ШТА ЈЕ БИЛО, А ШТА ЈЕ САД?

Брат у Христу ми, прочитавши вест о студенту - парадеру, пише: “Хомосексуалаца је у нашој Цркви било и биће их до судњег дана. Оно чега данас нема јесу правоверни учитељи, одлучни и храбри пастири који би и својим студентима и парохијанима и читавом народу храбро рекли оно што је Светска здравствена организација (научно!) тврдила до пре само десетак година, оно што о хомосексуализму наши свети оци вековима јасно и недвосмислено зборе. На њихова места и катедре засели су сујетни и слабодушни интелектуалци. Неки од њих својим теолошким сплацинама чак и оправдавају хомосексуализам („није нам то пало с неба“), проглашавају га природним, као и сваки други грех. Неки то чине у име љубавне патетике овога света а неки из страхопоштовања пред велеученим мамоном 21. века, пред његовим гордим подсмехом. Овај несретни студент Београдског православног факултета са мајцом „Свети Сава“ и натписом „ИС ХС НИ КА“ на прстену, није тек само декларисани хомосексуалац, он је верно духовно чедо нових теолога. Заједно са својим учитељима, он усхићено чека Други долазак Христов и радује се Његовом праведном суду на коме ће отпасти све што је традиционално, честито и свето.“

Како је рекао Честертон: ако је јерес довољно јеретична, она утиче и на морал.

ЛАЖНА ТЕОЛОГИЈА И ЛАЖНА ЕТИКА

Заиста, овај мој духовни саборац је потпуно у праву. Увек је, међу онима који живе у Цркви, било разних греха и грешника, па и хомосексуализма и хомосексуалаца. Њима је нуђено покајање као пут ка Богу. Страшније је оно друго – што се против тог греха, који бива идеолошки оправдан у Новом светском поретку, више ни не диже глас свих правоверних, на челу са духовним пастирима. Усвајање јеретичке квазитеологије митрополита Јована Зизјуласа довело је наше квазитеологе до либералног односа према хришћанским моралним ставовима. За зизјуласовце, онтологија нема везе са етиком (иако је јасно да хришћанска етика произилази из православне догматике, као што и попустљивост према пороку а проистиче из јеретичке догматике).

Да не би било да причамо у празно, ево сведочења из кога видимо шта учитељ наших екумениста и теолошких либерала, титуларни митрополит пергамски, мисли о овом проблему: *„Поменули сѐе малочас да не би љредало да смо моралистѝи, да црквена заједница љреба да љрихваѝа љрешинике, и да буде уз њих очекујуѝи да се љромене. Шѝа дакле мислиѝе о онима који су честѝо одбачени? На љпример хомосексуалци. За мноѝе љуриѝанске умове је врло саблажњиво да неко оѝтворено износи своје хомосексуалну оријентѝацију; они не желе да буду заједно у цркви са ѝаквима, не моѝу да ѝоднесу њихово ѝрисусѝво. Какав је ѝрави однос ѝрема ѝом ѝроблему, ѝрема ѝаквим људима? Мислим да је то погрешан став. Ако се хомосексуалност сматра грехом, онда је опет Црква та која мора да прихвати таквог грешника исто као што прихвата и хетеросексуалног грешника. Јер*

нема разлике међу њима: ако је у првом случају у питању грех, онда је и у другом. То би била једна врста расизма: да један одређен грех сматрате неприхватљивим а неки други прихватљивим. Одговор је дакле јасан: Црква мора прихватити хомосексуалце. Наравно, тада ће код њих доћи до извесног преображаја, у оној мери у којој се он може одиграти. Јер постоје границе, неке природне границе које се можда не могу превазићи.“(11)

ЛАЖНА ТЕОЛОГИЈА О ХОМОСЕКСУАЛИЗМУ

Погледајмо тезе митрополита Зизјуласа. Он намерно замагљује истину. Хомосексуалност се, међу православнима, не „сматра грехом“, она, по новозаветном Светом Предању, јесте грех. Наравно да Црква прихвата човека који страда од овог промашаја сопственог назначења, али ако он тај промашај заиста схвата као грех, ако се каје и бори против истог. Јер, Христос је дошао да спасе грешнике, и нема греха који Он неће опростити ако је човек спреман да Му принесе сузе покајања и зној очишћујућег подвига. Свако кога греховне болести окивају приноси Господу покајање кроз Свету Тајну Исповести, добија духовне лекове и стреми, управо као онај који се лечи у Божјој Лечебници, ка Царству Небеском.

Човек нормалне полне оријентације такође је грешник ако не живи по закону Божјем: то јест, ако блуднички и чини прељубу. И њему је, као сваком грешнику, потребно да престане да грешити и да, приносећи покајање, крене ка Христу. Ипак, Свети Оци содомитство називају „противприродним блудом“, и оно је, без обзира колико су и хетеросексуални блуд и прељуба опасни по спасење душе, један од

најозбиљнијих престапа закона Божјег, који човека лишава благодати и тешко га окуива духовном тамом.

Митрополит Зизјулас тврди да неке грехе не смемо сматрати прихватљивим, а друге неприхватљивим, и то назива „неком врстом расизма“ (каква лукава игра појмовима – расизам је, увек и једино, кад неког сматрамо подљудским бићем због његове боје коже, и то нема везе са хомосексуализмом) као свесним опредељењем. Нико, али баш нико, ако је православан, не сматра неке грехе „приватљивим“, а друге „неприхватљивим“, него све грехе сматра стањима духовног промашаја који човека одвајају од Бога; ако је духовник, он од своје пастве тражи покајање и очишћење за све грехе, а не само за „неприхватљиве“.

После свега, митрополит Зизјулас изводи кључну замену теза: „Црква мора приватити хомосексуалце“ који се, по њему, могу променити само до извесне мере. А Цркве не само да не мора, него и не сме прихватити хомосексуалце као такве, него их може примити једино као грешнике који се кају, и који могу, увек могу, да се промене благодаћу и силом Божјом и својом слободном вољом. Јер, ако не могу да се промене, и ако немају слободну вољу (ако су хомосексуалци по природи, као што им по природи куца срце) то значи да су таквима од Бога саздани, а то даље значи да је Господ (нека ми се опрости што ово пишем, јер морам да покажем куда води јеретичка логика) „творец зла“.

ОНИ СЕ НЕ КАЈУ, ОНИ НАС ГОНЕ

Међутим, цела претходна прича о православном ставу према содомитству је условна: многи данашњи хомосексуалци не само да не сматрају да чине грех, него траже да се

њихова „оријентација“ призна као норма, и да се наметне целом друштву. И то све под видом „толеранције“.

Управо о томе говори Слободан Антонић у својој студији „Моћ и сексуалност/ Социологија геј покрета“: „Међутим, позив да се нешто толерише не подразумева и захтев да се уздржимо од заузимање става према томе (морална неутралност), или чак да не смемо ни имати став о томе (етичка равнодушност), а понајмање захтев да се то мора јавно *прихватити* (tolerance=acceptance). Толеранција подразумева само одлуку да се не угрожава неки другачији облик егзистенције, односно одлуку о поштовању јавног права на различитост – уз задржавање права на изрицање негативног става према том облику. Сама реч „трпељивост“ јасно изражава то традиционално значење које је „толеранција“ имала и у класичном либерализму – нешто што нам се (приватно) нимало не свиђа, али га трпимо, као део легитимног (јавног) поретка. Геј активисте, међутим, често љути таква врста толеранције. Они не желе само да буду „остављени на миру“, они желе да, управо *као хомосексуалци*, буду „прихваћени“, они желе „признатост“ за своју хомосексуалност, „признатост“ да то што раде није ништа лоше, ништа срамно или стидно, већ „нормално“ („варијетет нормалне људске сексуалности“, како каже Зо-рица Мршевић/...!).“ (12)

Ових дана, и ја сам, зато што нисам спреман да се мирим са антихришћанским погледом на свет, доживео да ме прогласе „хомофобом“ (лажни појам – када се реч „хомофоб“ преведе на српски, то значи „онај који осећа фобију од људи“; али, лажне речи се и користе да би сакриле стварност.)

ДОКАЗ ДА НАС ГОНЕ

Недавно је уредништву сајта „Србин. инфо“ стигло следеће електронско писмо (намерно га доносим латиницом, како је и писано): “From: **DA SE ZNA! Reporting LGBTI human rights abuse & hate crime** dasezna@dasezna.lgbt Date: 2017-06-20 12:43 GMT+02:00 Subject: Molba za uklanjanje diskriminatornih tekstova i/ili impresum portala Srbin.info To: kontakt@srbin.info

Poštovani/a,

Обраћамо Вам се како бисмо Вам skrenuli pažnju na izuzetno velik govor mržnje prema LGBT na portalu Srbin.info. Srbin.info je npr. objavio tekst Vladimira Dimitrijevića „Beograd: Borba za porodicu se nastavlja, stop sodomitima!“. Već sam naslov teksta sadrži uvredljiv termin „sodomit“ za pripadnike LGBT. U samom tekstu se isti termin ponavlja i iznosi se tvrdnja da postoji „LGBT propaganda“ i „LGBT vrednosti“ čime se homoseksualnost proglašava za ideologiju, a ne seksualnu orijentaciju, što ona prevashodno jeste. U tekstu se takođe čitaocima/teljicama sugeriše da homoseksualnost nije ljudska i nije normalna. Smatramo da se ovim tekstom krši Kodeks novinara Srbije (u delovima odgovornost novinara i novinarska pažnja) i da predstavljaju težak oblik diskriminacije jer se diskriminacija podstiče putem javnih glasila (član 13. tačka 3. Zakona o zabrani diskriminacije). Zbog toga Vam dobronamerno predlažemo da pomenuti tekst, i tekstove slične sadržine, uklonite sa portala Srbin.info. Ukoliko se odlučite da ne uklonite diskriminatorne tekstove, molimo Vas da nam pošaljete Vaš impresum koji će sadržati pravno lice koje stoji iza Srbin.info i njegovo sedište (uključujući i ulicu, a ne samo deo grada kako je navedno na Vašem sajtu) na mejl adresudasezna@

dasezna.lgbt. Ukoliko nam ne pošaljete ove informacije u разумном року, бићемо принуђено да Вас пријавимо оделjenju МУП-а за високотехнолошки криминал. Унапред захвалан на одговору, Милош Ковачевић“

Нападнут је мој текст (13), а циља се на „Србин. инфо“. Наравно, све се то збива као освета идеолога политичког хомосексуализма после заустављања њихових „образовних пакета“ намењених школама. Због тога су напали и Мишу Ђурковића.(14)

НЕ ДАМ ВАМ ВЛАСТ НАД ЈЕЗИКОМ

Да се разумемо: ја се борим против идеологије ЛГБТ тоталитаризма прво у језику. Сваки покушај успостављања власти над језиком је, то знамо из Орвелове „1984“, насртај на људску слободу. Тако је и кад је у питању настојање политичких хомосексуалаца да нам одреде како ћемо да их зовемо. Господа се, рецимо, буне због употребе израза „педер“. Та реч потиче од старогрчке речи „педераст“, „онај који воли дечаке“, и ко је читао Платонову „Гозбу“ савршено разуме о чему причам. У тој речи нема ничег „дискриминаторног“, као што реч „Шиптар“ није погрдна, јер, на шиптарском, значи „син орла“. Дакле, да бих био политички коректан, треба да користим израз „геј“ („весела“, „весели“), који ми ови нови тоталитарци намећу. А ја то нећу; не сматрам да је политички хомосексуализам израз некаквог весеља. Реч „содомит“ је библијског порекла, и користи се већ вековима да би се указало на један од грехова из области полног морала онаквог каквим га схвата хришћанство. У корпус таквих речи спадају и „прељубник“, „блудник“, „мужеложник“, „онаниста“ (по Онану, који се

помиње у Петокњижју Мојсијевом), итд. Хришћанско учење о питању хомосексуализма јасно је изложено у Светом Писму и у делима Светих Отаца, и саставни је део погледа на свет људи који се зову хришћани (међу којима је и потписник ових редова).

ШТА САМ ЗАИСТА РЕКАО?

Наравно да се хришћанин не залаже за насиље над хомосексуалцима, јер он, по заповести Господњој, не сме да мрзи грешника, него грех, а за грешника је дужан да се моли да му Отац Небески дарује обраћење. Оно против чега се хришћанин у јавном простору бори јесте наметање политичког хомосексуализма као мере и провере друштвеног живота, то јест једне противпородичне идеологије по преимућству. У тексту који је објављен на „Србин. инфо“ о томе јасно пишем: „Свим срцем подржавам протест породичних људи, о којима се у овом тренутку, скоро нико не стара и не брине. Не само што породични људи живе на ивици беде, него нам се сад мешају у свакодневницу, и желе да нашу децу отимају да би их, колико сутра, на усвајање дали добрим „родитељима“, содомитима, који отету децу треба да уче „ЛГБТ вредностима“. Заиста је крајње време да се родитељи Србије повежу, без икакве приземне политике, и да кажу НЕ свима који желе да нам отму оно последње што нам је остало – породицу! У овом тренутку, хвала Богу, ипак постоји један снажан фронт српских породично оријентисаних интелектуалаца који су спремни да бране оно што је људски и нормално. Има и новинара и медија (мада много мање него што би требало) који се укључују у борбу за људске вредности, међу којима је породица у овом тре-

нутку најважнија. Зато, наравно, не треба да губимо наду, него да храбро идемо у сусрет Богу Који је постао Човек, и Чија благодат ће бити са нама ако се трудимо да испуњавамо Његов закон, закон Истине и Живота.“(13)

Наравно да постоје „ЛГБТ пропаганда“ и „ЛГБТ вредности“. Јер, коначни циљ радикалног политичког хомосексуализма је да, преко приче о борби за „људска права“ укине природну породицу, и разори све породичне вредности на којима цивилизација почива. Нарочито треба обратити пажњу на ставове Шуламит Фајерстон и Маше Хесен, које не крију шта је циљ лезбо-феминистичког активизма.(15)

MEDICE, CURE TE IPSUM!

Пропагандисти политичког хомосексуализма су непосредни непријатељи хришћанског погледа на свет. То су доказали и 2012. године у Београду, када су, поред параде (која, захваљујући отпору јавности, није одржана) организовали седмодневне изазивачке манифестације под именом „Љубав, Вера, Нада“, а први дан почетка „Недеље поноса“ је пао 30. септембра, када Црква слави Свете мученице Веру, Наду и Љубав и мајку им Софију. Сами организатори параде су отворено признали да знају да свој антипразник, пропаганду срама, почињу на тај дан, и под тим именом зарад провокације већинске, дакле породичне, Србије. У питању је било 12 фотографија, које, цитирамо организаторе изложбе, „показују Исуса са транссексуалцима, ХИВ позитивним особама и геј мушкарцима. Фотографије су модерна верзија прича из Новог завета. На 12 фотографија уметница преиспитује однос хришћанства према хомосексуалности кроз централни лик – Исуса“. Бог у Кога ја, као

хришћанин, верујем, представљен је као – хомосексуалац. И тај богохулни чин је, тобож, изведен у име „толеранције“. (16) И ја такве и сличне ствари треба да „толеришем“, да се весело кезим и да вичем „Браво“!

Е, па, тај филм нећете скоро гледати!

РАЗАРАЊЕ ПОРОДИЦЕ

Миша Ђурковић који се, на основу приче о „толеранцији“, нашао на удару људскоправашких LGBTXYZ јуришника, указује на огромне тешкоће борбе за очување основних породичних вредности у Србији данас, јер Вучићев режим непрестано доноси законе који породицу урушавају: „Ви зауставите грађански законик, а иста та решења се на мала врата провуку преко Закона о спречавању насиља у породици. Ви зауставите образовне пакете, кад ето њих у нацрту новог Закона о основама система образовања и васпитања./.../ Ко год данас има било какав проблем у браку може да позове државу, измисли разлог (психичко, емотивно и друга насиља) и ако је довољно уверљив добије једно месец дана да се „искулира“ од партнера. Но кад се исти врати у кућу шта мислите како ће да изгледа њихов заједнички живот? Ко ће желети да живи даље са особом која га је пријавила и одвојила од деце? Најлицемерније је што се у исто време отварају некакве расправе о потреби повећања наталитета. Хајте, молим вас. Ко ће са оваквим законима да улази у брак и да рађа децу? Ко ме, ако не може сам да их васпитава? Држави која константно разара породични оквир у коме они треба да се развијају и расту? А онда се политичари ваде како ово морају јер Европа то тражи. Европа тражи и наше докторе, инжењере, медицинске

раднике који у хиљадама одлазе одавде. Као што су отишли из Бугарске и Румуније нпр. Бриселски службеници који гурају овакве ствари неће да живе овде. Њих баш брига што ми демографски пропадамо. Али нас треба да је брига и ми треба да се боримо да не нестанемо.“(17)

И ја потписујем Ђурковићеве речи.

У БЕОГРАДУ, УОЧИ ЛАЗАРЕВОГ ДАНА

Ишао сам у Београд у суботу, 24. јуна 2017, четири дана уочи Видовдана. Београд је био пун полицијских специјалаца, опремљених као ванземаљци који су, дан после инаугурације Лажног цара Вучића Малог, штитили „геј параду“ – да нам ко не уцвели политичке хомосексуалце, који (ах, како о ЕУропски звучи!), нису задовољни нивоом „људских права“ што су их постигли. И мислио сам: да је неко, уочи Видовдана 1389. године, рекао Светом кнезу Лазару шта ће радити снаге реда у његовој Србији шездесет три десетлећа касније, кнез не би веровао. Јер, он се, између осталог, борио против поробљавања своје земље да у њој окупатори не би упражњавали своје сексуалне обичаје, о којима турски учесници у доба освајања србске Деспотовине, попут Дурсун-бега и Ашик паше Заде, пишу: “Кад се борба завршавала исламском победом, пре но што би се отпочело робљење и пљачкање, многи су неверник и неверница, младић и девојка, и деца, из страха да их Турчин не би силовао испуштали душу скачући у провалију својевољно/.../Српске моме су такве да их се човек не може довољно наживати, ма колико се њима наслађивало. А они који су имали прилике да се забаве српским дилберима, кадри су били да се одрекну од сто других пријатности, можда хиљаду, па чак и

душу да изгубе. Толико их је тада узето, да се избројати није могло /.../ Камо год погледаш, чини ти се рајски перивој испуњен рајским хуријама и лепим дечацима“. Турци су препоручивали дечаке док им се не „загараве науснице“. (18)

У свом огледу „Турски порок“, Џонатан Дрејк пише о томе да су за време окупације Балкана Грци, Бугари и Срби могли, први пут у својој „заосталој“ хришћанској историји, да се суоче са авангардизмом „нестандардне“ сексуалне оријентације. Тако је Мехмед Други, под зидинама Цариграда, војницима описивао не само количину плена за пљачку него и лепе дечаке којих има доста за све. Сам Мехмед је за себе одабрао двеста дечака од осам до шеснаест година који су били његов мушки харем. Каснији „данак у крви“ није имао за циљ само стварање јаничара. Бајрон, који се придружио грчким устаницима, сведочио је о Алипаши Јањинском, који је имао дечји харем и да би изворе свог задовољства држао „покорним, бледим и лепим“, деци је редовно пуштао крв. У турским школама за припрему дечака за хареме постојале су специјалне клупе за проширивање ануса да би се задовољили будући господари. (19)

Мислио сам о томе, ходајући Београдом. И стид ме је прождирао. И нарочито сам се стидео што Завет Живота издајемо ћутањем, а антихристовске силе се спремају да нам отимају децу, као што већ чине у „напредној“ (да не кажем „напредњачкој“) Канади. (20)

Ипак, никада нисам сумњао да сам на страни победника - Христа Бога и Небеске Србије, чије су војводе Свети Сава и Лазар Косовски. Зато знам да се борба наставља, и знам да ће се Нови светски поредак, као недавно наци-

зам и комунизам, срушити, и да им трага неће остати. А што се Завета тиче, он је неразорив: “Истинита је ријеч: ако с Њим умријесмо, с Њим ћемо и живјети; ако трпимо, с Њим ћемо и царовати; ако ли се одрекнемо, и Он ће се нас одрећи; ако ли изневјеримо, Он остаје вјеран, јер се не може самог себе одрећи.” (Друга Тим. 2, 11-13)

2017.

УПУТНИЦЕ (Интернету приступљено 26. јуна 2017)

1. <http://www.sedmica.me/srpski-sudnji-dan-ekspoze-zakletva-brnabicke-na-vidovdan/>Владимир

2. Владимир Димитријевић:Учење Православне Цркве о хомосексуализму: грех или полна оријентација, Нова српска политичка мисао, 1-2/2011, стр. 121-139

3. <http://www.pravoslavie.ru/srpska/104452.htm>

4. <https://stanjestvari.com/2017/06/18/gej-lobi-izmena-covecanstva/>.

5. <http://www.fsksrp.ru/fond-strateske-kulture/politika/zadivljujuce-brza-reakcija-profesora-pbf-na-peticiju-za-reviziju-teorije-evolucije/>

6. <http://www.espreso.rs/vesti/politika/151507/crkva-podrzava-brnabicku-za-premijera-porucili-joj-ne-verujte-glasinama-uz-vas-smo>

7. <http://borbazaveru.info/content/view/9761/1/>

8. <http://www.pravda.rs/2017/06/21/raspomamili-se-u-srbiji-od-ove-godine-dve-gej-parade/>

9. <http://www.fsksrp.ru/fond-strateske-kulture/ostalo/kako-se-vucic-autovao-iliti-razmisljanja-uoci-premijerovog-prajda/>

10. <http://vidovdan.org/2017/06/24/gej-koji-je-na-danasnoj-paradi-zbunio-i-vernike-i-gejeve/>

11. <http://pouke.org/forum/topic/5170-интервју-са-митрополитом-пергамским-јованом-зизијуласом/>
12. <https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:7605/bdef:Content/download>
13. <http://srbin.info/2017/05/14/beograd-borba-za-porodicu-se-nastavlja-stop-sodomitima/>
14. <http://www.fsksr.rs/fond-strateske-kulture/politika/misa-djurkovic-na-udaru-lgbt-zastitara-ili-as-long-as-there-is-one-hundred/>
15. <http://www.fsksr.rs/fond-strateske-kulture/ostalo/transvestija-tradicije/>; <http://srbin.info/2013/09/23/nas-krajnji-cilj1-je-razaranje-i-unistenje-porodice/>
16. <http://www.magacinportal.org/2012/09/28/bogohulna-izlozba-u-okviru-gej-parade/>; http://www.rtv.rs/sr_ci/drustvo/otvaranje-izlozbe-ecce-homo-obezbedjivalo-2.000-policijaca_345568.html
17. <http://iskra.co/reagovanja/vladimir-dimitrijevic-buduci-robovi-kapitalizma-spremite-se/>
18. http://svetinjebraniceva.rs/index.php?option=com_content&view=article&id=896:-200-&catid=38:2010-12-14-18-00-48&Itemid=59;
19. <http://gay-serbia.com/istorija/2007/07-01-30-homoseksualnost-u-turskoj/index.jsp?aid=2609>
20. <http://www.fsksr.rs/fond-strateske-kulture/vesti/donet-zakon-koji-omogucava-da-se-roditeljima-koji-ne-podrzavaju-lgbt-oduzimaju-deca/>

ГУЛАГ СА МАСКОМ ДИЗНИЛЕНДА: ПОД ВЛАШЋУ ВЕЛИКОГ БРАТА

ЛИБЕРАЛ-КАНИБАЛИЗАМ

**Човек је њихово највеће богатство
(нарочито у резервним деловима)**

АНТЕ СКРИПТУМ

Овај текст је настао во времја оно, када је Дик Марти поднео свој извештај о трговини органима косметских Срба на Космету, и када је Наташа Кандић изјавила да је извештај „неуверљив“. Првобитно, чланак који читалац има пред собом је објављен у „Печату“. За ову прилику је сређен и дотеран, а допуњен је и новим чињеницама. Прича о томе како су одани синови црног орла на црвеној позадини вадили жива срца живим Србима који су их преклињали да то не раде, у име Бога, нема за циљ да се бави само Хашимом Тачијем, потомком потурчењака чија је једина вера профит од србомржње; нити ће помињати Бориса Тадића, који се недавно, на милом му хрватском Јадрану, у наступу ЕУ дементности руковао са дотичним; а неће ту бити ни Вукчевића и Векарића, који лије крокодилске сузе поводом исповести једног шиптарског „извођача кардиолошких радова“ (ко не верује, може да чита недељни „Прес“, од 16. септембра 2012, у коме је Векарић дубоко потресен овом исповешћу, иако нам Наташа Јовановић и

Миодраг Зарковић у „Печату“, два дана пре тога, стављају до знања да је наше херојско, и филмом „Устаничка улица“ опевано Тужилаштво, шеснаест месеци знало за ову причу шиптарског кољача, али би обелодањивање исте Тадићевом галујатеру Борку кварило преговоре с Хашим-Тачи – Танано-Баш-Је- Срба –Поклано приштинском дружином). Дакле, није ово прича о њима. Ово је о онима који стоје иза свега, и церекају се, у мраку својих глобалистичких ложа, и који отимају Косово од Србије, тражећи од нас да запевамо ЕУ „Оду радости“ са својим вековним целатима и отимачима не само туђе земље, него и туђих телесних органа. Дакле, читаоче, ево једног извештаја из сатанског подземља Империје.

УВОД

Ко је гледао Гибсонов филм „Апокалипто“, могао је да се суочи с реалистичним приказом жртвовања људи у доба високоразвијене цивилизације Маја. Овај древни народ, познат по свом савршеном календару и пирамидама, жртвовао је боговима плодности на стотине и хиљаде заробљеника, надајући се да ће берба кукуруза бити боља.

Заробљеницима су, на каменим жртвеницима, вадили жива, пулсирајућа срца, и нудили их крволочним идолима, а међу храбрим мајанским ратницима упражњавано је и ритуално људождерство: поједеш нечије мишиће, и будеш мишићавији.

Последњи ацтечки владар, Монтезума, пре доласка Кортеса и конквистадора, само у једном обреду жртвовао је 20000 (и словима: двадесет хиљада) људи.

Но, ово није текст који ће се бавити Мајама, Астецима и другим древним јужноамеричким народима. Ово је текст о синовима Беле Демоније, како је Владика Николај звао припаднике евроамеричке цивилизације која се одрекла Христа и потонула у „културно“ људождерство. Само у свету „атомске технике и прашумске етике“ (Јустин Поповић) било је могуће да шиптарски терористи – канибали, удружени са НАТО канибалима, добију државу. Ту државу су, између осталог, НАТО савезу плаћали убијањем Срба чије су органе вадили и продавали својим западним савезницима – за потребе трансплантације. Ако је за Маје и Ацтеке било оправдања (нису знали за „Воли ближњег свога као самог себе“), за представнике „евроатлантске цивилизације“ оправдања нема. Они су, свесно (дакле, сатанистички), ту заповест погазили.

Покушајмо да тему Мартијевог извештаја сагледамо из шире перспективе: само то ће нам помоћи да сачувамо целовит разум и душевно здравље у свету који се руши, а и да знамо зашто смо против ЕУнијаћења. То јест, за слободну, независну, човекољубиву Србију.

ИЗ ИСТОРИЈЕ ТРАНСПЛАНТОЛОГИЈЕ

Пре трансплантације органа била је трансфузија крви. Повесница магије и паганских култова пуна је прича о „претакању криви“ животиња и људи ради подмлађивања посусталих богатих и моћних. Хипократ је, тежећи добру, сматрао да давање овчије крви злом човеку истог може да учини кротким.

Сви знају приче о вампирима и сисању течности у којој је „животна снага“. Графица Батори се, легенде

кажу, купала у девојачкој крви зарад подмлађивања. Совјетски трансфузиолози подмлађивали су специјалним методама партијске руководиоце, а први законски акт о праву вађења крви, костију, зглобова, крвних судова и рожњача из лешева био је Одлука Совјета народних комесара из 1937. о процедури обављања медицинских операција. Подразумевало се да је свачије тело после смрти власништво државе (закон је важио до 1992. године). Ко се, у нас, не сећа приче да су и дуговечног Броза одржавали крвљу младих, не тако битних, грађана наше несврстане домовине?

Историја трансплантације органа почиње у 19. веку. Године 1865. Паул Берт објавио је своју докторску дисертацију „О трансплантацији ткива код животиња“. Године 1902. Улман обавља прву ксенотрансплантацију (бубрег свиње дива пресађен у човека); Рус Ворони пресађује бубрег покојника живом човеку 1931; Д. Хјум 1952. први пут успешно трансплантира бубреге живих донатора 1952; и, најзад, К. Бернар 1967. пресађује срце. Совјети су, још пре Другог светског рата, основали прву „банку органа“ на свету – Институт Склифософског. Совјетски трансфузиолог, Богданов, веровао је да су овакве активности својеврсни начин „братимљења“ човечанства. Овај, „социјалистички“ идеализам, брзо је замењен „капиталистичким“ прагматизмом.

ЕТИЧКА ПИТАЊА ТРАНСПЛАТОЛОГИЈЕ

Постоје две врсте етичких начела у активностима пресађивања – „претпоставка пристанка“ (органи покојника се могу користити ако се он томе за живота није противио,

и ако се сагласи његова родбина) и „прибављени приста-
нак“ (човек се, за живота, сагласи да његове органе могу,
кад он умре, употребити за помоћ болеснима). Све је то
лепо, али, каже руска биоетичарка, др Ирина Силујанова,
стање „дефицита донаторских органа“ (однос, „понуда –
потражња“) је хронично, због чега се прибегава трагању за
„недобровољним даваоцима“. Закони забрањују комерци-
јализацију трансплатативних активности, а поготову уби-
јање у ту сврху.

Али, либерални капитализам је подврста канибали-
зма. За њега су живи људу – роба. Још од Малтуса, Запад
верује да су само они „златна милијарда“ која треба да ужи-
ва све благодети планете Земље, а да су остали „подљуди“,
који треба да служе евроамеричком „иберменшу“. Ирина
Силујанова, с тим у вези, каже: „Ширење праксе транс-
плантације либерални идеолози везују за превазилажење
„митолошког“ односа према срцу као боравишту душе и
символу човековог идентитета/... /Они виде непосредну
везу између прогресивног развоја трансплантације и пре-
вазилажења друштвене психолошке баријере у виду тради-
ционалне религијске културе с њеним системом ритуала
и односом према смрти“. Простије речено: покојник је на
продају, тело није светиња, него средство за преживљавање
најбогатијих, извор „донаторских органа“.

Либерал-капиталистичкој етици „вадисрце“ типа су-
протставља се битијни морал древне (и вечно савремене)
мудрости. Њега је, у свом документу „Основи социјалне
концепције“, исказала Руска Православна Црква: „Савре-
мена трансплантологија (теорија и пракса пресађивања ор-
гана и ткива) допушта да се укаже делотворна помоћ мно-
гим болесницима који су раније били осуђени на смрт или
тешки инвалидитет. Упоредо с тим, развој дате медицин-

ске области, увећавајући потребу за неопходним органима, ствара одређене моралне проблеме и може представљати опасност за друштво. Тако несавесна пропаганда донаторства и комерцијализација трансплантационе делатности ствара претпоставке за трговину деловима људског тела, претећи животу и здрављу људи. Црква сматра да се људски органи не могу посматрати као објекат куповине и продаје. Пресађивање органа од живог донатора може се заснивати само на добровољном самопожртвовању ради спасавања живота другог човека. У том случају, сагласност за експлантацију (вађење органа) представља пројаву љубави и састрадања. Потенцијални донатор, међутим, мора бити потпуно информисан о могућим последицама експлантације органа по његово здравље. Морално је недопустива она експлантација која непосредно угрожава живот донатора. Најраспрострањенија је пракса узимања органа од тек преминулих људи. У таквим случајевима, мора бити искључена свака нејасноћа у одређивању тренутка смрти. Неприхватљиво је прекраћивање живота једног човека, па у том смислу и одрицање од процедура које подржавају живот, с циљем да се продужи живот другом човеку.

На основу божанског откровења, Црква исповеда веру у телесно васкрсење мртвих. У обреду хришћанског погребa Црква исказује поштовање, какво доликује телу преминулог човека. Посмртна донација органа и ткива може да буде пројава љубави, која се распростире и са оне стране смрти. Међутим, дар такве врсте или такво завештање не могу се сматрати за човекову обавезу. Због тога је добровољна сагласност донатора, коју човек даје за живота, услов за законитост и моралну прихватљивост експлантације. У случајевима кад је лекарима непозната воља потенцијалног донатора они су дужни да разјасне

вољу умирућег или умрлог човека, обраћајући се, ако је то потребно, његовим рођацима. Такозвану претпоставку о сагласности потенцијалног донатора, која је утврђена у законодавству многих земаља, Црква сматра недопустивим нарушавањем човекове слободе.

Донаторске органе и ткива присваја особа која их прима (реципијент), и они се укључују у сферу његовог личносног, духовно-телесног јединства. Због тога ни у каквим околностима не може бити оправдана она трансплантација која би за собом могла да повуче претњу за идентитет реципијента, поништавајући његову јединственост као личности и као представиика врсте. Тај услов се посебно мора имати на уму приликом решавања питања везаних за пресађивање ткива и органа животињског порекла.“

Али, речи Цркве, у свету који је порекао Бога и згазио човека, не чује се. Евроамерички свет игра вештичје коло, чији је коловођа биолошки живот и хедонизам до последњег даха; а на кецу, наравно, игра смрт са косом. Зато ћемо сада погледати пар слика ток *Dance macabre*.

МАСОВНОСТ

„НЕДОБРОВОЉНОГ“ ДОНАТОРСТВА

У свету, пре свега у сиромашним земљама, људски живот нимало не вреди. Осим ако се не схвата као роба. Они који светом управљају знају врло добро шта се дешава, али не предузимају ништа озбиљно да ову појаву спрече. Код њих су на столовима увек некакви извештаји. Њихови медији о томе повремено пуштају информације. Међутим, систем остаје систем: људождерски систем, наравно, јер је капитализам, у својој либералној верзији, свагда

противуречан: споља гладац „људских права“, изнутра јадац најпрљавијег егоизма.

А да се зна – зна се.

За Конгрес САД марта 1988. припремљена је анализа светске штампе која се бавила црним тржиштем људских органа. Наведено је 77 извора података само из претходне године.

Неколико примера из извештаја.

Европски парламент је, 23. јула 1987, на основу извештаја једне од својих комисија, саопштио да су у Европи коришћени дечји трансплатати, достављени из Јужне Америке.

Те исте године, 6. октобра, представник Данске у Савету Европе, изнео је нове чињенице на ову тему.

Холандске новине „Volkskrant“ 16. новембра 1987. објавиле су текст британског професора Мек Мастерса о црном тржишту дечјих органа у Индији и Централној Америци.

А 24. јануара 1988. гватемалске новине „El Grafiko“ објавиле су вест о хапшењу двојице Израелаца који су куповали дечје органе за потребе америчког и израелског тржишта.

Новинар Брус Харис је, у то доба, радио документарца за ВВС, који је приказао дечака из Хондураса чија отмица није успела, родитеље малих жртава, причу полицајца из Гватемале о томе колико ова активност доноси профита мафији, психијатријску клинику у Аргентини, где је извесни др Санчес вадио органе душевним болесницима (по неки орган, не баш све – пацијенти су остајали у животу, а лудацима, зар не, нико не верује.)

Брус Харис је ушао у траг и бившем музичару, грађанину три државе Јурију Шерлингу, који је основао невладин хуманитарни фонд „Дом за сирочад“. Многи познати подржали су фонд: Стинг, група „Дјуран Дјуран“, песник Јевгениј Јевтушенко, итд. Председник Русије, Јељцин, својом уредбом од 24. септембра 1991. дао је фонду нарочита права. Министарству за спољну трговину наложено је да им уручи лиценцу за спољнотрговинску делатност, Министарство спољних послова морало је им понудити своје канале информисања, а Министарство здравља је требало да достави информације о сирочади. Зашто? Па, Шеринг је био „хуманитарац“! А онда је процурила информација да је дотични покушао да једној енглеској породици помогне у потрази за дечјим бубрегом из Русије. Када га је Харис, радећи емисију за ВВС, подсетио на то, „хуманиста“ је све порицао. А онда му је новинар показао документ, Шеринг се, пред камерама, следио од изненађења.

ТРАНСПЛАНТОЛОШКИ ПРОДОР НА ИСТОК

С падом Берлинског зида, почео је својеврсни Drang nach Östen. Слом привреде и уништење моралних вредности, повезани са наглим сиримашењем становништва, многе земље Истока нагло су почеле претварају у Трећи свет. То се нарочито видело у Русији.

У августу 1991. у Москви је, рецимо, потписан уговор о оснивању филијале Светског центра за дечју трансплантологију. Међу оснивачима је био и фонд дирљивог имена – „Срећно детињство“. Оно што је изазивало чуђење руских аналитичара била је чињеница да је овај, тобож хуманитарни центар, имао своје испоставе у Бразилу, Костари-

ки, Мексику и Колумбији, земљама које се налазе на „црној листи“ као области у којима мафија отима децу и бави се вађењем њихових органа. У Русији је, деведесетих, на десетине хиљада деце без родитељског старања бивало пребачено у сиротишта. А тамо – „Срећно детињство“.

Руски истраживач А. Мироњенко објавио је да је само 1990. године извесна московска кооператива БИО извадила и продала више од хиљаду очних јабучица и преко седамсто унутарњих органа покојника. Мироњенко је запазио чудну чињеницу: БИО је, по званичним подацима, пружио, за целу годину, услуге родбини 8533 покојника. А хипофиза су извадили и продали 19000. Откуда разлика?

Бизнис је бизнис.

У доба јељциновске „бећарске транзиције“, продајом органа нису се бавиле само медицинске установе. Године 1990. посао извоза органа у иностранство најавиле су фирме „Воркутаугаљ“, „Нафт химекспорт“, „Спољни саобраћај Минска“, итд.

Турска фирма „Дугуш“, упркос законодавству ове земље, које је забрањивало сличне ствари у Турској, са начелником Главне медицинске управе Московског извршног комитета, Р. Ануфријевим, који им је омогућио да органе за своје муштерије Турци ваде у московским болницама. Био је август 1991.

Иститут трансплантологије и вештачких органа у Москви 30. октобра 1990. потписао је уговор са италијанском фирмом “INTRA s. n. c” из Торина. Документ су потписали академик В. Шумаков и директор стране фирме Марконе Терцаго. Тачка 3. 11 уговора наглашава потпуну тајност „производних и комерцијалних информација“. Зашто?

У фебруару 1994. министру здравља Руске федерације стиже писмо из Америчке управе за храну и лекове (FDA), која га обавештава да је FDA установила да је један од најзначајнијих извора за обезбеђивање органа и ткива за трансплантацију у САД баш Русија, па би желели да „продубе“ сарадњу. Све се дешавало упркос закону који је, забранио коришћење органа у комерцијалне сврхе. Али, била је јавна тајна: људе су често отимали, вадили им органе и убијали их. Или, што је било чешће, проглашавали унесрећене у саобраћају мртвима без покушаја реанимације, и приступили вађењу потребних „елемената“. То је медицинска мафија углавном радила с младима. У књизи Жириновског и Давиденка, „Теноцид. Запад уништава руски народ“, тих година је писало: „На станици у Химкама (а то је на путу од метроа „Аеропорт“ према међународном аеродрому „Шереметјево“, где се људски органи авионима испоручују страним наручиоцима) недавно су откривене хрпе пластичних пакета са људским органима, углавном бубрезима. Они су мимоишли наручиоца. А људи су били убијени – млади, леви, здрави руски младићи и девојке“.

На Украјини је, нарочито деведесетих година 20. века, било много случајева вађења органа људима који на то нису пристали. Један од најпознатијих: Ира Јелисејева. Девојци су, наводно, оперисали слепо црево. Безазлена операција – а она пала у кому. Родбина спроводи истрагу: ултразвучни преглед показује да су јој извадили јајнике. Да не би причала, вештачки су је „комирали“.

У пролеће 1995. у овој републици бившег Совјетског Савеза откривен је случај масовне продаје новорођенчади која су „извожена“ на Запад ради узимања органа (то се, дуго пре тога, дешавало на Хаитију и сличним земљама „Трећег света“).

Са гинеколозима – убицама сарађивали су неколики украјински министри. Многе мајке које су злочин обелоданиле убила је украјинска државна мафија.

Био је познат и случај у украјинском граду Лавову. У једном од породилишта спровођена је таква пракса: породиљи су саопштавали да је дете умрло, а предавали га тајанственим „усвојитељима“. Преко сточетрдесеторо деце продато је у иностранству. Цена по детету – 50 хиљада долара.

То се звало „транзиција“. Понуда – потражња. Само у Немачкој (а педантни Немци увек рачунају) годишње је потребно 2, 5 хиљада бубрега, петсто срдаца, осамсто јетри, стопедесет желудачних жлезда. Одакле? Рецимо, извоз органа са Малте у Италију – сваке године 5 до 6 хиљада. То је државица, чији главни град, Ла Валета, нема више од тристапедесет хиљада становника. Одакле толики органи? Кажу, набављали су децу – бескућнике из Бразила

РАТ ЗА ОРГАНЕ

Услови за пресађивање су најбољи кад су у питању жртве „мождане смрти“: функције мозга више не дејствују, али зато остали органи раде. Такве прилике су у уобичајеним медицинским ситуацијама ретке, али – ратне околности мењају све. Зар заробљеници нису потенцијални лешевеви? А лешевеви се, зна се, не могу бранити и дунити. Што ни заробљеницима, наравно, неће помоћи. Женевска конвенција и слични акти међународног хуманизма & ренесансе само су безвредна парчад хартије. Профит је битан. Ко рескира – профитира, одувек је био мото идеологије „слободног тржишта“. Руски истраживач Јуриј Воробјовски је, у разговору са академиком Лопухином, забележио његове

речи: „На почетку рата у Карабаху московским лекарима из Закавказја почеле су да стижу врло сумњиве понуде. На пример, нуђено им је срце. Пре инфлације, коштало је 50 хиљада рубаља“. Један од заробљених Азербејџанаца, Мамедов, новинару „Криминалне хронике“ објаснио је откуд тако „повољне цене“: „Највише смо се плашили кад неко одвезу у болницу на операцију. Тај се никад није вратио“.

У јесен 1993. у Женеви је одржана Међународна конференција о заштити жртава рата. Представник Азербејџана, Намин Абасов, говорио је о рату у области Карабаха као начину да се заробљеницима одузимају органи. Ништа није вредело. Конференција се вербално декларисала, и осудила такву, другови, шта? -нехуманост: то је било све.

Воробјовски пише и о рату на Балкану: „Касету су ми послале колеге из Србије. Десетине лешева с карактеристичним резевима по телу. Лекар тврди: овим људима извађени су органи. Његове речи допуњава официр југословенске контраобавештајне службе. Саопштава да новцем добијеним од продаје органа хрватска страна купује оружје“.

Дакле, рат се исплати још на бојном пољу! Специјалисти су израчунали: потпуно узимање органа – од срца до хипофизе – на црном тржишту доноси стотине хиљада долара од једног „донора“.

„Не можемо а да не предвидимо нови тип рата – не за територије, него за људску биомасу“, писао је руски публициста, у својој књизи „Западни пут у апокалипсу/ Од мита о Граалу до Новог светског поретка“ (Издавачка кућа Романов, Београд, 2009), о скорој будућности.

ПРВИ СРБИ ИНТЕГРИСАНИ У ЕУ

Мој пријатељ Богдан Златић био је (као и увек) у праву: први Срби који су трајно интегрисани у Европску унију били су они чије су органе Тачи & компанија повадили из њихових тела и продали на тржишту ЕУ. Додуше, ови Срби у остварену утопију нису ушли цели...

Ствари су, бар кад је бивша СФРЈ у питању, почеле пре Тачија: још у ратовима на простору Хрватске и Босне и Херцеговине, као што је записао Воробјовски.

„Наша борба” (28. мај 1996.) донела је вест о Савијеру Готјеу, новинару „Фигаора”, убијеном 19. маја исте године. Готје је открио да се италијанска мафија бавила кријумчарењем људских органа из ратом захваћене Босне на Запад, и то преко једне тршћанске болнице. Људи су убијани у рату (заробљеници, жене, деца), да би њихови органи стигли богатим чудовиштима којима је било потребно „освежење” посусталих телесина. Готје је чак разговарао са једним од убица. Он каже: „Питао сам га да ли су попут свиња убијали људе којима су потом извлачили органе. Са потпуним презиром и цинизмом ми је одговорио да су их тукли до смрти, штаповима - мушкарце, жене и децу, како не би изгубили ни кап крви”... Због свега што је знао, а пре но што је објавио коначне податке, Готје је убијен...

Оно што су Тачи и његове „учкаше“ (од УЧК) радиле на Косову и Метохији са Србима, почело је међу њиховим сународницима у Албанији. „Корисници услуга“ мафије из Тиране су били из „најразвијенијих“, „најпрогресивнијих“, „најхуманијих“ ЕУ земаља. И све се то знало, и знало. Дик Марти је „открио топлу воду“. А крв није вода, наравно. Да се подсетимо вести од пре више од једне деценије...

Ево вести из „Блица“ од 19. октобра 1998. „ТИРАНА (ТАНЈУГ) Скандал око продаје новорођенчади која су из Албаније тајно пребацивана у Италију, добио је нову димензију тврдњама у штампи да у Тирани постоји илегална клиника за трговину органима беба, јавља агенција ДПА. Најутицајнији албански независни лист „Коха јоне“ извештава, цитирајући изјаву неименованог тужиоца, да су неки хирурзи у Тирани одстрањивали органе из тела беба и кријумчарили их у Италију. Органе су, како се тврди, италијански купци унапред наручивали”...

„Глас јавности“ је 8. августа 1999. године донео вест о томе како су „немачки војници из састава КФОР-а са Косова у Македонију илегално унели око четири тоне медицинског отпада и делова људских органа да би их, наводно, спалили у Војној болници у Скопљу. Иза тога је стајала владајућа коалиција на челу са ВМРО, која је одобрила Немцима овај илегални увоз. Фридрих Цимерман, портпарол НАТО-снага смештених у Тетову, рекао је да су немачке трупе то и раније чиниле, и да нису обавештавале власти Македоније „мислећи да за то неће бити проблема”“. У тексту „Гласа јавности“ постављено је неколико питања на која одговор нико није дао (али ће морати да га дају у дан Суда Божијег) : „О каквим деловима људских органа је реч? Зашто је медицински отпад уопште одвожен са Косова, а поготову илегално у Македонију? /... / И можда најглавније: којим несрећницима су делови тела и раскомадани, и у коју сврху?“ Тим поводом др Рада Трајковић је коментарисала страхове косовских Срба да је реч о трговини људским органима. „Овде се о томе данима прича, мада нико тачно не зна о чему се заправо ради. Људи одавно сумњају, јер нико не проналази отете, нити му дају да виде убијене. Многи људи су нестали, посебно у Призрену када је улазио КФОР.

Тамо не да су само нестали одрасли људи, већ и бебице са својим мајкама о којима се данас ништа не зна. /... / Морбидни људи, којима је у глави само профит, могу да раде што год желе, а вероватно то и раде, а да то никога не брине. /... / Плашим се да они који су изгинули нису постали жртве оваквих људи, којима је важно да се све што могу добро уновче“...

О улози немачких војника (а шта је са осталим НАТО савезницима?) тренутно се не говори. Ни са „Викиликса“ нисмо много сазнали. Афера „Жута кућа“ (налазила се, памтимо, на територији Албаније) заташкана је. Наташа, Соња & дружина знају само за „српске злочине“. Зар Тачи није био близак са Билом, Хилари, Медлин и свим осталим НАТО хуманистима, који су га учили „демократији“ и „суживоту“?

Уосталом, ја сам се плашио те, 2010, да би продаја органа могла постати озбиљан бизнис коалиционе Владе „За европску Туску“ (пардон, „Србију“). Хтели су да продају „Телеком“, касније ЕПС – а онда, редом, нас. Потреба за органима у ЕУ је све већа, а једини метод да се Срби трајно евроинтегришу је био тај, „на комад“. На усклике чувеног либерала Прокића да ће Србија европска са Србима или без њих, могао сам, скоро са сигурношћу, да одговорим: „Без њих, наравно“. Ако не рачунамо српску „биомасу“.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Тачи & НАТО хуманисти већ одавно су правазишли Маје и Астеке који су, макар и наопако, веровали у некакве богове. Крвожедници Беле Демоније верују само у себе и

своје трбухе, спремни да, како рече Момчило Настасијевић, због сопственог малог прста униште читав свет.

Наравно, такав је био и Рим у доба пред свој слом. Слом Запада је зато толико близу да се његов час не броји вековима, можда чак ни деценијама; јер, како рече Његош: „Крв је људска храна наопака, / на нос вам је почела скакати“. Људождерско – кровопилачка Кула вавилонска пашће у прах и пепео. Нама остаје само да се боримо да се не нађемо под рушевинама исте. Зато: РЕЦИТЕ НЕ КАНИБАЛСКОЈ УНИЈИ! То је једини начин да вас не поједу.

2011.

КАКО НАС ВОДЕ У ЛОГОР ЗА ИСТРЕБЉЕЊЕ?

СТИГЛО МИ ЈЕ ПИСМО

Од једног брата у Христу, који живи у једној од „развијених“ и „напредних“ ЕУ земаља, добио сам следеће електронско писмо:

Драги брате Владимире,

Одличан текст о камерама за јавни и полујавни видео-надзор! Мада и тајног има много.

<http://borbazaveru.info/content/view/8060/1/>

Овај народ србски је већ зомбиран, истрауматизован као ни један у Европи, скуван као жаба на 80°, нигде више не пружа отпор, па му (нам) раде шта хоће - од ситних лопова, до владара планете у сенци. Хаос је све већи, репресија све директнија, а стање свести све лошије. Али треба се одупирати, па макар и овако.

Ја живим у „просперитетној” земљи где је густим видео-надзором све покривено, скоро сваки квадратни метар. И то не само у урбаним срединама! Са ужасом примећујем да се у Србији великом брзином и без икаквог учешћа јавности иде ка истом циљу. Опасност је можда највећа у глави сваког од нас: до инфантилности наивно размишљање, „Па неће се то баш мени десити”, или оно скроз недотупаво и неодговорно, „Немам ја шта да кријем!” А када дође до твоје коже, онда је већ прекасно.

А како је тамо где је већ одмакло то с камерама? Ево само примера из прве руке.

Једном су ми грешком послали кредитну картицу на стару адресу, након 4-5 година по мом пресељењу, и то обичном поштом, препоручено. Само по себи врло груба грешка, рекло би се. На богатом и цивилизованом Западу. Али... Тамо је становао неки црнац. Узео је из сандучета моју картицу, отишао на аутомат с новцем и подигао више од €2000.

Visa ми је без размишљања испоставила рачун. Кад сам им одговорио да немам с тиме везе, они су и даље инсистирали да платим. Случај је доспео у полицију. Полиција је прегледала снимке видео камере над банкоматом и јасно видела особу која је то урадила. Било је врло лако све повезати - моја стара адреса, нови станар на тој адреси, у минут тачно време подизања новца, итд, итд. Међутим, полиција, иако у поседу снимка, **није реаговала**. Онда је уследио трећи, највећи шок за мене. Ни *Visa* није реаговала. Наставили су да потражују од мене тај новац, са претњама принудне наплате, суда, итд. Спасило ме само то што сам случајно сачувао писмо старо неколико година којим сам их својевремено био обавестио о промени адресе. И почео да „машем” тим писмом као доказом и претим адвокатима. Тек онда су престали, али са видном љутњом и озлојеђеношћу (на мене). Полиција и даље није реаговала.

Ово је реалност земље која је законски много уређења и са правно неупоредиво педантнијом регулативом и контролом од Србије, у којој на наше очи влада неограничени хаос и јавашлук. Па ипак, ово је реалност коју сам тамо лично доживео. После 9/11!

У полицији, узгред, тамо влада потпуна самовоља. Њихов је посао само да се „покрију” неким позитивним прописима, и у сваком случају ће поступити онако како

њима одговара - било да је то линија мањег отпора, одустајање од гоњења, или привођење и затварање невиних, па чак и жртава. Пре неку годину пуштен је из затвора више деценија утамничен човек, осуђен за силовање па убиство неке девојчице. Када се појавила могућност DNK-анализе, на инсистирање адвоката обновљен је поступак и доказано је да он са злочиним нема ништа. Али, пола његовог живота већ је протекло у затвору. А затвори им нису шала, насупрот увреженом мишљењу наших обожаваатеља ЕУ-робије.

Многе невероватне самовоље полиције сам и сам доживео.

Понављам, реч је о једној од правно најуређенијих држава на свету.

А што се камера тиче: никада, али баш ни један једини пут, за четврт века колико сам тамо, нисам видео ни једну једину јавну расправу, парламентарну дискусију, а најмање на локалном нивоу, па чак ни најаву или информацију о увођењу камера или покривању видео-надзором неког простора. Тамо где те писмом месец дана унапред педантно обавесте да пола сата неће бити воде због замене цеви, или се извињавају због буке коју ће мајстори произвести кад за месец и по дана два сата буду нешто радили, или да ће у току ноћи тог и тог дана кроз шест недеља излаз са ауто-пута бити затворен због асфалтирања или слично. Никада ни реч о видео надзору. Али зато сам добијао „циркуларна” писма које полиција шаље целом комшилуку после пљачке бензинске станице преко пута, у којима станаре моле за сведочење и дојаву. Значи, од тих силних камера, безбедност самих грађана, станара, предузетника и имовине чак ни тамо, са екстремном контролом и видео-покривеношћу, нема ама баш ништа!

Моја је претпоставка и јак утисак је да се овај свеопшти видео надзор поставља (а) са изговорима о безбедности који у пракси немају никакво покриће, (б) постепено, да буде неосетно кад постане потпуно, рачунајући на конформизам и неодупирање грађана (в) без икакве друштвене контроле и учешћа јавности, заобилажећи демократске процедуре, (г) да би се њиме користио веома узак круг људи онда када и како њима буде требало, док (д) нарушавање и угрожавање приватности човека као и разне злоупотребе на микро-плану никог не узбуђују, јер то се третира као „колатерална штета” у постизању циља.“

О чему је, заправо, реч?

О претварању света у концентрациони логор, којим ће управљати антихрист.

РАТ И КОНЦЛОГОРИ

За сада, спрема се светски рат, у коме ће противници НАТО сатаниста бити бачени у логоре. И то је сасвим јасно и разумљиво. „Ко друкчије каже, тај клевети и лаже, и нашу ће осетит пест,” рекли би Титови ђаци.

О томе пише Љуба Костић: „Генерал Весли Кларк, један од демократских кандидата за председника САД на предстојећим изборима, у свом интервјуу за телевизијску станицу MSNBC од 17. јула ове године, изјавио је да амерички „радикализовани грађани треба да буду бачени у концентрационе логоре”. Обзиром да је новинар остао потпуно неизненађен и да се све чешће можемо сусрести са таквим изјавама америчких политичара, изгледа да је крајње време да се мало дубље информишемо о томе каква будућност очекује пре свега по политику Вашингтона неподобне

америчке држављане а потом и све нас остале. Наиме, када земља „слободе и мира” заврши са препознавањем унутрашњих непријатеља свог државног поретка, почеће и да се разрачунава са њима, између осталог и на тај начин што ће их слати у концентрационе логоре. Шта ли тек очекује нас, које не чувају и ванземаљцима познати амандмани?

Нама чувени генерал Кларк износи следећи план, са све етапама његовог извршења. Влада САД би требало првенствено да идентификује људе за које постоје основане претпоставке да ће се у одређеном тренутку „радикализовати”. Колико NSA и остале владине агенције за праћење и прислушкивање добро обављају свој посао, претпостављам да им то неће бити превише тешко. Штавише, верујем да ће само један Ctrl+Alt+Delete са одговарајућег деска бити довољан да се ова „демократска” процедура заштите поретка и започне и оконча. И то се, према њему, мора дефинисати одмах на почетку. Стриктно и прецизно, ама баш онако како то чине њему слични амерички генерали док играју своје прескупе видео игрице са реалним људским животима.

Праведан али строг, овај демократа мора у кампањи да искаже и разумевање према тим будућим радикализованим елементима па каже: *„Увек ћоштоји одређени број младих људи који су ошћућени. Оних који не добију ћосао, који су изгубили девојку, чије ћородице се не осећају срећно овде и ми можемо ћошражити узроке свега ћога. И наравно да ћоштоје чланови заједнице који могу доћрейти до њих, ћривести их назад и охрабрити их да ћошраже свој благослов овде.”* У обећаној земљи, додао бих, надахнут након овако дивне беседе са холивудске горе.

Ипак, војничина је војничина, па нам Весли одмах даље строго и одлучно одбрусује док репортер вероватно само клима главом, пун слободно-новинарског разумевања: „Ипак, мислим да на националном нивоу њолишке морамо да њоіледамо шїа оваква само-радикализација ѡред-стїавља, **јер ми смо у райу са овом їрујом шерорисїа. Они имају идеолоїију.** У Друїом светїском райу, ако би неко ѡдржао нацистїичку Немачку на рачун САД, нисмо ѡговорили да је ѡо слобода ѡвора, већ би их стїавили у лоїор, ѡо су райни заробљеници.”

Кларк је у овој сулудој паралели пропустио да спомене и ту историјску чињеницу да су САД у сличне логоре затварале и људе само због њихове националне припадности, као што је, рецимо, рађено са припадницима јапанске националности, иначе лојалним америчким држављанима, њих преко 120 хиљада на броју.

За крај, који је заправо почетак овакве праксе код њих али и њихових прекоморских савезника и колонија, наш стари непознаник Весли Кларк поручује: „Дакле, ако су се ови људи радикализовали и не ѡдржавају САД, ако су нелојални Сједињеним Америчким Државама, онда је ѡо стївар їринциїа казне. То јесте њихово їраво, али је ѡо и **наше їраво и обавеза да их одвоїмо од нормалне заједнице за време їрајања сукоба.** И мислим да ћемо морати око овоїа да се озбиљније ѡостїарамо у будућностїи, не само у Сједињеним Америчким Државама, већ и код наших савезничких нација ѡоїуї Бриїаније, Немачке и Француске, које ће морати да їрилаїоде своје домаће їравне їроцедуре.”

Какав пријатни слепоподневни интервју. За остати без речи и плувачке. Поштовани љубитељи актуелне САД демократуре, мислим да је крајње време да се и сами

уозбиљимо. Ово је будућност која је већ почела.(<http://www.msnbc.com/thomas-roberts/watch/more-security-at-military-centers--486498883655>)“

Тако Љуба Костић.

МОЖЕМО ЛИ ДА СЕ ОДУПРЕМО?

А како да се одупремо?

Тако што ћемо се молити Богу и борити за слободу у овом и оваквом свету.

Јер, Христос је Ослободилац.

Слобода је дар Божји човеку, и тај драгоцен дар морамо чувати – пре свега као дар унутрашњи, као слободу од греха, па тек онда као спољашњу, друштвену слободу.

Наше је да урадимо шта можемо, а остало препустимо Ономе против Кога се Весли Кларк и његове газде боре. Он не плаћа сваке суботе, али плаћа редовно, и обилато.

Да васкрсне Бог и развеју се непријатељи Његови!

2015.

УКИДАЊЕ ГОТОВОГ НОВЦА ИЛИ ПУТ КА АНТИХРИСТУ

ВЕСТ С ОНЕ СТРАНЕ ОГЛЕДАЛА

Недавно је по мору Интернета запловила и оваква вест: “Одлука шведских банака да забране плаћање готовином као и укидање банкомата у руралним пределима изазвало је огорчење грађана. Банке су почеле да пријављују грађане који користе велике количине готовине, јер сумњају да је реч о терористима или криминалцима!?” “Поједини грађани чувају кеш у микроталасним пећницама јер га банке не прихватају“, изјавио је бивши шеф полиције у Шведској. Мање новца значи и мање оружаних пљачки. Мање новца у оптицају уједно је и помоћ државној благајни јер се порези утаје знатно лакше ако се услуге и робе плаћају без електронског трага. Понашање банака изазвало је велико огорчење код старијих Швеђана, јер су у руралним крајевима уклоњени банкомати. Има грађана који су незадовољни јер сматрају да у случају финансијске кризе неће моћи да повуку новац из банака, што значи да морају да га или троше или оставе банкама на располагању“.

Одмах после тога, стигла је и вест да Данска намерава да укине плаћање готовином.

Каква је ово лудница?

Због чега укинути плаћање готовином?

ШТА СЕ ДЕШАВА?

Колико је свет постао информациони ГУЛАГ види се и по томе што ниједан велики медиј није пренео вест из априла 2015, коју је свима понудио познати економиста Мартин Армстронг, онај што је предвидео „црни понедељак“ 1987. и руски финансијски крах 1998. Наиме, у априлу ове године представници Европске централне банке, америчког Система федералних резерви и централних банака Швајцарске и Данске састали су се да разговарају о – укидању готовог новца.

Армстронг вели: “Врло је чудно да сам само ја дао информацију о тајном сусрету у Лондону. Кенет Рогоф са Харварда и главни економиста „Ситигрупа“ Виљем Бујтер наступили су пред централним банкама са идејом ликвидације готовог новца, да човек не би могао ни да купује, ни да продаје без дозволе државе...”

Ове идеје су се већ појављивале у јавности. Тако је 2014. „харвардовац“ Рогоф позивао на укидање физичког плаћања зарад борбе против утаје пореза и тероризма. Бивши економиста Енглеске банке Џим Ливз изјавио је (отворено, наравно!) да се безготовинско друштво може достићи само „путем приморавања свих да се користе једино електронским новцем, који је смештен у банкама на рачунима што их надзире држава“. Држава тај новац треба и да прати и да контролише.

Пут ка циљу већ је почео. Тако се у марту 2015. појавила информација по којој Министарство правде САД налаже банкама да позову полицију ако клијент са рачуна узима више од 5000 долара. Француска је усрећила грађане

законом по коме се у готовини не може плаћати више од 1000 евра, иначе вам ето финансијске полиције на врата.

По Армстронгу, овде је реч о „економском тоталитаризму“.

МАЊЕ БИТАН ЦИЉ БАНКАРСКИХ МОГУЛА Шта банкстери стварно желе?

Стручњак за „сајбер бизнис“ Јевгениј Морозов у ово-годишњем новембарском броју „Le Monde Diplomatique“ сматра да је приближавање безготовинском друштву још једно средство за стварање апсолутног потрошачког друштва: “Већина трансакција које се обављају папирним новцем су посебне што нису везане једна за другу. Кад плаћамо својим мобилним телефоном или ако направимо селфи за будуће нараштаје и делимо га на друштвеним мрежама, производимо траг који ће оглашивачи и друга предузећа вероватно да искористе./.../ То значи да ниједна од наших електронских трансакција никад није завршена: подаци које оне генеришу омогућавају да будемо праћени у стопу, али и да се успостави веза између активности за које бисмо можда волели да остану одвојене. И наједном је забава особе у клубу повезана с књигама које је купила, страницама на интернету које је посетила, путовањима на која се упутила, калоријама које је потрошила. Укратко, с новим технологијама, сви наши поступци се интегришу у јединствен профил, који се може уновчити и оптимизовати“.

Али, наравно, већа зарада од потрошача под сталним надзором фирми које продају робу и услуге није коначни циљ оних који желе да укину готовину, као што то није ни борба против утаје пореза и тероризма.

КОНАЧНИ ЦИЉ БАНКСТЕРА

А шта је коначни циљ?

Један од мудраца глобализма, члан Билдербершког клуба, који је годинама био лични саветник председника Француске Франсоа Митерана. и неко време директор Европске Банке за обнову и развој, Жак Атали, написао је, пре више од три деценије, књигу „Линије хоризонта“. У њој Атали тврди да сада наступа трећа ера, и то - „ера новца“. Он је универзални еквивалент свих вредности, укључујући и духовне. Настаје јединствен свет, који је основан на принципима „геоекономије“. За „геоекономију“ уопште није важно што тамо негде живи неки народ, каква је његова историја, култура, религија и традиција. Све активности се концентришу око светских берзи, рудних блага, информативних центара, крупних фабрика.

„Нови светски поредак“, по Аталију, би требало да постане универзалан почетком трећег миленијума.

Према Аталију, невезаност за одређену територију ће бити највиша форма новог глобалног друштва - одређиваће начин живота, стил у култури, облик потрошње. Под невезаношћу за одређену територију Атали подразумева будућу антизаједницу људи, који немају осећај за Отаџбину, земљу, веру, претке, који живе ради задовољења потрошачких потреба и уживања, са којима су се упознали преко екрана. Атали прети: „Живот људи, који нису везани за једну територију ће бити регулисан преко компјутерских мрежа у глобалним размерама. Свако од њих ће имати специјалну магнетну картицу са свим подацима о себи, а пре свега, са подацима о поседовању новца. Тешко ономе, ко не буде поседовао новац и угрожавао светски поредак!“ Атали

сматра да ће притисак на човека бити такав, да ће он имати само један избор: „Или да се интегрише у такво друштво, или да буде искључен из њега... Динамика закона ће бити пролазност, а узвишени извор жеља - нарцизам.“

А још пре скоро пола века, Збигњев Бжежински у књизи „Ера технотроније“, коју је написао према жељи „Римског клуба“, описује нашу будућност: „Истовремено ће порасти могућности социјалне и политичке контроле личности. Ускоро ће постати могућа скоро непрекидна контрола сваког грађанина и вођење компјутерских фајлова, који се стално обнављају, и садрже поред уобичајених информација најповерљивије детаље о стању здравља и понашања сваког човека... Одговарајући државни органи ће имати скоро моментални приступ овим фајловима. Власт ће бити у рукама оних који контролишу информације.“

Дакле, СВЕ ЈЕ ПЛАНИРАНО.

Уградња електронског чипа у човека, који ће, у исти мах, бити и његова лична карта и његова здравствена књижица и возачка дозвола, и, наравно, његов новчаник – то је циљ. О томе смо, већ две хиљаде година, знали из Откривења Јовановог (Апокалипсе 13,16-18):“И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободњаке и робове, те им даде жиг на десној руци њиховој или на челима њиховима, да нико не може ни купити ни продати, осим ко има жиг, или име звијери, или број имена њезина. Овдје је мудрост. Ко има ум нека израчуна број звијери: јер је број човјеков и број њезин шест стотина и шездесет и шест“.

Зато рат Русије у Сирији није пука „борба за нафту“ или „геополитика“. Од победе Русије и стварања мултиполарног света зависи судбина човекова – хоће ли га банкстерски сатанисти жигосати жигом звери или ће и даље

остати слободно, Божје биће. Зато, како је говорио велики српски архијереј, владика Данило Будимски, ЗА РУСИЈУ КРСТОНОСНУ – ХИЉАДУ МОЛИТАВА!

2015.

ВИДЕО – НАДЗОР НАШЕ СВАКОДНЕВИЦЕ

ПОСТАЛИ СМО РОБОВИ ПОД НАДЗОРОМ

Цео свет тоне у ропство нових технологија које, уместо да олакшају људима живот, од њих стварају робове под непрестаном контролом. И Србија није измакла оваквом тренду. Надзире нас око 300 хиљада камера, а ми ништа, као да се то дешава неком другом. Сада нам на кућне адресе стижу полицијске казне на основу снимака тих истих камера. Ћутимо, као стока, као да се то, опет, дешава неком другом.

Зашто?

Не само зато што смо постали кукавно робље Новог поретка, него зато што су нам се у глави појавиле ропске мисли. Једна од њих се зове „безбедност“. Што смо више надзирани, то смо безбеднији, умирује своју савест кукавни малограђанин.

И тако видео – надзор стиже и у стамбене зграде.

Циљ овог текста је да нас опомене да наш ропски начин мишљења не води никуда, а камоли у „безбедност“. Зато ћемо се посветити видео – надзору у стамбеним зградама, зарад „безбедности“.

СТАВ ПОВЕРЕНИКА ЗА

ЗАШТИТУ ПРИВАТНОСТИ РОДОЉУБА ШАБИЋА

Повереник за заштиту приватности Родољуб Шабић у вези видео – надзора у зградама каже: „Питање видео

надзора у стамбеним зградама не уређује ниједан закон. Ни сам Закон о заштити података о личности („Службени гласник Републике Србије“, др. 97/08 и 104/09 - др. закон, 68/2012 – Одлука УС и 107/2012), као матични, кровни закон у овој области, ни једном једином одредбом не уређује обраду личних података грађана путем видео надзора уопште, па ни видео надзора у стамбеним зградама. Упркос томе, приликом увођења видео надзора потребно је држати се начела Закон о заштити података о личности, као и усвојених међународних стандарда у овој области.

Употреба видео надзора може значајно да угрози приватност појединца/ке, али и друга права и слободе људи (нпр. слобода кретања, право на заштиту података о личности), па се на његово увођење не сме гледати као на обичну техничку одлуку и зато се за доношење овакве одлуке по правилу тражи квалификована већина, знатно већа од уобичајене. Нпр. закони Словеније и Црне Горе предвиђају да је то сагласност 70 % а Македоније чак 100 % власника станова. При том ваља јасно дефинисати разлоге увођења надзора, тј. сврху обраде (безбедност људи, заштита имовине и сл.).

Приликом одлучивања који простор треба покрити видео надзором, треба имати у виду принцип сразмерности примене видео надзора и принцип сразмерности у вршењу активности видео надзора, што између осталог подразумева процену да ли је са становишта сврхе обраде неопходно одређени простор покрити видео надзором или се сврха обраде може оставрити на мање инвазиван начин, затим сразмерност поступака мора бити адекватна. Визуелни угао који покрива камера не сме бити такав да се снима већи простор од оног који је неопходан за оставарење сврхе обраде или да покрива простор који је искључи-

во власништво приватних лица. У многим земљама видео надзор подразумева надзор над уласком и изласком у заједничке просторије, а не и надзор током боравка у просторији. У неким од њих је чак такав надзор неких заједничких просторија, укључујући и лифтове, забрањен. Исто тако у многим земљама је забрањено снимање уласка и изласка из индивидуалних станова. Видео надзор на сваком спрату, који би покривао приватне станове, не би био дозвољен.

Даље, што се тиче питања да ли је оправдано да сви станари зграде могу пратити снимак свих камера на свом телевизору мишљења смо да треба забранити приступ снимцима система видео надзора преко интерне кабловске телевизије, јавне кабловске телевизије, интернета или других средстава за електронске комуникације којима се такви снимци могу пренети, било у тренутку њиховог настанка или након тога, из разлога што то омогућава неограничено широком кругу корисника да без стварне потребе и разлога задиру у приватност грађана, тј. станара и трећих лица (која из различитих разлога далазе у посету станарима зграде). Потреба и значај предузимања мера ради заштите имовине и лица, не искључује обавезу да те мере буду сразмерне сврси, и да се њима не повређују Уставом зајамчена права грађана.

Коначно, лица која ступају у простор покривен видео надзором имају право да о томе буду обавештена. Стамбена зграда која врши видео надзор дужна је да на видном месту истакне јавно обавештење да се врши видео надзор, које би требало да садржи податке о томе да је видео надзор у току и ликовни, односно графички симбол видео надзора, назив руковаоца који врши видео надзор, и број телефона на који се могу добити информације у вези предметног видео надзора. Поред тога, систем видео надзора који се користи

за вршење видео надзора мора бити заштићен од приступа неовлашћених лица“.

Тако каже Родољуб Шабић.

О ПРАВИЛИМА ВИДЕО-НАДЗОРА

Информатичар Десимир Ћировић о овом проблему вели: “У случају снимања треба да се јасно зна: ко има право приступа подацима; да ли рачунар има излаз на интернет и који софтвер се користи за заштиту приступа; ко је одговоран у случају да се подаци користе не непредвиђен начин; ко и како архивира податке (бекап) и ко има право приступа тим подацима.

Проблеми при снимању су следећи: угрожавање права на приватност – пре усвајања одлуке Скупштине станара, мора се донети протокол ко и под којим условима може користити податке, чија је одговорност ако се то не поштује; када је у питању крупан криминал поставља се питање ко би пре стигао до тих података, полиција или криминалац и каква све последице могу бити; када је у питању ситан криминал полиција неће ни покренути поступак, једино станари могу употребити снимак за „личну сатисфакцију“; шта се дешава када на „пријатељској основи“ дође комшија или неко други да затражи податке у разним оправданим „ситуацијама“ - скинуте гуме, провала у стан ... Какве последице могу да настану у случају каснијих коришћења тих података у заобилажењу закона?

Такође, каква корист може да буде од снимљених података - јер се поставља питање њихове употребе на суду. Сlike и видео записи на суду се не могу употребити без вештачења, а тај поступак је веома услован и захтеван тако да

постоје честе ситуације у судској пракси у којима снимци нису од користи; какве су законске последице могле бити и да ли би се побољшао квалитет живота у згради? Рецимо, неко полупа стакло на улазним вратима. Шта би било другачије да је снимано? Ништа, јер ако је неко решио да буде бахат он ће и бити, снимање га неће натерати да буде бољи човек, једино што ће урадити је да навуче капуљачу“.

Тако каже Десимир Ћировић.

ВИДЕО СНИМЦИ НА СУДУ

Треба да знамо да видео-снимци не морају бити никакав доказ на суду. Ево једне вести коју је 2012. објавио РТС (<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/125/Društvo/1031142/Video+nadzor+za+ličnu+upotrebu.html>): „Фотографије, звучни и видео снимци, према домаћем законодавству и према одредбама које штите људска права и слободе, не могу увек бити доказ у кривичном поступку. Тако је власник једне радње у Ваљеву, иако је камера забележила његовог радника у крађи, изгубио спор у ваљевском суду. Због сумње да га радник поткрада и да због тога има стални мањак, Милан Лазић је у својој радњи поставио видео камеру усмерену према каси. Камера је забележила да радник ставља новац из касе у џеп, међутим, све је било узалудно. Основни суд у Ваљеву ослободио је радника оптужбе за проневеру.“ Шокиран сам да видео снимак није узет као доказ у поступку са окривљеним. Јасно се на снимку види како окривљени након продаје одређеног артикла ставља новац у фиоку. Кад купац изађе из радње он отвара фиоку и новац ставља у џеп. И то понавља два пута. Ако то није доказ, а јасно се види, онда не знам шта је доказ“, каже

власник радње Милан Лазић. Адвокат окривљеног Милош Мандић каже да је неовлашћено снимање кажњиво. „Устав и закон гарантују слободе и права грађанима у том смислу да нико неовлашћено не може снимати. Уколико би то радио, кршио би Уставом загарантоване слободе и права и то би довело до хаоса који би довео до напетости грађана - до узнемирења јавности“, објашњава Мандић. Суд је утврдио да видео снимак није доказ јер није направљен уз прећутну или изричиту сагласност окривљеног и није настао као вид општих безбедносних мера у радњи, него искључиво због сумње у окривљеног. „.../Огорчен на пресуду ваљевског суда, Милан Лазић више нема запослених у радњи. Сам ради у две смене и сад је, и без видео надзора, сигуран да га више нико неће поткрадати.

КАКВА ЈЕ ЕФИКАСНОСТ ВИДЕО-НАДЗОРА У ЗГРАДАМА?

Ево одломка из текста „Видео-надзор зграду (не) чува?“ Р. Красића објављеног у „Вечерњим новостима“ 8. јануара 2012: „Иако је камера постављена на улазу у нашу зграду то не спречава незване госте да уђу кад год пожелe, старије комшије на позив са интерфона редовно и без размишљања отварају - прича нам Србољуб Петровић, станар из Хиландарске. - Додатно је проблем и то што имамо заједничко двориште са још седам зграда, а у некимa нема никаквог видео надзора. Тако се десило пар провала у станове, а имали смо и случајеве породичног и другог насиља. Незванично се може чути да је у великим зградама било неколико „типовања“ станова од стране комшија које су преко видео надзора знале кад им суседи иду на посао, од-

мор или су на кратко изашли из стана. Оправдано се поставља и питање колико је увођењем оваквих система нарушена приватност појединаца и да ли је могуће са стране „провалити“. Поједине зграде су видео надзор ставиле на увид својим станарима преко локалне мреже, која иде интернетом, а то је цео систем направио још рањивијим.

А ШТА САД?

А сад, да се добро и озбиљно размишља, јер Нови поредак иде, корак по корак, ка претварању људи у стоку која ће непрестано бити под надзором. Гинтер Андерс је, у „Застарелости човека“, говорио о том рашчовечујућем насртају на нас, којима се, непитани, приближавају „лопови слика“ и узимају их да би их негде предали. Покрадени смо, а да то и не знамо. Али, крађа нас може коштати. Једног, веома блиског дана, кад нас буду бацали у тамнице јер нећемо да се поклонимо Звери чије су очи милиони и милиони камера.

Кад се о свему размисли, треба делати, непрестано постављајући питање свима, а пре свега онима на власти, какав је циљ целе приче. Од њих треба тражити да зауставе шпијунско лудило. А и од власт имајућих у Цркви треба тражити одговор – шта ће камера у цркви? Да ли верник који долази на Свету Литургију заиста ЖЕЛИ да га снимају и да негде, некоме, неком нежељеном, шаље његове слике? Или нам више не треба Свевидећи Бог, али су нам потребне свевидеће камере?

Борба за слободу у Христу не сме се прекидати док год траје историја.

А ми, православни, у тој борби треба да учествујемо.

КОНЦЛОГОР СРБИЈА ИЛИ ЗАШТО ХОЋЕ ДА ВАС ЧИПУЈУ?

ЧИПОВАЊЕ СРБИЈЕ

У овом тренутку, државне власти у осиромашеној и скоро потпуно разореној Србији намећу технологије за масовно праћење становништва: уводе се чиповане здравствене књижице, као што су уведене чиповане возачке дозволе. Тражи се да се од следеће године уведу и нове личне карте, са два чипа, иако је преко милион и триста хиљада грађана искористило своје право да узме личне карте без чипа. Све се правда (наравно!) Европском унијом и њеним захтевима. Уместо да овај јадни народ запосле и нахране, тоталитарци га гурају у електронски концлогор. Да је намера коначно стварање полицијске државе, читамо у књизи др Слободана Р. Петровића „Полицијска информатика“ (*Полицијска академија, Београд 2003*). Тамо дословно пише: „Неопходна је интеграција података, преко заједничке базе података, следећих субјеката: МУП-а, Републичког завода за статистику, правосудних органа, Републичког геодетског завода, Министарства за рад, борацка и социјална питања, Републичке управе јавних прихода, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Републичког завода за тржиште рада, Завода за обрачун и плаћања, општине.“

Сви подаци о нама складиштиће се у централној бази података, а онда ће их неко, негде, укрштати, и читати све о нама и нашим животима.

ПОСЛЕДИЦЕ?

А шта се дешава ако подаци дођу нежељеним господарима?

Једна од најопаснијих тоталитарних секти данашњег света, сајентологија, уживала је, крајем 20. века, заштиту Владе САД. Године 1993. америчка Служба унутрашњих прихода признала је сајентологији, познатој по ставу свог оснивача Рона Хабарда: „Правите паре, паре, још више пара!“ статус религије и ослободила је плаћања пореза. Ова служба је то учинила после 25 година борбе сајентолога за статус религиозне организације. Секта је само 1997. издвојила 725 хиљада долара за лобирање у Сенату и конгресу. Сајентолози су били повезани са исто тако опасном сектом муноваца, чији је газда, „велечасни“ Мун, имао огромну имовину: од фабрика (између осталог, и оружја) до новина. Обе ове у организације координирале су своју делатност у Источној Европи.

Сајентологија је крајем прошлог столећа продрла у земље дившег комунистичког Истока и иза себе оставља опасне трагове. У Албанији, за време владе Саљија Берише, низ министара био је у сајентолошкој секти, која је основала систем пирамидалних банака, чији је слом довео до колапса албанске привреде. У Русији су, за време Јељцина, сајентолози поставили мрежу предузећа заснованих на тзв. „хабард-технологији“, убацили се на Новинарски факултет Московског државног универзитета, продрли у металску индустрију, банке, саветодавне центре - чак 300 руских фирми плаћало је порез од 16% сајентолошком WISE центру у Америци. И у Грчкој је било опасних скандала са сектом. Грчка полиција је у њиховом атинском штабу нашла досијее хиљаду грађана који су, овако или онако, били

занимљиви секти, а вођа домаћих сајентолога је ухапшен када је откривен списак људи с којима се треба обрачуна-ти. Сви су, на челу са познатим сектологом, свештеником Антонијем Алевизопулосом, били проглашени „непријатељима“ секте.

Сајентолози су велику шпијунску аферу имали кад су покушали да продру у америчке тајне службе. Због тога је својевремено Мери Сју, Хабардова жена, била на робији. Али, нагодба је касније ипак постигнута; шпијунажа, једно од главних занимања нашег доба, била је битнија од дота-дашњих сукоба.

Челник „Мајкрософта“, Бил Гејтс, био је, у те дане, по-словно повезан са сајентолозима. Његов званични биограф, Дејвид Ајчдаја, био је сајентолог; један од главних сарадника „Мајкрософт империје“, „EXECUTIVE SOFTWARE“ био је сајентолошког усмерења. Зато су неке европске државе у администрацији својевремено престале да користе програме „Мајкрософта“. Тако је било деведесетих. Како ли је сада, после Асанжових и Сноуденових открића? Чему се данас можемо надати?

СЛУЧАЈ КУЗМАНОВИЋ

Шта се може десити невином човеку ако његови подаци дођу у погрешне руке?

Године 2005. је у Првом општинском суду у Београду завршен процес у коме је војни музичар Дејан Кузмановић тужио државу због невиђеног насиља над својом личношћу почињеном у току фамозне операције „Сабља“ у пролеће 2003. Шта се десило? Те, 2003, неко из МУП-а Србије је извукао Кузмановићеву фотографију из возачке

дозволе дотичног, и објавио је као слику убице премијера Зорана Ђинђића. Кузмановићев адвокат Арсеније Катанић изјавио је, пошто је суд пресудио да дотични није убица и да држава мора да му плати 730 000 динара одштете: „Та назови-грешка Дејану Кузмановићу и његовој породици нанела је тешке последице које, очигледно, више није могуће исправити. Сви људи у овој земљи памте његов лик као човека који је учествовао у убиству, а једва да има неког ко зна данас да он с тим није имао никакве везе. Дејану је због свега страдало и здравље, он је буквално оседео преко ноћи... По савету лекара, он више о овоме неће говорити у јавности, а исто важи и за мене“ („Глас јавности“, 7. април 2005.).

Замислимо сада шта ће се дешавати у држави Србији кад сви наши подаци буду у компјутеру(а већ, углавном, јесу)! Колико ће бити грешака, немарних и намерних! Колико ће људских живота бити угрожено немаром разних позорника, инспектора, лекара, медицинских сестара... Ево шта је својевремено Кузмановић изјавио о паклу кроз који је прошао: „Данима сам био најтраженији бегунац, слушао у полицијској станици како држава организује хајку на мене, како упозоравају да сам осумњичен, убица или шта већ...“ Чим је чуо да га траже, Кузмановић је отишао у полицијску станицу у Улици 29. новембар у Београду и пријавио се, али му је речено да то није он. Али, док је седео у канцеларији, кренула је слика на ТВ-у: „Одједном сам видео себе на ТВ-у и министра Михајловића који показује моју слику из возачке дозволе“. У полицијској станици је био и сутрадан: „Цело поподне сам провео у СУП док је Србија позивана да ме тражи. Није ми било ни до чега, ни до јела, ни до пића. Само сам чекао да се већ једном заврши. На крају, у полицији сам био најсигурнији. Не дај Боже да сам изашао на

улицу - раскомадали би ме истог момента/.../ Увече је дошао државни тужилац и рекао ми да сам слободан. Потписао сам документ и, као, ником ништа. Питао сам зашто су ми то урадили, измалтретирали ме, направили целу фрку, а ја сам из сасвим друге приче - војно лице и музичар.

Један инспектор ми је рекао: „То је компликовано. Немој да ти објашњавамо, да замараш мозак. Слободан си, иди кући и потруди се да не личиш на себе“. Док није оптужен Звездан Јовановић, Дејан Кузмановић је живео затворен у својој соби, у огромном страху. Шта је све преживела његова породица? Ево шта: „Моју бившу супругу су тада вратили са службеног пута и била је испитивана и проверавана. Срећом, дете ми је било код њених родитеља. Мали је видео фотографију на ТВ, али на кратко, па су га убеђивали да то нисам ја. Међутим, препознао ме је по начарима, никако нису могли да га убеде у супротно. Тада је имао пет и по година. Хтели су да га истерају из вртића, а супруга је добила петицију са захтевом да се исели из стана. Моја мајка је доживела нервни напад, чекала је сваке вести, а ја нисам могао да се јавим јер су ми узели телефон“. („Недељни телеграф“, 12. мај 2004.).

У Србији се, све време после 5. октобра 2000, формира техничка основа за ТОТАЛИТАРНИ РЕЖИМ. Јер, шта је тоталитарни режим? О томе говори руски филозоф Иван Иљин који каже да се он не састоји у облику, већ у обиму власти. Свака власт која хоће да држи живот својих грађана под контролом јесте тоталитарна...Што се тиче „електронске контроле“, господари света су је давно предвидели и сада је само, под изговором „борбе против тероризма“, и сличних будалаштина,спроводе.

РУСКА ЦРКВА ПРОТИВ ТОТАЛИТАРНЕ КОНТРОЛЕ

Ове, 2013, године, почетком фебруара, одржан је Свети Архијерејски Сабор Руске Православне Цркве који се, између осталог, давио и питањем развоја нових технологија за праћење људи. Ево шта су руски епископи, између осталог, саопштили: „У друштву се шири основана брига због тога да коришћење доживотног личног дигиталног идентификатора у виду кода, карте, чипа или нечег сличног, може постати обавезан услов за приступ свих људи свим материјалним и друштвеним добрима од животне важности. Коришћење идентификатора заједно са савременим техничким средствима омогућава вршење тоталне контроле над човеком без његове сагласности – праћење његовог кретања, куповине, плаћања, медицинске прегледе, примање социјалне помоћи, друге правне и друштвено значајне активности, па чак и лични живот. Већ сад изазивају забринутост активности на прикупљању и обради личних података деце, која се школују у општеобразовним установама, јер се често врши неконтролисано прикупљање података, који су очигледно сувишни за обезбеђење процеса учења. Многи верујући изражавају принципијелну несагласност с обавезним додељивањем идентификационог кода с његовим претварањем у неизменљиви, доживотни и посмртни атрибут. Осим тога, забринутост изазива све јача тенденција пораста прикупљања биометријских података о човеку, као и појава електронских идентификационих уређаја за имплантацију. Све прикупљене информације могу не само да се користе, већ и да се аутоматски анализирају с циљем доношења управљачких одлука у погледу конкретног човека. А увођење идентификатора за потпуни преглед личности омогућава стварање јединствене базе података у

којој у режиму реалног времена могу да се прикупљају, чувају и аутоматски анализирају подаци из различитих области човековог живота.

Позивајући се на своја уставна права, на хиљаде људи, укључујући и православне вернике, због ових или оних разлога, укључујући и религиозно мотивисане, не желе да прихвате нови идентификациони систем, да користе документа с електронским идентификаторима личности (личним кодом, бар-кодом, идентификационим бројевима). Многи од ових људи саопштавају о кршењу њихових уставних права. Ови људи често бивају лишени медицинске помоћи, старосних пензија и других исплата, израде докумената о инвалидитету и различитих олакшица. Понекад не могу да обаве имовинске послове, да се упишу на школовање или да заснују радни однос, да обављају предузимачку делатност, да плате комуналне услуге, да купе карте за превоз. Услед тога се формира читав слој људи искључених из свих области друштвеног и државног живота. У задатке Цркве не улази детаљна анализа разлога због којих свака конкретна група људи одбија коришћење сваке конкретне технолошке новине или прихватање сличних новина. Међутим, Црква је убеђена да поменути технологије не смеју бити без алтернативе и принудне. Они који одбијају да прихвате дате технологије треба да имају алтернативу – коришћење традиционалних метода за идентификацију личности, које се данас примењују у већини земаља канонске одговорности Московске Патријаршије. Црква сматра недопустивим све облике приморавања грађана на коришћење електронских идентификатора, аутоматизованих средстава за прикупљање, обраду и евиденцију личних података и личних поверљивих информација. Остварење права на приступ социјалним добрима без електронских

докумената треба осигурати материјалним, техничким, организационим, а уколико је потребно, и правним гаранцијама. Црква сматра недопустивим принудно наношење на човеково тело било каквих видљивих или невидљивих идентификационих знакова, имплантацију идентификационих микро и нано електронских уређаја у човеково тело. Због тога што поседовање личних информација омогућава контролу и управљање човеком кроз различите сфере живота (финансије, медицинска помоћ, породица, социјално осигурање, својина и друго), појављује се реална опасност не само од мешања у човеков свакодневни живот, већ и од саблажњавања његове душе. Црква дели бојазан грађана и сматра недопустивим ограничавање њихових права у случају да човек одбије да пристане на обраду личних података. Пристанак грађана на коришћење средстава електронске евиденције треба да буде праћен обавезним објашњавањем свих последица одлуке која се доноси. Грађанима који желе да користе ова средства треба гарантовати приступ информацијама о садржају електронских записа, као и могућност да промене садржај датих записа или да их удаље у случају кад другачије није предвиђено захтевима о друштвеној безбедности утврђеним законом. Треба гарантовати, и уколико је потребно, појачати одговорност за разглашавање или неодговарајуће коришћење личних података. Документа, која издаје држава, не треба да садрже информације, чија су суштина и намена неразумљиви или се крију од власника документа, као и симболе светогрдног или морално сумњивог карактера или симболе који вређају осећања верника. Црква о овим питањима води дијалог с органима власти Русије, Украјине, Белорусије, Молдавије, Казахстана, држава Средње Азије и других држава, покушавајући да издејствује узимање у обзир и разумевање

позиција верника. Сабор сматра да је од посебне важности поштовање принципа добровољности приликом прихватања било каквих идентификатора, који претпостављају могућност избора традиционалних метода за идентификацију личности. Сабор позива власти држава на канонским просторима наше Цркве да се придржавају овог принципа. Притом треба поштовати уставна права грађана и не треба дискриминисати оне који одбијају да прихвате електронска средства идентификације. У случају приморавања грађана на прихватање сличних средстава и дискриминације везане за њихово неприхватање Сабор овим људима предлаже да се обрате суду, као и да информишу епархијско свештеноначалије, а у случају потребе, Синодално одељење за односе између Цркве и друштва. Ипак, много тога нас упозорава на то да се можемо наћи пред лицем нових изазова. Уколико сужавање граница слободе, које се између осталог, врши и средствима електронске контроле, доведе до немогућности слободног исповедања Христове вере, а законодавна, политичка или идеолошка акта чије је извршење обавезно, постану неспојива са хришћанским животом – наступиће време исповедништва, о којем говори књига Откровења.“

Тако говори Руска Црква.

Такав је био и став Српске Цркве, док је у њеном врху било још храбрости и слободе. („Буди храбар и слободан“, рече Господ Навину.“Ја ћу за те војевати, само држи Истину“, певао је некад Владика Николај.)

ДЕСЕТ ГОДИНА СКУПА У ЕПАРХИЈИ ЖИЧКОЈ О НОВИМ ЛИЧНИМ КАРТАМА

У архиву потписника ових редова нашло се и ово штиво: излагања са скупа одржаног пре једне деценије, који се тицао увођења нових личних карата у Србији и ширења електронског тоталитаризма у свету. Та излагања сада нудимо нашој јавности на увид, да се сетимо шта је било и да видимо куда све иде.

Морам још нешто да кажем. Трагедија подела у СПЦ је огромна, просто несагледива. Захваљујући тим поделама, СПЦ је скоро сасвим маргинализована као друштвено делатна сила која може да предузме било какав корак у борби за људска права и слободе у јавном простору. А много је могло да се учини док те поделе нису разјеле живо ткиво овог јадног, напаћеног народа. О томе размишљам баш ових дана, када се навршава десет година од другог скупа о новим личним картама организованог у Краљеву, у дому Владике Николаја, са благословом покојног владике жичког Хризостома, који је овим поводом објавио два броја “Жичког благовесника”, посвећених борби против електронског тоталитаризма, као и потписивање Жичког апела србских интелектуалаца. Од СА Сабора СПЦ владика Хризостом је желео јасан став по овом питању, и Сабор је тражио од државе да они који то желе могу имати личне карте без чипа. Прво смо, уочи усвајања у Скупштини Србије новог закона, успели да објавимо “Жички апел” (у новинама “Глас јавности”, где је оглас био најјeftинији). Ево тог текста:

ЖИЧКИ АПЕЛ

Благословом Епископа жичког Г. Хрисостома још 26. марта 2005. године у организацији Духовног центра Св. Владике Николаја у Краљеву је одржан Симпосион о електронским личним картама. На основу стручне анализе целог пројекта започетог у време министра полиције Душана Михајловића, а зачетог у главама креатора новог европског тоталитаризма, учесници Симпосиона су донели Декларацију и објавили свој заједнички став, којег је благословом подржао Трон жичког Епископа.

1. Биометријске личне карте као обавезујући документ на националном нивоу су уведене у неколико држава света, углавном далекоисточних. У Европској унији велика већина земаља нема такве личне карте, оне нису услов за улазак у Европску унију нити њихово увођење доприноси бржем уласку. Очигледан пример је Словенија, која пре уласка у ЕУ није увела такве карте (иако је постојала могућност), већ обичне пластичне са вишим нивоом заштите.

2. Сабор Светог Синода у сталном сазиву православне цркве у Грчкој, Свети Синод Руске православне цркве, Свети Синод Украјинске православне цркве (Московске патријаршије), Протат Свете горе Атоске, Епископија Жичка упозоравају да се иза целог пројекта нових идентификационих докумената крије најтежи тоталитаризам потпуно супротан хришћанском разумевању света и живота, и погубан за људско достојанство и слободу као најдрагоденији дар Бога људима. „А Дух (Свети) је Господ, а где је Дух Господњи онде је слобода“ (2 Кор. 3,17). Управо зато због светости слободе, никаквог Божијег благослова нема на овоме пројекту и православни га не могу подржати.

3. Земље које су планирале или планирају да уводе биометријске личне карте суочене су са отпором мислеће јавности и друштвене заједнице уопште. У Великој Британији је покушај увођења биометријских личних карти довео до вишемесечних дебата у парламенту и бурних реакција академских грађана, док је у Канади од стране званичне парламентарне комисије одбачен на неодређено време, као скуп, неоправдан и потенцијално опасан.

4. Светски стручни органи, какав је Заједнички комитет за људска права британске владе, процењују да је пројекат увођења биометријских личних карти на националном нивоу потенцијално у колизији са европском Конвенцијом о људским правима, а званичне студије о изводљивости показују да такве личне карте не гарантују стопроцентну поузданост и аутентичност. Судови неких земаља (Јапан и Тајван) су реаговали са пресудама да пројекат биометријских личних карти крши права грађана и одредбе Устава, у складу са чиме су донети и суспензивни акти.

5. У Србији је пројекат набавке опреме за израду биометријских личних карти постао актуелан крајем 2003. године, када је тадашњи министар полиције објавио да је купљена модерна и скупа опрема од америчке фирме Моторола. Та куповина није прошла ни обавезан тендерски протокол ни законско додељивање новца из републичког буџета, због чега је 2004. године реаговао министар финансија са најавом подизања кривичних пријава. Србија је јединствен пример да је прво купљена опрема за биометријску идентификацију грађана, а после тога (тачније после три године) покренута скупштинска процедура за предлог закона о биометријским личним картама, због чега је себе сврстала у ред тоталитарних држава са волунтаристичким правним уређењем.

6. Америчка фирма која је МУП-у Србије продала систем за биометријску идентификацију грађана има посебне уговоре са америчком војском и централнообавештајном службом (CIA) те нико не може да гарантује да не постоји могућност одлива података страним службама. Такође је основано претпоставити да поменуте службе веома лако могу креирати лажне личне карте за своје потребе, које ће од стране нашег рачунарског система бити препознате као потпуно валидне. Индикативна је чињеница да у Америци државна управа није ни покушала са увођењем биометријских личних карти међу својим становништвом, јер би то сигурно довело до великог отпора јавности.

7. Није тражена масовна сагласност грађана Србије за проширивање базе података коју ће држава о њима водити нити су организоване јавне дебате и дискусије по том питању.

8. Пројекат директно угрожава приватност грађана као једно од фундаменталних личних права данашњице и отвара простор за електронски криповане тајне архиве.

9. Бирократски апарат добија могућност готово тренутног манипулисања огромним бројем података преко централизоване базе и продаје делова базе трећим лицима.

10. Злонамерни упади споља или намерно исправљање централизоване базе изнутра носе огромну опасност по интегритет личности које су њима обухваћене.

11. Усвајање овог пројекта у будућности води ка много тоталитарнијим концептима интеграције свих докумената у један, чиме би се избрисала анонимност токова новца и отворио пут тоталном надзору државе над појединцем. Минијатуризација целог система се полако спроводи у свету, у виду поткожних чипова, због чега хришћани свих кон-

фесија изражавају оправдан страх од најаве тоталитарног режима описаног у Јовановом Откривењу (уп. гл. 13, ст. 16-18). Синоди неких Православних Цркава су дали званична саопштења, јер злонамерни људи могу искористити овакве пројекте за уношење раздора и немира међу хришћане.

Узевши у обзир све наведено, тражимо од државе поштовање елементарних грађанских права и придружимо се протесту светских академских кругова и стручне јавности. Позивамо све релевантне духовне, политичке и интелектуалне чиниоце нашег друштва да се укључе у решавање овог проблема, као и да се омогући право на приговор савести - алтернативни облик легитимисања.

Овај проглас и протест савести потписали су: проф. др Никола Милошевић, ред. чл. САНУ, Милован Данојлић, допис. чл. САНУ, проф. др Александар Липковски, Математички факултет БУ, проф. др Љубомир Протић, Математички факултет БУ, проф. др Милорад Стевановић, Технички факултет Универзитета у Крагујевцу, проф. др Љиљана Чолић, Филолошки факултет Универзитета у Београду, проф. др Мирјана Стефановски, Правни факултет Универзитета у Београду, проф. др Зоран Аврамовић, Филозофски факултет Универзитета у Косовској Митровици; проф. др Вељко Ђурић, Филозофски факултет Универзитета у Косовској Митровици, др Жарко Видовић, философ, Предраг Р. Драгић Кијук, књижевник, мр Дејан Мировић, правник и публициста, протођакон Радош Младеновић, Духовни центар Светог Владке Николаја у Краљеву, Владан Глишић, Бошко Обрадовић, Бранимир Нешић - „Српски сабор Двери“, Александар Павић, политиколог, оснивач НВО „За живот без жига“, Оливер Суботић, инжењер информатике и теолог, аутор књиге „Човек и информаци-

оне технологије“, Борислав Челиковић, историчар, Владимир Димитријевић, публициста.

Нека буде обзнањено да овај списак није закључен, и да постоје многобројни који се са овим не слажу, и спремни су да иницијативу потпишу. До закључења овог броја стигао је и потпис принцезе Линде Карађорђевић.”

У Краљеву, у Дому владике Николаја 30. септембра и 1. новембра 2006, био је организован научни скуп посвећен новим информационим технологијама, с кога је упућен следећи апел јавности:

Краљево, 30. IX и 1. X 2006. г.

*ОБРАЋАЊЕ ЈАВНОСТИ СА СКУПА О НОВИМ
ИНФОРМАЦИОНИМ ТЕХНОЛОГИЈАМА
И ПРАВУ НА ПРИВАТНОСТ*

Са скупа о изазовима нових информационих технологија, одржаног у Дому Светог Николаја Жичког у Краљеву, обраћамо се јавности Србије сматрајући да још увек није касно да се, помоћу друштвеног дијалога, зауставе негативне тенденције које воде кршењу права на приватност под видом увођења нових информационих технологија у државну управу.

Понављајући закључке Жичког симпозиона, одржаног 26. марта 2005, а упућеног у виду Апела Скупштини Републике Србије јула 2006. године, подсећамо на следеће чињенице:

1. Нови Закон о личним картама донет је без јавне расправе, уз кршење низа светских и европских конвенција о људским правима, Устава Републике Србије, Закона о за-

штити личних података, као и тендерских правила за набавку опреме за биометријска лична документа;

2. Опрема за личне карте коштаће презадужену Србију око сто милиона евра;

3. Стварање централне базе биометријских података о свим грађанима Србије води ка могућностима опасних злоупотреба, које могу имати кобне последице по личну и колективну безбедност;

4. Кршење права на приватност наставља се стварањем централне базе података о свим здравственим осигураницима у Републици Србији, као и централне базе података Министарства просвете, где ће се сабирати огроман број података о свим просветарима, ђацима и њиховим родитељима. И ове базе података настају без минимума јавне сагласности.

После научног скупа чији ће резултати бити обнародовани у зборнику радова, обраћамо се јавности позивајући грађане да:

1. Учествују у борби за основно људско право на приватност захтевајући од власти своје државе и својих легитимних представника у парламенту пуну информацију о свим аспектима закона који се тичу приватности грађана, укључујући се у јавне расправе по овом питању;

2. Прате све демократске иницијативе које бране право на приватност почев од иницијативе за оцену уставности новоуведених закона и уредаба у тој области до законодавних иницијатива за измене и допуне Закона о личној карти;

3. Придруже се акцији прикупљања потписа за измене и допуне Закона о личној карти, заснованих на праву приговора савести оних грађана који, не желећи биометријске личне карте, траже алтернативни модел идентификације.

Верујући да ће покретање дијалога у овој области имати повољан утицај на демократске процесе у Републици Србији, спречавајући тенденције ка тоталитаризму, од кога смо толико постарадали у XX веку, обраћамо се представницима власти тржећи од њих да изађу у сусрет грађанским иницијативама чкји је циљ заштита права на приватност. Зато учесници скупа указују на:

1. Опасност од скупљања и чувања података о личном животу људи, посебно о религиозном и политичком избору, здрављу, познанствима, путовањима и слично;

2. Неоправданост даљинског препознавања човека без његовог знања, нарочито на местима где није дужан да се представи;

3. Право грађанина да зна каква се информација налази у његовом „електронском досијеу“ и могућност уклањања података који су изгубили актуелност. Листа података који се сабирају и чувају мора бити јасно дефинисана и опште позната;

4. Неопходност разраде електронских система, идентификације и евидентирања грађана под контролом јавности, са јасним тумачењем мотива и објашњењем значења симбола који се у том процесу користе;

5. Неопходност јасног и подробног дефинисања списка установа које имају приступ базама података, усвајања мера за заштиту личних информација, уз појачавање одговорности за незаконито коришћење истих;

6. Средства препознавања човека не смеју да штете његовом здрављу, понижавају његову част и достојанство;

7. Не смеју се користити средства препознавања неодојива од људског тела;

8. За грађане који, из разлога приговора савести, одбију да примају ту врсту идентификационих докумената, треба обезбедити алтернативне системе идентификације који ће им омогућити пуноправно учешће у друштву. (Следе потписи)

Владика Хризостом се обратио СА Сабору СПЦ, а патријарх Павле упутио саборску одлуку СА Синоду СПЦ. Оба документа гласе:

ИЗ ЖИВОТА НАШЕ ЕПАРХИЈЕ

Обраћање Епископа жичког Г. Хризостома Светом архијерејском Сабору СПЦ поводом опасности за слободу људску којег у себи носи новоусвојени Закон о личним картама Свети архијерејски Сабор је донео одлуку и ставио у дужност Светом Синоду СПЦ да учини све да се овај закон не спроведе у дело. Као сведочанство времена доносимо оба документа у неизмењеном виду.

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ЖИЧКИ

КРАЉЕВО

Е. бр. 2784

3. октобар 2006.

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ САБОРУ

СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Обавештавамо браћу Архијереје да је Скупштина Републике Србије усвојила нови закон о личним картама који као врло опасан мења природу политике и омогућује тоталитарни надзор државе над сваким својим становником у свим аспектима личнога живота, и тиме грубо нарушава најдрагоценији Божији дар људима, слободу личну.

Ми смо се на време, пре усвајања закона, обратили Светом Архијерејском Синоду упозоравајући на следеће: да је нови закон о личним картама донет без јавне расправе уз кршење низа светских и европских конвенција о људским правима, а да је по својој природи сам закон антихришћански и антиправославан. Да су се синоди Московске патријаршије, Атинске архиепископије, Украјинске цркве - Московске патријаршије, као и Света Гора Атонска огласили званичним ставом, а да је Атинска архиепископија успела да обори сличан закон у Грчкој, тражењем права на алтернативна документа. Да је стварање централне базе података која у себи може садржати полицијски досије, лични здравствени картон, податке о школском успеху и спреми, податке о стању банковног рачуна и податке из војне књижице, увод у стварање невидљивог електронског концентрационог логора, а могућности за манипулацију и злоупотребу података неограничене. Уз то електронска лична карта је документ у којем онај који је носи не зна шта пише у њој. Као у времену Нерона и Калигуле када се свом целату лично доносила запечаћена пресуда. Свети Синод је наш акт примио али се није огласио што је могло утицати на исход гласања у Скупштини.

Стога умољавамо браћу Архијереје да се саборно огласи и да Владу Србије упозоримо на:

а) опасност од скупљања и чувања података о личном животу људи, посебно о религиозном и политичком избору, здрављу, познанствима, путовањима и слично;

б) неоправданост даљинског препознавања човека без његовог знања нарочито на местима где није дужан да се представи;

в) на право сваког слободног човека да зна каква се информација налази у његовом електронском досијеу, као и нато да листа података који се чувају мора бити јасно дефинисана

г) да средства препознавања човека не смеју да штете његовом здрављу нити да понижавају његову част и достојанство

д) да се не смеју користити средства препознавања неодојива од људског тела

ђ) да се централна база података ни под којим условима не сме формирати због могућности упада у систем оних који су недобро-намерни, као и страних обавештајних служби

е) да се као нужно уведе право на алтернативу онима који из верских као и других људских разлога не желе електронске личне карте.

Ако буде постојала добра намера, Влада може Уредбом да потре негативне последице наведенога Закона. Напомињемо да је овај проблем простудиран са различитих тачака посматрања, да је у овоме смислу консултована и група експерата и да је још 26. марта 2005. године Нашим благословом подржан Жички апел стручњака са којим је упозната стручна и политичка јавност, а којега неизмењеном виду као прилог достављамо браћи Архијерејима.

Светом Архијерејском сабору одан,
ЕПИСКОП ЖИЧКИ Хризостом

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Свети архијерејски сабор, у седници својој под горњим броем и датумом, донео је ову одлуку:

„Ставити у дужност Светом архијерејском синоду да на сходан начин интервенише код надлежних органа Републике Србије да се недавно у Народној скупштини изгласан Закон о личној карти не спроведе у дело.

О предњој одлуци Светог архијерејског сабора, част Нам је известили Свети архијерејски синод, с молбом ради знања и даљег сходног поступка.

Светом архијерејском синоду у Христу брат,

Председник

Светог архијерејског сабора

АЕМ и Патријарх српски

Павле“

Тако је било некад, док је жив био патријарх Павле.

ЗАШТО ЈЕ ОВДЕ АНА БРНАБИЋ?

А ево шта се дешава данас. У свом тексту „Дигитална агенда Е-управе: чиповање марве и попис људских телесних органа“, Анонимни Србије пишу: „На конференцији „Резултати и правац реформи 2017“ министарка Ана Брнабић је најавила да више неће бити папира, шалтера и печата. **Сива еминенција невладине организације NALED** је том приликом представила нову сиву књигу, која садржи **100 наредби влади Србије.**

Међу кључним наредбама влади Србије министарка је посебно издвојила израду адресног и централног регистра грађана, који ће знатно олакшати електронску управу становништвом. Једна од новина је и сервис „Е-инспектор“ који ће према најавама бити прекретница у борби против сиве економије.

У NALED-овом билтену „Славимо реформе“ се по ред **награде Зорани Михајловић и похвала амбасадора Скота и стечајног управника Девенпорта** налази и интервју министарке Брнабић. NALED-ов процес најављен као „уштеда 5 милиона папира годишње“ увођењем електронске управе подразумева јединствену базу виталних државних институција: централног регистра социјалног осигурања, пензионог фонда, пореске управе, полиције, службе за запошљавање и министарства државне управе илокалне самоуправе. За све то је наравно неопходна модернизација рачунарске опреме и одговарајућег софтвера.

На челу „Asseco SEE“ компаније са највећим приходом од продаје компјутерске опреме и програма у југоисточној Европи се игром случаја **налази министаркин рођени брат, Игор Брнабић**. Према подацима мреже за истраживање криминала и корупције (КРИК) компанија министаркиног рођеног брата „Asseco SEE“ је само у прошлој години имала приход од невероватних 32.600.000 €. За оне са слабијим памћењем, прошла година је упамћена по пројектима биометријског пописивања новорођене деце („Е-беба“) и електронским здравственим документима.

- Мењајући слободу за илузију демократије, грађани Србије су транспарентно реформисани у **депо резервних људских делова** Глобалистана.

Најављеном изменом закона о трансплатацији органа уводи се термин „**претпостављена сагласност**“ **донирања органа**. Да би трговина људским органима била потпуно легалан процес, новим законом је у члану 15 предвиђена могућност да се **телесни орган понуди одговарајућем страном лицу или организацији** – као што је рецимо холандска „EuroTransplant International Fondation“.

Међународна корпорација EuroTransplant International са седиштем у холандском Лајдену (Verbeekstraat 21) део је глобалне хоботнице тржишта људским телесним органима. Због ефикасности и већег профита од кључног је значаја да сви људски ресурси поробљених народа буду не само биометријски идентификовани, већ помоћу RFID микрочипа и централног регистра грађана увек расположиви.

Реформа здравства у режији америчке привредне коморе АМСНАМ ради што тачније пописа људских ресурса предвиђа и **увођење обавезних скрининг тестова**. Биометријска идентификација материнства задужена је за пописивање „Е-беба“, а електронско здравство и скрининг тестови **за инвентарисање резервних људских делова** Глобалистана.

Након трговине оружјем и наркотицима, trafficking људским органима је један од најуноснијих послова глобалне мафије. Према подацима UNOS (United Network for Organ Sharing) **цене људских органа** су више него примаљиве за домаће „органско тржиште“:

- срце кошта 80,400 \$
- једно плућно крило 73,100 \$
- оба плућна крила (на снижењу: два за један) 90,300 \$
- јетра кошта 71,000 \$, а

- цена дубрега је „само“ 67,200 \$

Ружне њушке NALED-а су уједно и главни промотери изузетно профитабилне „хумане“ акције **препродаје деце одузете од родитеља страним невладиним организацијама**. Септембра прошле године је израелска невладина организација „Atid Haieladim“ приликом радне посете влади Србије **договрива извоз српске деце у Израел**. Да би „комбинација“ била што уноснија, **донети су и одговарајући закони, којим је олакшано одузимање деце од родитеља**.

NALED-ов билтен „Славимо реформе“ је морбидна прослава напорног 10-годишњег рада на уништењу грађана Републике. **Поред физичке и слободе говора, Срби су као поробљени народ изгубили право на породицу, морал, историју, образовање, личну имовину, а однедавно чак и власништво над сопственим телесним органима**.

Централни регистри грађана и електронско управљање становништвом кључни су део глобалног пројекта јединствене светске владе. Невладина организација NALED као један од пипака ходотнице новог светског поретка задужена је за биометријско пописивање људских ресурса окупиране Србије и електронско управљање поробљеним народом.

Америчка невладина организација „Euronet“ већ годинама обавештава своју централу у САД о стању рачуна свих грађана Србије. Захваљујући ангажовању ружних њушки NALED-а, **глобални систем „великог брата“ ће помоћу RFID чипова имати real-time увид у све активности наших грађана и здравствено стање њихових телесних органа**.

Министарка Брнабић пројектом електронске управе завршава процес јединствене светске владе идеолога Римског клуба Бжежинског: **„Ускоро ће бити могуће**

остварити скоро потпуну контролу над сваким грађанином и отворати досијеа, која ће садржати и најличније детаље о здрављу и понашању сваког грађанина. Ови досијеи ће стајати на располагању властима. Власт ће прелазити у руке оних који буду контролисали информације.“

Глобална агенда „жигосања марве“ убацивањем електронског чипа у тело састоји се од три фазе: „holdable – wearables – implantable“. У првој (holdable) фази чип се носи у „држаћим“ уређајима као што су таблет и паметни телефони. У другој фази чип постаје „носећи“ (wearables), што су електронска документа или уређаји са биометријском идентификацијом (банковна, здравствена књижица, лична карта).

Финална фаза „жигосања марве“ је убацивање електронског чипа у тело (implantable), а судећи по труду који улаже NALED – Србији је намењена улога „лидера“. Од целе бајке о демократији и људским правима, једина преостала слобода избора је RFID чип у десну или леву руку.

Тако „Анонимни Србије“.

ПОНОВО У СРБИЈИ

Родољуб Шабић, повереник за информације од јавног значаја, о орвеловској Србији вели: “У нашој земљи се, по грубој процени, неколико стотина хиљада субјеката јавног и приватног сектора бави обрадом података о личности. Већина располаже и са више база, па се укупан број евиденција процењује на преко милион. Реч је евиденцијама државних служби, војске, полиције, установа пензијског и здравственог осигурања, банкарског система и кредитног бироа, установа социјалне заштите, удружења, бројних кадровских служби послодаваца“ („Вечерње новости“, 22.

фeбруар 2013.године). За многе обраде података уопште не постоји сагласност лица о којима је реч, а у питању су чак и веома осетљиви подаци – медицински и они о социјалном статусу. Користе се, често незаконито, биометријски подаци о личности, прате се електронске комуникације, свуда су камере чије киклопско око надзире људе у кретању. Запослени се жале на послодавце који их прате на радном месту, а многим се траже чак и отисци прстију, иако је то противзаконито.

Овом темом бавио се и свештеник др Оливер Суботић, који је завршио информатику на Факултету организационих наука и теологију на Православном богословском факултету у Београду, где је и магистрирао, да би докторирао на Катедри за социологију Философског факултета са темом „Информационо контролисано друштво и његове импликације“. Аутор је више студија из ове области: „Човек и информационе технологије: поглед из православне перспективе“, „Биометријски системи идентификације: критичка студија“, као и већ поменуте монографије „Информационо контролисано друштво“. Суботић, у својој књизи „Црква и глобализација“, објављеној 2011. истиче да је Велика Британија после вишегодишњих дебата, притиска једног дела академске заједнице и невладиног сектора потпуно укинула биометријске личне карте и централну базу биометријских података, иако је то био пројекат који је лабуристичка влада годинама здушно пропагирала. Немачка је такође укинула обавезу узимања биометрије од грађана.

Ово што раде у Србији, тобож због ЕУ, само је још један доказ да нас третирају као парије Новог европског (и светског) поретка. Али, против тога се треба борити. Не смемо бити стока коју жигосу!

О ОБАВЕЗНОМ ВАКЦИНИСАЊУ

ВАКЦИНЕ КРОЗ ПИТАЊА И ОДГОВОРЕ

Потписник ових редова не бави се методом вакцинисања као таквом. Он сматра да вакцине против озбиљних заразних болести могу бити потребне и корисне. Он, такође, сматра да свака земља мора да има свој здравствени суверенитет и здравствену безбедност, па је дужна да, поред сопствене производње вакцина, има и врхунску контролу цепива.

И, наравно, он сматра да је доношење државног закона о обавезном вакцинисању деце, уз страховите претње родитељима ако децу не вакцинишу, нешто што противуречи слободи човека, здравом разуму и свакој хуманости, а нарочито медицинској.

Кроз питања и одговоре, то би изгледало овако .

1. *Да ли постоје вируси и бактерије које изазивају болести, од којих су најопасније што се епидемијски или пандемички шире?*

Постоје.

2. *Да ли све вакцине треба забранити ако оне сирећавају ширење заразних болести?*

Све вакцине не треба забранити, али све вакцине треба проверити. И треба их, по могућству, свести на најмању меру.

3. Да ли произвођачи вакцина дају гаранцију да ће оне пружити адекватну заштиту?

Не дају.

4. Да ли произвођачи вакцина крију да додају јако опасне материје које могу довести до ирационалних нежељених последица?

Не крију.

5. Да ли постоје докази да се велики број вакцина које не задовољавају стандарде ЕУ или су пред роком истека не уништавају већ прослеђују као хуманитарна помоћ или продају у земљама Треће светла?

Постоје.

6. Да ли је, разним скандалима и несавесношћу, наш, некад извршни, Институт Торлак, који је производио вакцине, скоро разорен, због чега увозимо невољне вакцине из иностранства?

Јесте.

Али, да, у потрази за одговорима, кренемо из света.

ВАКЦИНИСАЊЕ У КЕНИЈИ 2014.

Година 2014. Светска здравствена организација и УНИЦЕФ су финансирани и организовали кампању вакцинације Кенијки против тетануса чији је резултат требало да буде масовна стерилизација.

Вакцине Светске здравствене организације–СЗО и УНИЦЕФ-а су, на иницијативу локалних лекара и Римокатоличке цркве, испитане у јужноафричким лабораторијама, а резултат је био откриће да СЗО и УНИЦЕФ спремају геноцидну кампању против црног становништва у Африци.

Кенијска влада је била принуђена да прекине програм вакцинације Светске здравствене организације (СЗО) и УНИЦЕФ-а против тетануса, јер је откривено да би пета доза (како СЗО и УНИЦЕФ препоручују) узроковала стерилизацију два милиона и триста хиљада жена узраста од 14 до 49 година.

ШТА СЕ ДЕСИЛО У КЕНИЈИ ?

Стефан Каранџа, председник Удружења католичких лекара Кеније и члан извршног одбора здравствене комисије Бискупске конференције у тој земљи је за италијански сајт *tempi.it* навео резултате заједничке акције Римокатоличке цркве и научне заједнице који су се 11. новембра 2014. састали са члановима парламентарног одбора за здравство: „Срећан сам. Суочени са научним доказима (парламентарци) су признали да смо у праву и прекинули су вакцинацију./.../ Још у априлу су Удружење католичких лекара и Бискупска конференција (Кеније) постали сумњичави спрам праксе пропагирања вакцинисања, а у ситуацији без аларма за тетанус. Зато су ове организације анализирале шест узорака вакцина у лабораторији и утврдили да оне делују абортивно (изазивају стерилизацију и побачај). Упркос доказу, министар здравља је тврдио да је вакцина сигурна, а да није пружио ниједан доказ. До сада је милион жена добило три од пет предвиђених доза. Још милион и триста хиљада би добило вакцине у наредним месецима. Суочени са том опасношћу, заједно сам са секретром Бискупске конференције и другим стручњацима тражио пријем на заседање парламентарног одбора како би спречили Светску здравствену организацију да ушприца четврту и пету дозу (женама) и зауставили програм./.../ Били су шокирани и уплашени када су видели резултате научних испитивања: чланови одбора су говорили један

другом: „С обзиром на доказе треба ли још увек да сумњамо ко лаже (СЗО или кенијски лекари)?“ Чланови одбора су закључили да с обзиром да је вакцина добијена од стране СЗО, више се неће моћи давати док влада заједно са лекарима и (римокатоличком) црквом не обаве анализе./.../ Срећом, да би жене постале стерилне било је потребно да приме по свих пет доза. Дакле, да, све су се спасле. Не смем да замислим шта би било да се ствар другачије одиграла (да нису реаговали)./.../Осим што није било кризе или епидемије који би оправдали сличне мере против тетануса запитали смо се: *„Зашто се вакцинишу само жене узрасћа 14-49 година? Зашто се то (процедура) ради прикривено? Зашто је особље УН анијажовано да сироводи (вакцинацију) а не локално здравствено особље?“* Афричка црква је свесна да се не може слепо слушати Светска здравствена организација. *Довољне је подсети се да је 1972 покрећући програм исцртавања вакцина против фебрилитета (инфекције) и да је 1992 (након 20 година) произведена вакцина против фертилитета* која је у себи имала два састојка, бета Хцг (beta Hcg) и антитетанус. Кампања која је овде започела идентична је са онима које су спроведене на Филипинима, у Мексику и у Никарагви а које су спонзорисале исте организације (СЗО и УНИЦЕФ)./.../ Бета Хцг је хормон неопходан за трудноћу који се развија (у телу) када жена затрудни. Када се ушприца женама које нису трудне у комбинацији са токсичним тетанусом ствара антитела и против тетануса и против хормона бета Хцг узрокујући трајни стерилитет.

СВЕТСКА ЗДРАВСТВЕНА ОРГАНИЗАЦИЈА И ПТИЧИЈИ ГРИП

Др Слободан Јанковић, који је својевремено са италијанског превео текст о вакцинацији у Кенији, подсећа нас: „Светска здравствена организација, која је примила некадашњег вишемандатног министра здравља Србије, Томицу Милосављевића у своје редове, оптужна је 2010. од стране многих земаља да је измислила пандемију птичијег грипа како би велике фармацеутске компаније зарадиле милијарде долара. СЗО је тада проценила да ће се две милијарде људи заразити вирусом птичијег грипа а да ће милиони умрети ако се не изврши масовна вакцинација. Осим што је ово био трећи покушај ширења панике због птичијег грипа то је био и трећи пут да је уз помоћ СЗО, амерички политичар Доналд Рамсфелд као деоничар фирме која производи Тамифлу, зарадио силан новац. Бројне државе, укључујући и Србију, су изгубиле милионе и милијарде купујући непотребни (и можда врло опасни) лек“.

А сада су, у Србији, вакцине постале обавезне.

Изгласала Скупштина, једногласно. И власт и опозиција.

ПОД ВЛАШЋУ „ИСТОЧНОИНДИЈСКЕ КОМПАНИЈЕ“

Др Зоран Чворовић, указујући на чињеницу да се домаћи закони све више обликују према интересима мултинационалних компанија канцер – капитализма, поставља питање: “Да ли се доношењем овог закона, који ће одговорити фармацеутским мегакорпорацијама што производе вакцине, Србија ставља у положај Индије, којом је извесно време управљала не Енглеска, него њена Источноиндијска компанија?”

Што се тиче приче о томе како „нема доказа“ да вакцине изазивају аутизам, или било шта друго, не сме се заборавити: за мултинационалне компаније које се баве производњом и пласманом ГМО хране „нема доказа“ да је она штетна (ако Сералини докаже да јесте, и да изазива туморе, Сералини се проглашава за „будалу“ и „ненаучника“ по хитном поступку); за НАТО „нема доказа“ да је осиромашени уранијум штетан по бомбардоване (то што свако у Србији зна за бар десетак људи који су умрли од канцера од 1999.наовамо није никакав доказ, зар не?); за Вашингтон „нема доказа“ да је Украјина под влашћу неонациста, па је треба снабдети сваком врстом помоћи у геноциду над становништвом Новорусије и борби против Москве...Једноставно, нема доказа ни за шта од онога што не желимо да видимо.

ВАКЦИНИСАЊЕ НА УКРАЈИНИ

Један од најугледнијих руских информативних портала, „Рускаја весна“ („Руско пролеће“), пренео је, почетком 2015, изјаву Рускиње са Украјине Јевдокије Шчербине: „Моја је ћерка побегла од рата и с двоје деце отишла је у Дњепропетровску област. Старијој девојчици је десет година. Пре неколико дана дете је дошло из школе и донело цедуљу где је писало да се од родитеља тражи да потпишу сагласност ради вакцинације препаратом ‘гардасил’. Ћерка ме је замолила да се код наших доктора распитам да није то можда опасно по дечије здравље. Сутрадан сам отишла код нашег педијатра да се посаветујем. Од онога што сам сазнала обузео ме је ужас. Показало се да ‘гардасил’ или ‘церварикс’ кобајаги спречавају настанак папилома (брадавица) и рака грлића материце, а уствари та инјекција доводи до бесплодности. То зато ни по коју цену не треба давати ни девојчицама, ни девојкама ни женама“, рекла је Шчерби-

на. У то време, на Украјину је из Америке 42 милиона доза “гуардасила“, писала је „Рускаја весна“.

Наши посланици, очито, не читају „Руско пролеће“.

РЕАКЦИЈА РОДИТЕЉА СРБИЈЕ

Родитељи који су, удружени у друштво за одбрану права на необавезност вакцинације, писали свим релевантним факторима на власти у Републици Србији пре доношења закона о обавезном вакцинисању, изнели су неколико основних, здраворазумских теза. Пре свега, позвали се на људска права гарантована Уставом РС, на Међународну конвенцију о људским правима у примени биомедицине, као и на права пацијента (мада здрава деца нису пацијенти). Указали су на чињеницу да деца нису и не могу бити власништво државе. У европским законима (а ми идемо у ЕУ, зар не?) је забрањено вршити инвазивне методе над пацијентом без његовог пристанка, а по тим истим законима сваки убод се сматра инвазивном методом. Како инвазивни поступак може одједном да постане превентивни? На основу чега? На основу прогласа?

Повјереништво за медицинску етику Хрватскога лијечничкога збора још у јануару 2012. једногласно донело одлуку да присилно вакцинисање против заразних болести није у складу са лекарском етиком и да лекар има право да одбије присилну вакцинацију позивајући се на призив савести. И код нас, међу педијатрима, лекарима других специјалности па и фармацеутима такође има оних који сматрају да је родитељ тај који треба да сноси одговорност и доноси одлуку о вакцинацији, јер су свесни шта значи преузети на себе ризик да се неке упропасти здравље и живот.

Ево што је наведено на званичном сајту Института за јавно здравље „Др Милан Јовановић Батут“, на страни 32

Извештаја о имунизацији за 2013. годину: “Број регистрованих нежељених реакција насталих након имунизације не одговара очекиваном броју који се наводи у упутствима произвођача за примену вакцина које се примењују у Програму имунизације. Неопходан је квалитетнији надзор над нежељеним реакцијама након имунизације по стандардима СЗО по којима су јасно дефинисани ентитети које треба пријављивати./.../Поједини окрузи не достављају пријаве нежељених реакција, што говори о неадекватном надзору и непоштовању Правилника. Присутни су ограничавајући фактори који утичу на квалитет надзора: педијатри/лекари недовољно заинтересовани/мотивисани за пријављивање, не поштује се процедура према Правилнику за достављање образаца, доступна документација закључака и потврда Стручних тимова је непотпуна, непостојање Стручног тима на националном нивоу, сарадња са Агенцијом за лекове и медицинска средства је неадекватна.” Бајно стање у области имунизације, зар не?

Родитељи су поставили питање - како је могуће да пацијент који је животну угрожен (канцер, леукемија) има право да одбије предложену меру лечења, а родитељи здраве деце немају избор? Како је могуће да особе носиоци и преносиоци заразних болести (AIDS, хепатитис Ц, хепатитис Б, мононуклеоза, коксаки вирус итд) имају право да одбију сваку врсту лечења, да не буду дискриминисани, да им се гарантују њихова људска права, а здрава деца их немају? Како је могуће да посланици добро знају какав статус има Србија у СЗО (ми смо „земља у развоју“), и да знају да су вакцине које стижу у нашу земљу шкарт, непотрошене или експерименталне, а да ипак толико инсистирају на томе да се такве вакцине законски наметну као обавеза за свако здраво дете? Како је могуће да се у земљама у разво-

ју, по новим критеријумима СЗО, смрт детета узрокована вакцинама не бележи као смрт од вакцине? Зар су наша деца и њихови животи мање вредни од живота деце из развијених земаља? Поставља се и најновије питање: да ли је истина да је Торлак почео да се преоријентише на производњу вакцина са ГМО састојцима?

Родитељи на своја питања нису добили одговор. Наравно.

Али, питања и даље треба постављати.

2015.

ПРОРОЧАНСТВА СЕ ИСПУЊАВАЈУ

ВОДЕ ЦРВЕНЕ КАО КРВ – ЈАСНО ЗНАМЕЊЕ ВРЕМЕНА

ТРЕБА СЕ ЗАМИСЛИТИ

У ово тешко доба, ми, православни, не треба да затварамо очи и да певамо веселе песме самозаборава. Знамења нам се дају да бисмо о њима мислили.

Рецимо, од 2009. пресушује библијска река Еуфрат, која протиче кроз четири државе и на чијим обалама људи вековима живе и од које се хране. Наравно, у 16. глави Откровења Јовановог пише о анђелу који шести излива чашу гнева Божјег на земљу: “И шести изли чашу своју на велику ријеку Еуфрат; и пресакну вода њезина, да се приправи пут царева са истока сунчаног” (Отк. 16, 12). У овој, 16. глави Апокалипсе, пише да се цареви сабирају ради последње битке на Армагедону (Отк. 16, 16) : то је место Мегидо у данашњем Израелу. Мало ли је знамење пресушивање Еуфрата? И на шта хришћанину личи блискоисточна криза у чијем средишту би се могао наћи Мегидо?

И још нешто: руски сајт „Апологет“, пренео је, са једног грчког сајта, фотографије крајње необичног знамења: кроз малтер, којим су Турци, још у 15. веку прекречили фреске у Светој Софији, претварајући је у џамију, промаљају се, сами од себе, православни крстови. Цариград, град старе

православне славе, Другог Рима, средиште РOMEЈСКОГ царства, шта нам поручује? „Спремајте се, хришћани, наилазе зли дани“, рекла би богомолничка песма.

У Светом Писму се говори о томе да ће реке поста-ти црвене као крв (Откр. 8, 6-13), а сада као да је то време наступило. Од 2010. године у многим земљама широм света вода се квари, на неким местима нестаје, црвени се као крв. Овај процес је забележен у Тексасу и другим областима САД, Антарктику, Аустралији, Ираку, Кини, Ирану, Русији, итд. Топе се глечери и из њих тече вода црвене боје; прелепа шума, а у њој тече страшна као крв река. На телевизији се о томе ништа не говори како људи не би знали шта се догађа, и како не би разумели да су догађаји описани у Откровењу Јовановом заиста почели. Многи духоносни људи сматрају да је остало мало времена које не треба трошити у празно, већ га треба употребити на покајање пред Господом, а такође и на укрепљење вере пред дане који долазе. Већина не зна истину о ономе што се управо догађа. Јер, шта повезује универзалне личне карте с чипом и друге облике чиповања људи, изградњу електронског концлогора, црвену воду, чудне звуке с неба широм планете, Моргелонсову и сличне болести, застрашујући ГМО сатанизам, одступање од истините вере, стварање једне, екуменистичке, антихристове религије, кемтрејлс, НААРП, и слично? Повезује их чињеница да су описане у Светом Писму као будуће дело слугу лажног месије у злу уједињеног човечанства, којег и Писмо и Предање Цркве зове антихристом. А Предање је јасно: пре но што дође лажни месија, биће велики рат и свеопшта катастрофа, после које ће људи вапијати за издавитељем. И „глобална елита“ господара новца ће им понудити њега, маскираног у“хуманисту“ који има „решење за све проблеме“ човечанства. Кад би људи знали шта се

догађа, могуће је да би се многи замислили, обратили вери и покајали; овако ништа не знају и настављају и даље да живе спокојно и доконо. А учење Цркве ја јасно: да ли ће доћи смак света, зависи од тога колико се људи спасава у Христу. Кад буде много више оних који су потонули у еготијазманство греха, тада је близу крај.

РЕКА САРАТА НА УКРАЈИНИ

Житељи окружног центра Сарата, у Одеској области, у Украјини, били су недавно озбиљно забринуте „ћудима“ локалне реке Сарата. Два пута, у јесен 2011. и пролеће 2012. године, вода у њој је постала крваво-црвене боје. „Оба пута то је било после кише, - изјавила је порталу „Думскаја“ локална житељка Ирина Стојкова. – Људи су убрзо почели да говоре да се догодила еколошка катастрофа – кажу да је нека компанија испустила у воду токсичне отпаде. А неко је чак претпоставио да су у реку доспеле компоненте ракетног горива, јер су узводно, у време Совјетског Савеза, постојале ракетне базе. Стога, није искључено да је војска ускладиштила нешто слично“. Локалне власти су тражиле узрок аномалије, али узалуд. „Овим проблемом су се бавили и стручњаци за канализације и еколози, али ни до чега нису дошли, - жали се председник окружног већа Виктор Черемис. – Сумњали смо да је фабрика прехранбених производа испустила у воду неке боје за храну. Фабрика је проверена пажљиво неколико пута, али није било могуће ништа доказати. Дакле, мистерија остаје нерешена“.

Онда је, баш у области Одесе и на територијама близу Крима, 2014. букнуо крвави грађански рат, који и сад траје.

ЗНАМЕЊА У СРБИЈИ

2014. Река Деспотовица која протиче кроз Горњи Милановац од поднева је била потпуно црвена, а општински еколошки инспектор Радица Марић за агенцију Бета је изјавила да није познато од чега то потиче као ни да ли су у питању отровне супстанце. Мештанима поред реке је препоручено да не користе воду док се не утврди шта се догодило. Ни најстарији Горњомилановчани не памте да је Деспотовица икада имала овакву боју, иако није реткост да ова река буде загађена.

А у јуну 2016. Ужичане је сачекао непријатан приказ када се река која протиче кроз овај град у западној Србији обојила у црвено! Ђетиња је потпуно променила боју, а друштвене мреже преплавиле су фотографије уплашених Ужичана који се питају зашто је река „крвава“. „Нико нема објашњење, нити зна шта се десило. Није нам свеједно, Ђетиња је одувек била чиста река. Чак лети виђамо видре у њој, које се појављују само у изузетно чистим водама“, каже Ужичанин Марко. Раније се ово дешавало у Ужицу, али док је радила фабрика „Цвета Дабић“, па су се разне хемикалије и боје испуштале у реку. Међутим, ова фарбика је годинама затворена. Иначе, ово није први пут да се овај феномен јавља у Србији, али је често пролазио без објашњења. А 2015. године, уочи Великог петка, река Кубршница код Аранђеловца потпуно је добила црвену боју.

Треба се замислити!

СМИСАО ВАСКРШЊИХ ПОЖАРА

ПИСМО ИЗ ДИЈАСПОРЕ

Један уман и искрено верујући човек из дијаспоре ових дана ми је послао мејл, у коме каже: “Не знам да ли сам ја луд, или шта је већ посреди, али мене запањује одсуство реакције на четири светиње у пламену на сам дан Васкрса. Нисам наишао ни на смислене коментаре, а по негде се чак и не спомиње. Ја то заиста не разумем. Зато ти пишем као (претежно) истомишљенику, не бих ли некако и сам „сажвакао“ то што се догодило. Ја лично никада нисам ни **чуо** или чак **прочитао** за црњи знамен од овога коме смо управо били сведоци. Сви знамо за гром који је тукао у храм Светог Саве (па је пала Крајина и Срби изгубили рат, што се испоставило као само почетак будуће још веће катастрофе), или пожар у Хиландару (па је горело Косово), или за онај случај кад су се на литији крстови почели сударати и ломити сами од себе (па је почело иконоборство), па чини ми се за пепео који је данима падао над Цариградом (ово пишем по сећању), итд. Али да се једна једина црква запали на Васкрс... Па још три цркве и један манастир, четири различита народа, три краја света, **све на сам први дан Васкрса**, па зар то није **апсолутно нечувено**? Зар не превазилази све оно горе набројано? Наравно, како изгледа доликује (према гресима), најгоре су прошли Срби - црква имена највећег српског светитеља, у којој је годинама служио други највећи. Али као да ово потпуно надилази Србе и српско питање - четири светиње у пламену на Васкрс, па шта ли ће то бити! И то: Васкрсења (!!!) - македонска, Благовести (!) - грчка (као што знаш, осим празника Благовести, и Јеванђеље значи Благу вест), Светог Саве - српска. Мени

је некако све повезано са овим долазећим сабором на Криту, и са претходним љубакањем Кирила и Франциска, али опет...Јесам ли ја једини који примећује да је ово знамење „мимо осталих знамења“ (па бих онда по свој прилици био у криву, јер има далеко духовнијих људи), или? Шта ти мислиш?“

РАЗМИШЉАЊЕ ОГЊЕНА ВОЈВОДИЋА

Огњен Војводић, човек доброг пера и доброг духовног вида, објавио је свој коментар ових догађаја, који се потпуно поклапа са мојим мишљењем: „Извјештај ватрогасних служби са три локације пожара су сличне, `изненађени су јачином и брзином ширења пожара`, што указује и на сличан начин подметања ватре. Нападање вјерских храмова на дане вјерских празника је препознатљива стратегија терористичких напада вјерских екстремиста, на Блиском истоку и широм свијета. Њујорк пост је објавио текст у коме тврди да пожари у четири православне светиње на три континента нису били случајност, као и да имају везе са канонизацијом Алојзија Степинца против које се залаже Српска православна црква. „Постоји страх да су ови немилли догађаји били добро испланирани напади уперени ка православној вери“, пише Њујорк пост.

Трећег маја за `Њујорк дејли њуз` комесар ватрогасне службе Данијел Нигро је изјавио да су пожар у коме је изгорела Саборна црква Светог Саве у Њујорку изазвале неугашене свијеће, које су тињале а чувар их је ставио у кутију. Познато је и медијско манипулаисање евроамеричких медија у прикривању узрока ратова и несрећа које креира евроатланска алијанса; али који у својој планетарној анти-српској и антиправославној кампањи још нису превазишли југословенски агитпроп у прикривању стогодишњег

страдања Срба у двадесетом вијеку, по вјерској и националној основи./.../

Нападом на стратешка средишта православне дијаспоре и мисије у свијету, подметањем пожара у православне храмове на дан православног Васкрса, `света алијанса` (светских сатаниста, нап. В.Д.) је наставила на себи својствен спектакуларно начин спровођење стратегије планетарног прогона православља. Стратегије усмјерене према православној Русији као најбројнијем православном народу, и војној моћи која угрожава успостављање једнополарног војног и вјерског `евроатланског свијета`. Наиме, спровођење планетарног прогона православља које увијек програмски почиње прогоном православних Срба и Грка на Балкану, а сада видимо и спаљивањем православних храмова српске и грчке дијаспоре; али и македонске, која није оправдала очекивања `свете алијансе` у антиправославном аранжману.

Сјетимо се подметнутог пожара у манастиру Хиландар на Атосу после НАТО окупације јужне српске покрајине и прогона Срба са Косова и Метохије, а потом са спаљивања преко 130 православних храмова и манастира Косова и Метохије. Како и протеклих пет вјекова ватикански војно-вјерски походи, а данас ватиканско-вашингтонски, почињу војним и терористичким `пробама` на војно слабијим државама православних народа. Првенствено на народима чије се државе нису прикључиле `светој алијанси` у походу на православну Русију, или као чланице алијансе не испуњавају све вјерске или политичке захтјеве. Дакле, пробом за спровођење планетарног пројекта прогона православља, освајања Русије и пљачке великог руског копна.“

СИМБОЛИЧКО ЗНАЧЕЊЕ ПРВОГ МАЈА

Својевремено сам, за књигу „Црква и време/ О старом и новом календару“ превао текст Георгија Задонског о празновању Првог маја: „Године 1918. Први мај „пао“ је уочи Васкрса, на Велики Четвртак. Патос новоуведеног празника (први мај) био је заснован на вери у скору победу свеопштег, људском руком начињеног, раја на земљи. То је било очито изругивање над хришћанским слављењем вечног живота. Касније је главни „борбени безбожник“ совјетске власти Јемељан Јарославски (право име било му је Минеј Израилевич Гумељман) уобличио идеју истискивања православних празника комунистичким анти - празницима. Изгледа као да је историја Првог маја, празника рада, почела од случајног сплета околности. Али, то није тачно!

Од Средњег века, Европљани једну ноћ у току године називају Валпургијском. Према предању (описао га је Гете у првом делу „Фауста“), у одређени час сва нечиста сила целог света скупља се у Немачкој, на гори Брокен. Демони стижу на својеврсну смотру - свој „дан солидарности“, како би се у стројевом кораку поклонили сатани. Валпургијска ноћ „пада“ 1. маја, односно у ноћи између 30. априла и 1. маја. То је оно што славимо када одлазимо на првомајске уранке, славећи „празник рада“, не схватајући да смо одавно изгубили слободу, коју нам даје православна вера, кроз Истину и Сунце Правде. Године 1889. сумњиве личности читаве Европе састале су се у Паризу. Ту се одржавао конгрес Друге интернационале. Тада су решили да установе да се сваке године празнује пролећни празник рада и да буде у спомен чикашких радника палих у обрачуна са полицијом. Сличних сукоба и жртава није било мало. Али, они су изабрали баш тај сукоб који се десио 1. маја. Случајност? Било како било, прве године совјетске власти пролећни дан

после Валпургијске ноћи постао је најважнији државни празник. Сваки покрет тражи своје претходнике. Кога су теоретичари новог устројства прогласили за првог бунтовника, прогнаника и револуционара?

Поменути Јарославски, односно Губељман каже: Луцифера! И опет се враћамо на брдо Брокен. „Оснивач споља материјалистичког учења Карл Маркс био је лични пријатељ великог енглеског физичара и не мањег спиритисте - Виљема Крукса“, подвлачи савремени културолог Евгеније Головин. „Могуће је да се лик баука (авети) који (још увек) кружи Европом родио управо на спиритистичким сеансама. Можемо додати: омиљени припев комунистичких песама „до последње капи крви“ дословно понавља речи средњовековних ђаволопоклоничких миса. Па и формула „Корак напред, два корака назад“ је црномагијски, ритуални „корак сатане“. Зар није много таквих подударности? Окултни корени комунизма још чекају да буду изучени“.

За ту основу „најпрогресивније“ идеологије знали су појединци. Већина приврженика новог поретка подједнако је игнорисала и Бога и сатану. Да, основна замка ђавола је у томе да нас увери како он не постоји. Најважније му је да човек изгуби душу и падне под његову паклену власт, да заборави Бога и да не разликује светлост од таме. Али, ипак, неизбежно је да и Валпургијска, као и свака друга ноћ, има свој крај. Нечиста сила бива развејана. Светлуца освет. И ИЗЛАЗИ СУНЦЕ ПРАВДЕ - ВАСКРСЛИ ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС!!!“

ИЛУМИНАТИ И ПРВИ МАЈ

Првог маја 1776. године, бивши баварски језуита Адам Вајсхаупт основао је илуминате. Циљ ове тајне дружине био је Нови светски поредак који ће срушити религијске институције, државне међе и којим ће управљати „мудраци“, заједница „илуминираних“ (просветљених).

Дакле, 1. мај и четири спаљене цркве на Васкрс...

Ако то није било „случајно“, онда иза тога стоји светска сатанистичка врхушка, која прети православнима.

А ако није организовано, и тада је велико знамење блиског страдања.

ИПАК, ИМА НАДЕ!

Бог нас воли више него што то можемо замислити, више него што можемо сами себе волети. И кад нам шаље опомене Своје, шаље их да бисмо се покајали и уразумили, Њему вратили и Његови постали поново. Ево шта о томе вели Свети Јован Златоусти: „Када би Бог пожеleo да уништи свет, Он би то веома лако учинити могао. Нема ничег лакшег за Творца, Који је све створио само Речју, да у једном трену свет врати у ништа, јер је ни из чега свет и настао. Но Бог у Својој великој милости и бризи о нашем спасењу нам унапред говори о казни коју намерава да на нас пошаље – ради тога да је не би послао. Говори стога да бисмо знали о томе, да бисмо се прожели страхом пред гневом Његовим, да бисмо се одвратили од греха и осетили Његово несумњиво упозорење. На тај начин Он је поступио са великим градом Ниневијом, чија су безакоња превршила меру. Послао је пророка Јону да би им казао: „Још четрдесет дана и Ниневија ће бити срушена“. Па ипак, Ниневићани нису изгубили наду. Поверовали су Богу, одредили строг пост и за људе и за жи-

вотиње, и кајали се у кострети и пепелу. Бог, видећи њихово покајање, смисловао Се, и казна која им је морала доћи, није дошла. Тако се и пре потопа земља напунила безаконицима, и Бог је решио да је погуби. Он то није обавио одмах него их је обавестио сто двадесет година пре тога. Затим је сто година одредио Ноју за градњу ковчега, да би се људи, видевши ово, уразумили, да би се вратили на пут правде. И тек после тога, кад је Бог видео да људи не обраћају пажњу на сва предупређења, и да и даље чине зло, не уклањајући се од истог, Он их је погубио потопом“.

Још увек има наде! Покајмо се! И кад се покајемо, Господ над војскама, Непобедиви, победиће све непријатеље наше.

ПРЕПИСКА СЕ НАСТАВЉА

Мој пријатељ из дијаспоре ми је, после текста о пожарима у православним храмовима на Васкрс 2016, написао следеће електронско писмо: “Помаже Бог, опет, и хвала на лепим речима... Очекивао сам да смо у овом истомишљењу, а испало је по оном „претежно“.

То јест, у овоме се уопште не слажемо, али пошто ја на целокупан догађај изгледа гледам другачије од велике већине, нећу се више оптерећивати својим мишљењем, јер лако може да се деси да сам у криву. Ипак, „for the sake of argument“, ово је моје мишљење... Будући да „нема места случајности у царству свемогућег Бога“, мислим да је потпуно беспредметно дискутовати да ли је пожар, нпр. у Хиландару, или Саборној цркви у Нишу, подметнут или не. Па зар може неко да запали један једини лист у градини Пресвете Богородице без Њеног допуштења? Зар не може свети владика Николај да спречи пожар у цркви у којој је годинама служио, зар не може свети Сава - а камоли свемо-

гући Бог? Зар нису пред њим „сви народи као испљувак“? И сви ти масони, илуминати, спиритисти ови и они - па зар нису пред Свемогућим само неколико десетина тона смрдљивог меса? И они ће Богу да одређују шта ће да гори за Ускрс а шта неће, да скрнавe свето Божије Васкрсење?! Кад човек крене у јавну кућу, па му се одједном пробуде све четири гуме на ауту, зар ће да размишља о томе да ли су можда неки мангупи просули ексере, или ће да стави прст на чело – „а како баш све четири - и то баш одједном?“, и „овим путем пролазим сваки дан, па ништа“, и „како се мангупи нису сетили ескера кад сам истим путем ишао у цркву?“ Мене ужасава духовно слепило јерархије, којима „да ко устане из мртвих, неће веровати“ и вратити се из пропасти новотарства и екуменизма у коју нас све воде (а нико им не држи пиштољ на челу, ако ћемо право), али ме запањује и нечитање знакова од стране верних, и то оних баш верних (а не „симпатизера“). Ето, таква су моја размишљања, али се, као што рекох, више нећу њима оптерећивати, јер нити могу шта да променим, нити сам сигуран да сам у праву, а вала нити бих желео да будем.“

ХРИШЋАНИН НИЈЕ ТУЖИЛАЦ, НЕГО ОПТУЖЕНИ

Очито, мој пријатељ мисли да сам нагласак ставио на спољашњу „поруку“ великих пожара, и да сам се више бавио илуминатима него православнима и њиховим духовним стањем.

Не бих желео да он тако мисли, а ни читаоци. Јер, његово писмо је израз мојих најдубљих осећања, по речи Николаја Берђајева: „Хришћанин не живи као тужилац, него као оптужени“. Или, по речи Светог Јована Златоуста: „Да смо ми хришћани какви треба да смо, не би било ниједног незнабошца“. Свети владика Николај у „Речима српском народу

кроз тамнички прозор“ каже: “Некада се апостол Павле тужио на Јевреје што не жи ве по Божјем закону, говорећи: *јер се име Божје збој вас хули међу незнабошцима* (Рим. 2, 24). У наше дане рекао би свети Павле јеретицима и безверницима европским: *име се Христово због вас хули међу незнабошцима на све стране, и у Африци, и у Индији и у Китају и по осталима. Јер догађа се оно што је Господ говорио за Јевреје: Гдје јој дођоше оскврнише светио име моје* (Језек. 36, 20). Сви незнабошци мрзе Христа због хришћана. Сви га одбацују јер чују од хришћана како га се и они са ми одричу у име своје културе. А културне и крштене западњаке називају белим ђаволима. Трагом тих белих ђавола, тих поклоника културе, нових идолопоклоника пошли су и многи синови српски. Одричући се Христа они су на вукли гнев Христа на овај светосавски народ. Због тога смо били бачени у дубину једне мрачне, кржаве и грозне пропасти.

Ако ви Срби не желите да опет будете бачени у још мрачнију и грознију пропаст, онда знајте да је једини ус лов за то, да се вратите Христу. Да свуда пребришете реч култура у вашој земљи и уместо ње ставите реч Христос. Јер је српски народ пре 700 година заветован Христу, и држао се свога завета до новијег времена. У новије време почео је газити свој завет и одступати од Христа. Зато га Бог бије, да га не би убио; предаје га на мучење људима, да га не би навек предао сатани. Да би се вратио Христу, своме бисеру; своме драгоценом камену, према чијем сјају види се путовати у поноћ као у сред дана, у ропству као у слободи, у несрећи као у срећи. Од Христа вам здравље и спасење, а Христу од вас слава на век века. Амин.“

Дакле, тако сматрам, и то исповедам. Нису главни кривци илуминати, него ми, православни.

ИНОПЛЕМЕНИЦИ У СРБИЈИ (МЕТАФИЗИЧКО РАЗМАТРАЊЕ)

ВИЂЕЊЕ РУСКЕ КЊИЖЕВНИЦЕ

Године 2006. на српском језику појавила се књига руске списатељице Јелене Чудинове, „Богородичина џамија у Паризу“ (исправније би било „Џамија Нотр Дам у Паризу“). Она је у роману описала скору будућност Европе: 2048, у Паризу, главном граду Еврабије, хришћани су гетоизирани и приморани да приме ислам или да умру. У роману, Београд је главни град Велике Албаније, а последњи остаци Срба селе се у Русију, где оснивају Нови Београд, и остају да бране границе. Једина слободна земља је православна Русија, која је према исламским државама Европе подигла „зелену завесу“. Један од главних јунака ове приповести је Србин Слободан, пореклом са Косова, који Западу не може да опрости издају духовних вредности и што су ратовали против Срба хришћана у корист ратоборног ислама. У разговору с групом Француза који се нису потурчили, гневни Слободан им каже: „Тако вам и треба, Французи! Зар ви то нисте заслужили? Зар ви сами нисте јуче, својим рукама, направили данашњи дан? Живите у њему, зато што Бог постоји. Ништа нисте знали о историји Србије, ништа нисте знали о Косову. Нисте знали како су Срби славно гинули на Косову пољу, када су, штитећи своју колевку, војници кнеза Лазара стални на пут прљаве војске цара Мурата. Нисте знали да је Бајазит дошао као смртоносна куга, а по његовим траговима муслимани – Албанци. Пет стотина година под Отоманском империјом! Нисте знали какво је проклетство била Отоманска империја, нисте знали колико се српске крви пролило за победу над њом/.../ Нови Ба-

јазит постао је Адолф Хитлер, зар сте ви, хумани Европљани, заборавили на то? /.../ Шта вас је навело да помажете Албанцима да успостављају границе по Хитлеру, шта вас је нагнало да тако лако поверујете најглупљој лажи о зверствима Срба? Да, јасно, није питање шта, него ко. Вас су отровали, водила вас је на повоцу муслиманска дијаспора – а ви, играчке у рукама луткара, сматрали сте себе борцима за некаква „људска права“, просвећеним хуманистима – а били сте само издајници хришћанске цивилизације/.../ И кад је у вашој сенци настала змија ОВК и почела, сад већ не измишљено, већ право етничко чишћење, ви сте били слепи, горе него слепи/.../ А ваши јунаци су иза камере клали хришћанске породице, убијали учитеље и свештенике./.../ И у центру европске наркаотрговине, на Косову, завладао је мир. Кад је последњи Србин истеран или заклан, кад је последњи православни храм био порушен и оскрнављен, и миротворци су напустили крај јер више нису били потребни./.../ Србе су потискивали и потискивали. Кад је Београд постао престоница Велике Албаније, Европска унија је почела да се боји. И наставила је да из страха даје оно што је раније давала из глупости. Нека сада Парижанке иду у чадорима (носе зарове и фереце, нап. В. Д.) пошто су њихове баке уздисале гледајући руже на гробовима косовских Албанаца“ (Ђораца ОВК, нап. В. Д.)

Тако говори гневни Слободан Вуковић, Србин који се са Косова доселио у Русију, и чијим ликом Јелена Чудинова је желела да упозори своје сународнике шта их чека, ако се на време не освесте.

Наравно, било је то упозорење и Србима и Европљанима. Да свако размисли о свом уделу у општој пропасти негда хришћанске Европе.

ПРОКЛЕТСТВО РИЈАЛИТИЈА

Године 2015, 28. августа, новине „24 часа“ објавиле су текст „Проклетство српских ријалитија: слава коју смрт прати у стопу“. Ево тог чланка у целини: „Синоћ је стартовала нова сезона „Фарме“, а у њој нема двоје планираних такмичара - певач Ненад Савановић умро је дан пред почетак овог шоуа, а певачици Данијели Стоиљковић Елли преминуо је супруг након што ју је одвезао у карантин, одакле је требало да уђе на имање у Лисовићима. Ово су само последње у низу трагедија које прате српске ријалитије...

Друга сезона „Великог Брата“ окончана је трагедијом каква се не памти, када су троје учесника - Зорица Лазић, Стеван Зечевић и Елмир Кудузовић - погинули у саобраћајној несрећи.

Возило којим је управљао Елмир слетело је великом брзином у реку Вукодраж са пута Обреновац-Шабац, 28. децембра 2007. године, а све троје остали су мртви на лицу места, док је Владимир Сарић, власник аутомобила, испао услед превртања и задобио само лакше повреде.

Филип Каписода учествовао је у „ВИП Великом Брату“ 2009. године, а тачно годину дана касније убио је своју девојку, певачицу Ксенију Пајчин, па пресудио себи. Неколико месеци пре кобне ноћи, Филип и Ксенија су доживели саобраћајну несрећу када су слетели са пута код Барајева, али су обоје прошли само са лакшим повредама. Њих двоје имали су веома бурну везу, више пута су раскидали, а пријатељи певачице открили су да је Ксенија пред смрт тражила начин да заувек остави Филипа.

Још једна трагедија везана је за „Великог Брата“. Антал Скенџић, учесник пилот-емисије емитоване 2006. године, пре прве сезоне, ножем је убио своју мајку Розалију Грегуш-Скенџић у породичној кући у Банатском Вишњићеву код

Житишта. Убиство се десило у новембру 2007. године, годину и по након учешћа у ријалитију и годину дана након што је Анталов отац Стево сам себи одузео живот. Антал Скенџић осуђен је на 10 година затвора, али је пуштен на слободу. Сада је бескућник, а за то оптужује свог брата“.

Током емитовања хит музичког ријалитија „Операција тријумф“, Марина Туцаковић, тада чланица жирија, доживела је велику породичну трагедију, када је њен син Милош Радуловић изненада преминуо. Узрок смрти није откривен. Ово није био крај Марининих мука, јер је прошле године њен други син, Милан звани Лаћа, ухапшен због поседовања дроге.

Српкиња Мирјана Пухар, која је рођена у Сремској Митровици, а као дете, током бомбардовања, отишла је у Америку у потрази за чувеним „америчким сном“, није успела да га досања. Учествовала је у ријалити емисији „Нови амерички топ модел“ и била примећена, те су јој предвиђали сјајну каријеру. Нажалост, на путу ка звездама испречио се дилер дроге, који је пиштољем убио њу, њеног дечка и његовог цимера почетком ове године.

Једна од последњих трагедија везаних за српске ријалитије десила се када је учесник емисије „ДНК“ усмртио супругу. Стеван и Жаклина Којић мало пре убиства појавили су се овој у емисији јер је он сумњао у то да је заиста отац њиховог детета. Иако је анализа показала да јесте, он је тврдио да ће се развести, али је одлучио да, уместо тога, претуче супругу насмрт, и то док су им деца, стара три године и годину дана била у суседној соби.

Хоће ли се овај црни низ икада завршити?“

Срби који гледају ријалити програме и погане душу морају знати шта их чека ако се не покају – чека их Божја

казна: то је Божије повлачење, кад Господ уклања Свој покров са оних који Га не примају, и кад пушта да људи жању оно што су са ђаволом сејали.

ХАОС

Свет је у хаосу.

Тај хаос се види и ових дана у Београду, где на хиљаде избеглица са Блиског Истока чека да оде у Европску унију, мада је, очито, Европска унија, која је, скупа са САД, изазвала хаос на Близком Истоку вољна да 400 хиљада избеглица остави Србији, да се она с њима бакће, иако је то празна и опустошена земља, у којој је од пописа 2002. до пописа 2011. било мање управо 400 хиљада људи – неки су отишли ван земље, а неки под земљу.

Док ових дана неки шкргућу зубима због планова Империје да измени демографску структуру Србије, и да од ње направи некакву муслиманску државу, вреди се замислити над дубинским узроцима наше пропасти.

ЈЕДАН ОД УЗРОКА НАШЕ НЕСРЕЋЕ

„Хришћанин не живи као тужилац, него као оптужени“, говорио је руски мислилац Николај Берђајев. „Ако хоћеш да промениш свет, почни прво од себе“, говорио је Свети владика Николај. То значи: кад се у свету збива зло, треба гледати у дубину своје душе – зашто се то зло дешава, зашто га је Бог допустио?

Први благослов који је Бог дао сваком живом створењу био је: „Плодите се, множите и напуните земљу, и владајте њоме“ (Пост. 1,22). По тај благослов Божји, наравно, долазе и људи, највиша створења Творчева. Народ који се рађа је народ од Бога благословен, народ који напредује у свему, народ који не мисли о својој будућности – има га и за рад и за рат, и за породицу и за манастир, и за садашњост и за будућност...

Али, Срби су се одрекли радости рађања.

Србија је земља старца, која има више пензионера него запослених.

Кажу – због сиромаштва. Али, Срби су престали да рађају децу седамдесетих година прошлог века, када је стандард у Титотопији почео да расте брже него икад. Тада су абортуси постали масовни, а на свет је долазило по једно – двоје деце.

Почетком деведесетих година 20. века, у Србији је било око 150 хиљада абортуса годишње.

А села, основа српског постојања кроз векове, празнила су се и празне. Тај празан простор просто привлачи иноплеменике, и они могу доћи са великих даљина.

Нарочито ако иноплеменици рађају децу коју домороци више не желе.

ПОУКА СТАРЦА ТАДЕЈА

Велики српски старац 20. века, Тадеј Витовнички, беседио је: „Оне мајке које уништавају плод своје утробе чине велики грех. Оне уништавају живот. То је велики грех. Бог зачиње плод, а оне га уништавају. Треба из дубине душе да се измене и да не понављају такав грех. Таква жена се осуђује као убица. Ни једна животиња на земаљској кугли не убија своје младунче, једино разумно биће убија своје дете. Ако остане у непоправљивом стању, биће осуђена као убица. Питање је да ли ће моћи да прође кроз митарства. Нема неопростивог греха осим неокајаног греха. Велики је грех нашег народа – неокајани грех. Читава су села нестала. Био сам млад када је у Витовници било 110 кућа, а сада их нема ни половина. Жалосно је што ћемо ми Срби бити мањина. Доћи ће са стране и населиће се. Велика је грешка од стране

грађанског закона да се земља дели на децу. На западу није тако, један остаје на земљи, а остали се запосле. Не ваља да се деле мале парцеле.

Наши Роми немају ни куће ни кућишта, па је опет пуна черга деце. Увек су задовољни, увек весели. А наши имају хлеба, па ни са хлебом неће да имају деце. Жалосно је то. Треба да се поправимо, ако можемо“.

Очито, до сада нисмо могли да се поправимо. „Култура смрти“ надјачала је културу живота. Dance macabre, звана „геј парада“, на улицама Београда игра од 2009, а у име ЕУ „вреднота“. Заказана је и за ову, 2015, када се слави сто година одбране Београда под командом славног мајора Драгутина Гавриловића, чији је пук био жртвован за част престонице и отаџбине. Зато нам се све ово и дешава. Нема благослова Божјег. Власт је продала Косово и Метохију, сече српске записе, прави геј параду... И чудимо се пото-пу 2014, суши 2015, бујици избеглица пред нашим очима, у опустелој Србији... Само да не наиђе „иноплеменик звани глад“, како рече средњовековни летописац.

Ко то ратује против нас?

Једна од последње четири српске старице у Ђаковици је Полексија Кастратовић, деценијама прислужница српског храма у метохијском граду. Замонашена је под именом Теоктиста. У интервјуу који је дала часопису „Светигора“ о Петровдану 2015, она каже: „Нерођена дјеца нас су упропастила. Нико нас није упропастио. Јер нерођена дјеца воде рат са нама, а ми не видимо, него видимо Шиптаре. Јер они пиште. Мени је једна жена причала овде, неколико пута је имала – да неће да роди./.../ И она сања, да је ишла, оће у рај. Наишло мушко дијете јер је она то уништила: штапом хоће да је бије, а дјевојчица лијепа, обучена, дође и каже:

„Нека, ипак је наша мама“. „Како наша мама? Она нама није дала да живимо на тај свијет – не може!“ Неколико пута је абортирала, и мушко и две ћеркице./.../Та нарођена дјеца воде рат са нама, не воде Шиптари, него та дјеца. Па кажемо, криви су нам Шиптари“.

ЗАМИСЛИМО СЕ!

Ово није политичко-аналитички текст; он је, да тако кажемо, религиозно-аналитички, јер смо уверени да се спољашњи догађаји историје увек зачињу у дубинама метафизичким, тамо где се срећу Бог и човек.

Како указује француски православни теолог, Жан Клод Ларше, у књизи „За једну етику рађања“ (Шибеник, 2008), по Светим Оцима Цркве којој припадају Срби, абортус је насиље над природом, сведочи о недостатку љубави оних који га врше, о неповерењу у Бога, Који се стара о сваком од нас, а нарочито о деци; он угрожава здравље жене, и, што је најважније, реч је о убиству. Сумирајући светоотачке ставове, Ларше пише: „Зачеће људског бића је плод воље Божије, те стога, одузети му живот представља одбацивање Божијег дела и противљење Божијем промислу“.

Зато је битно да, док гледамо хаос и како иноплеменци стижу у пусту Србију, не заборавимо да није политика прво, него метафизика. Створен као микрокосмос, човек је и микротеос, мали бог у блату, како је говорио Свети Јустин Ћелијски, и његова одговорност је велика и пред Богом и пред светом. Зато, пре било чега другог, треба да на себе преузмемо хришћанску одговорност, да се покајемо и изменимо своје путеве: „Треба да се поправимо, ако можемо“, рекао би старац Тадеј Витовнички. Јер, како рече патријарх Павле – Бог ће помоћи ако буде имао коме да помогне.

ПОТАПАЊЕ ВАЉЕВСКЕ ГРАЧАНИЦЕ И ПОТОП СРБИЈЕ

Шта је казна Божја?

То је оно кад се Бог повуче и пусти људе да жању оно што су са ђаволом сејали. Зато се за неког ко је потпуно пропао у народу каже да је и Бог дигао руке од њега.

Потоп велики је био 2014 – потоп мањи 2016...Србија под водом.

Причало се о метеоролошком оружју, о ХААРП-у, који, без сумње, постоји, и који, без сумње, може да делује као оруђе у рукама господара зла, који, опет без сумње, мрзе Србе – јер, како рече Хитлер, „народ као што су Срби не сме да живи уз Дунав“.

Али, све се то збива по допуштењу Божјем. А зар би Бог допустио овакав поводањ народу који има Небеску Србију да тај народ није напустио Господа и Светог Саву и да га није, по речи Владике Николаја, „поклопила језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом“?

Да не причамо о гресима у које смо огрезли у нашем свакодневном животу, о ријалитијима који пропагирају духовну лаж и смрт...Сетимо се: 2015. године је, зарад изградње ауто-пута у Недођију звану ЕУ („We are on the road to Nowhere, come on inside“, рекао би Дејвид Брн из „Talking Heads“) посечен свети записни храст из доба цара Лазара у Савинцу, устаничком крају, а ове, 2016, потопљена је немањићка задужбина, Ваљевска Грачаница, упркос великом противљењу како научне и стручне јавности, тако и одговорних грађана Ваљева и околине и многих побожних

душа, које је јуначки водио „монах-немонах“ (како себе зове) Антоније. Да ли неко заиста мисли да ће Господ превидети ова безбожничка безакоња, слична онима која су се збивала у црно Брозово доба?

Потапа се Ваљевска Грачаница – потоп походи Србију.

Једини пут је пут покајања – свенародног и појединачног, покајања као повратка Богу и себи, најдубљим и најтрајнијим основама нашег постојања. Да је побожности па да, као наша браћа Руси, покајничким литијама кренемо с краја на крај отаџбине, и да молитвом привучемо благодат Господњу, која би нас водила и штитила на свим нашим путевима. Нема ХААРП-а јачег од Бога. И нема јачег од народа који је са Богом и својим светим прецима.

Да нас Бог опомиње, видело се, још једном, 2015, када је на Руднику код Горњег Милановца нађен аутентични грб цара Лазара, онога који нас је заувек заветовао Христу! И то баш у јесен 2015, кад се кад се космичке битке воде на планети Земљи, над коју се надвила сенка антихриста! Да ли неко може да мисли да је случајност проналазак печата Лазаревог и то баш у тренуцима кад НАТО Империја тражи да признамо Шиптарима да су Пећаршија и Дечани њихови манастири, које је зидала „албанска династија Нимани“?

Наравно да није случајно. И, по Светом Јовану Кронштатском, нема места за случајност у царству Свемогућег Бога.

Зато је, у доба овог потопа, и потопа миграната са Истока који нам се спрема, као и увек – једини лек покајање, чије је нарочито доба Велики пост који наступа, и то

нам је пут да Бог више не би допуштао да жањемо оно што смо са ђаволом сејали.

Господе Исусе Христе, Сине Божји, помилуј нас грешне! Амин.

2016.

СРПСКИ ЗАПИС НА НАТО-ЕУ ПУТУ

О ПРОМЕНИ СВЕСТИ И СЕЧИ СТАРОГ ХРАСТА

Шести захтев који је Немачка поставила Србији пре тзв. добијања датума за преговоре за једно велико Ништа, маскирано у ЕУ, био је настојавање на томе да Срби “промене свест”, то јест одрекну се Савиндана и Видовдана зарад утвара наци-глобализма, од којих је бриселска Кула вавилонска једна од кључних. Владајућа тројка, Николић-Вучић-Дачић одмах је кренула са испуњавањем немачког захтева: Николић је, после свега што је „одрадио“ на захтев Империје, обећао пуну сарадњу Наташи Кандић, перјаници домаћег квази НВО сектора (јер је реч о организацијама иза којих стоје владе Србији непријатељских земаља, попут САД), и њеном РЕКОМ-у, чији је циљ преобликовање историје Балкана у доба распада СФРЈ у складу са НАТО наративом(1), а Вучић и Дачић су причали о томе како је Видовдан 2013, када је Србија добила некакво обећања за некакве преговоре („Некад! Можда!“) једини победнички Видовдан у србској историји.

И сада се, одједном, на ауто-путу који се гради према Јадрану (да би био главни пут за снабдевање НАТО у будућем рату на Блиском Истоку), у Савинцу (место се зове по Светом Сави), у историјском крају где је кнез Милош ди-гао Други српски устанак, испречио један хрст, стар шест столећа. Новинар М. Авакумовић о тој препреци даје изјаву једног од пројектаната ауто-пута: “Милутин Игњатовић, директор Саобраћајног института ЦИП, каже да је немогуће препројектовати аутопут, јер се хрст налази између два тунела. Осим тога, тврди он, на том делу трасе постоје и

три моста за која су изливени стубови. “При пројектовању смо имали у виду вишестолетни храст, али нисмо имали друго избора.“ (2) Храст, иако жив већ шест стотина година (скоро из времена Косовског боја), обима преко седам метара, једно од најстаријих стабала у Србији, није био под старањем Завода за заштиту природе, па је решено да буде уклоњен. Нуди се и компромисно решење, које је предложио министар Велимир Илић – да се храст измести. Љубинко Ракоњац, директор Института за шумарство, ипак је упозорио да то неће помоћи и да ће се храст пресађивањем осушити. Упркос свему, Александар Вучић је ускликнуо (грдећи србску „заосталост“ и позивајући се на „оца другосрбијанства“, Радомира Константиновића и његову „Философију паланке“), да је њему ауто – пут битнији од тамо некаквог храста (макар то не био обичан храст, него својеврсни сеоски храм).

Главни проблем је тај што је храст вековима служио за молитве мештана. Новинар Авакумовић бележи: “Веровање да ће свако ко оскрнави дрво – запис бити кажњен и да га чека велико зло и даље је присутно у Србији. Истраживање етнолога на терену су показала да сељани и данас знају које је дрво обележено као „запис“ и готово сви се придржавају правила да оно не сме да се оштети“ (3).

Храст је исконски везан са србском православном обичајношћу. Од њега се узима бадњак, дрво које се ложи уочи Божића као симбол Христове љубави према људима. Кад свештеник заједно са верним народом иде у крстоноше, ради благослова њивама да рађају, они се заустављају под храстом и ту се читају молитве. Литијски дан је дан сеоске славе – такозване обетине или заветине, дан кад се сви сељани заветују Богу на живот за крст часни и слобод-

ду златну. У кору храста стоји урезан крст. У доба турског ропства, кад су многи храмови били порушени, народ се на молитву скупљао под записним дрветом. Дакле, дрво само по себи није свето, али га освештава црквена молитва и крст који се урезује у његову кору.

КО ЈЕ СЕКАО СРПСКЕ ЗАПИСЕ?

Нико се, међу Србима, није усуђивао да сече записе. Дрво је трајало док се не осуши, а људска се рука на њега није подизала. Прва велика сеча србских записа обављена је кад је победио Броз са својим измећарима, који су народу понудили рај на земљи, али рај без Бога и против Бога. Тада су Титове слуге међу Србима почеле да секу записе да би народу доказали да су „рашчистили с религијом“ (исто се десило са руским народним светињама кад је на власт дошао немачки плаћеник Лењин, идеолог једне наказне утопије.)

Никодије Спасић у својој књизи „Сеча српских записа“ бележи низ случајева казне Божје која је задесила све оне што су секли записно дрвеће. (Не помињемо имена, мада се и она наводе; битни су примери Божје опомене.) У Кончареву код Јагодине један, коме су локални компартијски функционери обећали на поклон земљу коју ће одузети од сеоске цркве, реши да им се одужи тако што ће посећи записно дрво. Кад је почео, сељаци га окруже и спрече да не почини светогрђе. Ипак, пошто се овај безбожник није покајао за своју намеру, ускоро га ударе кола и он од последица несреће умре, а рођена сестра му се обеси. У Дубокој код Јагодине, један безбожник, Титов обожавалац, посече запис у свом дворишту. Ускоро се са локалним комунистима веселио у црквеној порти, под записном липом. Усред весеља, дође неки сељак с којим је „дрвосеча“ био у свађи,

и убије га на лицу места. У Злетову код Деспотовца неки човек реши да посече запис који је растао у суседној Кореници. Позвао и синовца да му помогне. Овај се попне на дрво са тестером, но падне и тешко се повреди. Схвативши Божју опомену, синовац оде, али стриц остане и уради зли посао до краја. Трећег дана после сече записа, наоблачи се над селом Злетовом, и три грома из облака буду казна за непочинство наопаког дрвосече; један му убије сина, други озледи мајку и сестру његовог синовца, али их не убије. Трећи гром убије „записоубици“ вола у штали. Цело село знало је да је то било због његовог непочинства.(4)

Седамдесетих година 20. века у Старом Селу, засеоку Високих Сугубина, неки мештанин, на наговор комшије, посече записно дрво испред локалног дома културе. Ускоро се разболи од спороходне леукемије, и годинама се, до смрти, молио Богу да казни њега, а не његово потомство, јавно исповедајући свој грех и кајући се због учињеног. Син оног сељака што га је наговорио на сечу записа погине на следећи начин: на други дан празника Свете Тројице пође на њиву, падне са трактора и на месту остане мртав.(5)

Не сме се забравити: оно што се зове Божја казна јесте Божје повлачење, кад се Господ промисаоно „склони“ и пусти људи да жању оно што су са ђаволом сејали, а због тога се нису покајали.

РУШЕЊЕ СВЕТИЊЕ ЗБОГ „МОДЕРНИЗАЦИЈЕ СРБИЈЕ“

Године 1940, Свети владика Николај обновио је, на другој обали Мораве у клисури овчарско – кабларској, манастир Преображење, који је срушен 1910, када је прављена пруга, ради „модернизације Србије“. Николај је народу

у беседи поводом обнове Преображења рекао: “Градила се жељезница кроз ову клисуру и лењирска мудрост ударила је трасу посред старог манастира Преображења. Чуо народ па се ужаснуо и застидео. Зар је и то могуће, питао се народ? Да, народе мили, ти ниси чуо ону горду реч: техници је све могуће! Све јој је могуће, заиста, само јој није могуће поштовати народну светињу и померити трасу за двадесет метара изнад манастира Преображења./.../ Мудрој техници све је могуће! – само не уплашити се од суза народних! Јер „мудра“ техника не зна да су сузе народне потајни огањ који се кад тад мора распламсати и спржити некога“ (6).

Казна, по Светом Николају, није изостала. Шта се десило?

Кад је требало рушити манастир, нико од сељака запослених на изградњи пруге то није хтео да ради. Предузимач, и сам странац, крене на посао са двојцом унајмљених странаца. Један од њих се попне на цркву, да руши кров, и падне, сав се изубијавши. Други добије напад страха, и побегне. На крају, предузимач нађе неког Србина, Јуду, и плати му велику суму новца, те овај сруши манастир. Касније тај исти дође да вади камен из Овчара, и стена падне на њега и убије га на месту. Док је црква рушена, неки сељак од Пожеге покраде црквене предмете. Кад је дошао празник Преображења, лопов полуди, узме конопац и обеси се. Многи мајстори који су радили на прузи што је прошла преко манастира завршили су или у болницама или у затворима. Владика Николај каже да су и „два министра, који су за ову пругу највише одговорни и под којима се ова пруга градила преко манастира Преображења, завршили свој живот самоубиством. Један се убио из пушке а други се обесио“ (7).

НЕ ИСПУСТИТИ КРСТАШ БАРЈАК

Тада је Владика Николај опоменуо присутни народ да је већ више од хиљаду година словенски идеал (а нарочито Срба и Руса) светиња: “Тај идеал има две таблице; на једној пише: света служба Богу, а на другој: свето братство међу људима. Једном речју светиња је идеал словенски. И највећи народ без тог идеала је мали, а најмањи са тим идеалом велики. Тај идеал изгледа утопија кратковидим материјалистима нашег збуњеног времена. Но он није утопија но крајња сврха историје људске, како је проречено од светих пророка Божјих. Тај идеал је стварност будућности и вечности. Њега су до сада оствариле многе свете душе, па чак и народи. Наш народ жртвовао је за тај идеал неколико пута државу своју, много пута имовину своју, и још уз то много милионе живота синова и кћери својих. Али од тог идеала до данас није одступио. Ни данас он не сме одступити од идеала па ма шта се догодило. Јер ако ми одступимо од идеала, ко ће га у свету носити и држати? Међу народима ја не видим ко би могао прихватити крсташ барјак ако га ми из руку испустимо. Ја верујем у мисију нашег народа. Шта нас може уплашити?”(8)

И данас је тако, ма шта о томе мислили „кратковиди материјалисти нашег збуњеног времена“, с наочарима НАТО Империје на носу и цитатима из Макса Вебера и Радомира Константиновића у устима.

Упутнице:

1. Б.К.-С.Д: Николић спреман да прича о својој ратној прошлости, Данас, 2.јул 2013., стр. 1,5 и 14;

2. М.Авакумовић:Спорна сеоба хрста „записа“ из села Савинац,“Политика“,уторак,2.јул,стр.1;

3. Исто, стр. 10;

4. Видети: Чуда Божја у 20. веку, Београд, 2006, стр. 363;

5. Исто,355;

6. Епископ Николај: Мртав би и оживе, Сабрана дела,том четврти, стр. 560;

7. Исто,стр.561;

8. Исто,стр.562

„ЛЕЊИРСКА МУДРОСТ“ ЈЕДНОГ СВЕШТЕНИКА

Недавно један свештеник (сад свеједно који, умножили у се у СПЦ под утицајем јеретика Зизјуласа и његових ђака), рече, у „Политици“, о храсту у Савинцу, кога хоће да сруше бескрупулозни путари: „Црква са разумевањем гледа на брижни однос житеља насеља Савинац и шире јавности, за храст који се налази у поменутом месту, а на пројектованој и за изградњу сагласностима и дозволама одобреној траси ауто-пута на деоници Љиг – Прељина. Мештани овог краја знају шта за њих представља овај храст. Штета је што ово вишестолетно стабло није у евиденцији законске заштите и што код израде планске документације овог краја нико није указивао на храст и његову заштиту. Небрига мештана исказана је и тиме што храст већ деценијама нема карактер записа.

Болест која је притисла сам храст, сами радови у којима је исти поткопан као и штетне материје које ће се јављати након пуштања у рад поменуте саобраћајнице, сигурно ће му приближили животни крај.

Још код стварања света Творац је биљну и животињску врсту ставио у службу човека који треба да поштује своју прошлост, али да мисли и на будућност. Нико не треба да се хвали тиме што чува стару, оронулу кућу из поштовања према своме деди, већ треба да тежи да сагради нову кућу, показујући тиме да мисли на своје унукe. Познато је и у новијој историји нашег рода да су многи важни објекти међу којима и манастири измештани у реализацији животних потреба.

Важно је да се у овом случају религиозно одвоји од сујеверног. Храст не може бити црква нити светац. Храст се не може сматрати светињом. Светост припада људима јер су они освећени Духом Светим.

Ако је код храста некада била литија, она то може бити и у будућности у непосредној близини. На новоопредељеном простору требало би да буду засађени нови храстови међу које ће се поставити и заштите од пропадања, а од стабла постојећег храста начинити мала крајпуташица са крсним знаком. Новоустановљено место окупљања мештана може да буде и одмориште за путнике. На тај начин ће бити подигнут велики споменик и храст ће много дуже живети него у постојећем виду.

Радоваће се Земља и Небо ако овај ауто-пут да свој допринос побољшању животног стандарда и заустави даљи пад броја становништва у овом крају. Мештани Савинца и околине заједно са локалном самоуправом и ресорним министарствима треба да заштите од даљег пропадања зграду основне школе и уреде унутрашњост, историјски важног храма брвнаре у Такову“.

Тако говораше „лењирска мудрост“ (израз Светог владике Николаја).

ОДГОВОР НЕЛЕЊИРСКЕ МУДРОСТИ

Један побожан брат тим поводом на Интернету објави писмо, па рече *urbi et orbi*: “Да ли директор овом изјавом подилази бескрупулозним путарима, не знам, али је очигледно да је његово расуђивање на прагу протестантизма. Ако заиста нема никакве светиње ван човека онда је нема ни у крстовима, ни у светим предметима, убрусима, одећама, капама, светом уљу којим се помазујемо, иконама које побожни свет поштује... Онда би и њих могли да се реши-

мо, да их распродамо да бисмо допринели «побољшању животног стандарда» у Савинцима и Србији!

Храст је лепа народна икона Христова и то је постао након христијанизације Срба што се најлепше огледа у божићним обичајима. Ушао је у Православље заједно са нашим паганским прецима, захваљујући мудрости и широкој љубави наших Просветитеља. Ову икону је Црква векови-ма брижно посећивала и освећивала у молитвама и светим литијама а сада би да је сече проналазећи нека патетично-хуманистичка оправдања.

Господин директор из Патријаршије се одриче заветног храста, враћа га у паганизам и не слутећи да ће за њим можда поћи и многи Срба, неутврђени, саблажњени црквеним скандалима, а опрељешћени све популарнијим неопаганизмом у Србији.

Дакле, са једне стране опасност од саблазни а са друге, много већа опасност по веру православну о чему Свети владика Николај пише у данашњем Прологу (28. јун по старом календару):

«Протестанти су одрекли Богу чудотворство кроз материјалне ствари. Они су мислили тиме да одухове хришћанску веру, међутим су је баш тиме и осиромашили и онаказили. Они су одрекли дејство Божје моћи кроз иконе, кроз мошти светитељске, кроз крст, па најзад, неки од њих, и кроз Причешће. Ако би ишли доследно тим наопаким путем, они би морали одрећи и чудеса, која су се догодила од живог тела Господа Исуса, јер и тело Његово је било материјално; исто тако и чудеса од додира руку апостолских и светитељских, јер и те руке су материјалне, а да и не говоримо о жезлу Мојсејевом, о ризи и појасу Пресвете Богородице, о убрусу апостола Павла итд. У том

свом одрицању протестанти стоје у опреци са целом старом црквом. Ево једног од хиљаде и хиљаде доказа, да Бог дејствује кроз ствари, нарочито онда кад хоће да прослави Своје светитеље: у Александрији подигнут је био високи стуб са статуом цара Теодосија у монашкој хаљини и са монашким штапом у руци за спомен цареве победе коју је цар, одевен у расу св. Сенуфија и са његовим штапом у рукама, однео над непријатељем. Кад Бог хоће, онда и једна хаљина светитељска побеђује силне војске неверничке. Ко сме ограничити дејство и начине дејства моћи свесилнога Бога?»

Тако побожни брат.

А „лењирској мудрости“ је, иначе, све могуће да оправда. Рецимо, сада се спрема пуштање лудачке бране Стубо – Ровни, која ће угрозити читав ваљевски крај уништењем здравих вода за пиће и променом микроклиматских услова, али и потопити прекрасну немањићку задужбину, Ваљевску Грачаницу. Свештеник који је устао против савиначког записа, а иначе некад бејаше на служби у ваљевском крају, не рече ни реч против потапања велике светиње краја из кога је духовно поникао. Или, можда, мисли да је већа корист од бране него од храма, који је, у неку руку, и у складу с „лењирском мудрошћу“, само гомила камења?

О ДРВЕТУ

Дрво нас прати од рођења до смрти. Од њега је колевка и од њега је мртвачки сандук. Са дрвета читамо сова којима се преноси искуство поколења. Од дрвета су и колибе и дворови. Оно је, иако насушно, скромно, скоро невидљиво. Ретки су људи који умеју да угледају дрво, а још ређи они, који, попт нашег песника Момчила Настасијевића, умеју да напишу песму каква је „Мировање дрвећа“:

Све боли. Мили друзи,
рад мене мирујете.
Трепетом не озледи ме ни лист.

Тихо и тише,
умин из рана
оваплоти ме у реч.

Целивам стабла,
браћу моју редом,
милујем ожиљке нежно.

Мили друзи,
боли ли кад вам
секира засече тело?

И умине ли,
кад за вас неме
ја мукотрпан крикнем?
Ако је скрнављење,
простите, срце ми је дано.

Рад мене мирујете:
тихо и тише,
умин из рана.

То мукотрпан,
друзи, за вас неме,
шапатам висинама
казујем благу реч.

Дрво, тај древни символ живота и кичме света (*axis mundi*), у хришћанској вери има средишње место као Дрво Крста. Крст је знамење и стег Распетог и Васкрслог Христа, и толико се поштује као да су му, као живом изразу љубави Божје према човеку и твари, посвећени не само Велики петак и Крстовдан, него и свака среда (дан кад је Јуда издао Христа) и петак, дан кад је Господ био распет.

Из ризнице Цркве ево песме Крсту: „Спаси, Господе, народ Свој и благослови наслеђе Своје, победу дарујући над непријатељима благоверном православном краљу нашем, крстом Својим чувајући народ Свој“. Молитва Крсту увек је сједињавана с молитвом за православног владара и његов народ, још од Светог цара Константинакоме се на небу јавило знамење Христове победе, и који је њиме победио тиранина Максенција.

Ко се не сећа, из свог побожног детињства, мириса бо-сиока повезаног с јесењим Крстовданом? Крст, на коме је Христос распет, подељен је на много частица, и прекрасно мирише са једне од њих у Хиландару. Крст носимо о врату, и крст носе испред ковчега покојника, подсећајући нас да смо, попут нашег Бога и Брата, Христа, крстоносци читавог свог живота.

Ни наша вера у Бога не изражава се без дрвета. Хришћанство сведочи о полуправој историје, која почиње Дрветом познања добра и зла, пролази кроз Крсно дрво голгостко, а стиже до Дрвета живота. У цркви је дрво не само у крсту. Дрво је и даска за икону, са које нам изблиставају свети. Наш народ вели: „Од истог дрвета и икона и лопата бива“, указујући да је човек мање датост, а више задатост. Дрво је и иконостас, и чудесна резбарија на иконостасу. Дрво се у храм уноси на Врбицу, када се освештавају

гране врбе, да бисмо дочекали Христа Који у Јерусалим улази на Цвети.

Има и мученичко дрво – рецимо, у јасеновачкој Градини, где су усташе вешале Србе само зато што су били одани Крсту часном и Слободи златној.

„Од оног који дрво може посећи/ Од њега се надај свакој несрећи“, каже песник Милован Данојлић.

ПРОМЕНИТИ СВЕСТ ПРЕ КОНАЧНОГ СЛОМА ИЛИ ХРАСТ МОРА БИТИ ПОСЕЧЕН

Један од захтева који је Немачка поставила Србији пре тзв. добијања датума за преговоре за једно велико Ништа, маскирано у ЕУ, био је настојавање на томе да Срби “промене свест”, то јест одрекну се Савиндана и Видовдана зарад утвара наци-глобализма, од којих је бриселска Кула вавилонска једна од кључних.

И онда се на ауто – путу који се гради према Јадрану (да би, рецимо, био пут за снабдевање НАТО-а у будућем рату на Истоку), у Савинцу (место се зове по Светом Сави), у историјском крају где је кнез Милош дигао Други српски устанак, испречио један храст, стар шест столећа. Било је то још 2013. године. Новинар М. Авакумовић те године бележи изјаву једног од пројектаната ауто-пута: „Милутин Игњатовић, директор Саобраћајног института ЦИП, каже да је немогуће препројектовати аутопут, јер се храст налази између два тунела. Осим тога, тврди он, на том делу трасе постоје и три моста за која су изливени стубови.“ При пројектовању смо имали у виду вишестолетни храст, али нисмо имали другог избора“. Храст, иако жив већ шест стотина година (скоро из времена Косовског боја), обима преко седам метара, једно од најстаријих стабала у Србији, није био под старањем Завода за заштиту природе, па је ре-

шено да буде уклоњен. Нуђено је и компромисно решење, које је предлагао министар Велимир Илић – да се храст измести. Љубинко Ракоњац, директор Института за шумарство, ипак је упозорио да то неће помоћи и да ће се храст пресађивањем осушити. Упркос свему, Александар Вучић је ускликнуо (грдећи српску „заосталост“ и позивајући се на „оца другосрбијанства“, Радомира Константиновића и његову „Философију паланке“), да је њему ауто – пут битнији од тамо некаквог храста (макар то не био обичан храст, него храст који је сеоски храм).

ХРАСТ КАО ХРАМ

Главни проблем је тај што је храст вековима служио за молитве мештана. Новинар Авакумовић бележи: „Веровање да ће свако ко оскрнави дрво – запис бити кажњен и да га чека велико зло и даље је присутно у Србији. Истраживање етнолога на терену су показала да сељани и данас знају које је дрво обележено као „запис“ и готово сви се придржавају правила да оно не сме да се оштети“.

Храст је исконски повезан са српском православном обичајношћу. Од њега се узима бадњак, дрво које се ложи уочи Божића као симбол Христове љубави према људима. Кад свештеник заједно са верним народом иде у литије (крстоноше), ради благослова пољима и њивама да рађају, они се заустављају под храстом и ту се читају молитве. Литијски дан је дан сеоске славе – такозване обетине или заветине, дан кад се сви сељани заветују Богу на живот за крст часни и слободу златну. У кору храста стоји урезан крст, литијско знамење. У доба турског ропства, кад су многи храмови били порушени, народ се на молитву скупљао под записним дрветом. Дакле, дрво само по себи није свето,

али га освештава црквена молитва и крст који свештеник урезује у његову кору.

Нико се, међу Србима, није усуђивао да сече записе. Дрво је трајало док се не осуши, а људска се рука на њега није подизала. Прва велика сеча српских записа обављена је кад је победио Броз са својим измећарима, који су народу понудили рај на земљи, али рај без Бога и против Бога. Тада су Титове слуге међу Србима почеле да секу записе да би народу доказали да су „рашчистили с религијом“ (исто се десило са руским народним светињама кад је на власт дошао немачки плаћеник Лењин, идеолог једне наказне утопије.)

Никодије Спасић у својој књизи „Сеча српских записа“ бележи низ случајева казне Божје која је задесила све оне што су секли записно дрвеће. Ево неколико примера. (Не помињемо имена, мада се и она наводе; битни су примери Божје опомене.) У Кончареву код Јагодине један, коме су локални компартијски функционери обећали на поклон земљу коју ће одузети од сеоске цркве, реши да им се одужи тако што ће посећи записно дрво. Кад је почео, сељаци га окруже и спрече да не почини светогрђе. Ипак, пошто се овај безбожник није покајао за своју намеру, ускоро га ударе кола и он од последица несреће умре, а рођена сестра му се обеси. У Дубокој код Јагодине, један Титов обожава-лац, посече запис у свом дворишту. Ускоро се са локалним комунистима, за 7. јул, њихов празник, веселио у црквеној порти, под записном липом. Усред весеља, дође неки сељак с којим је „дрвосеча“ био у свађи, и убије га на лицу места. Тако под записом погине онај који је запис посекао.

У Злетову код Деспотовца неки човек реши да посече запис који је растао у суседној Кореници. Позвао и синов-

ца да му помогне. Овај се попне на дрво са тестером, али падне и тешко се повреди. Схвативши то као Божју опомену, синовац оде, али стриц остане и уради зли посао до краја. Трећег дана после сече записа, наоблачи се над селом Злетовом, и три грома из облака буду казна за непочинство наопаког дрвосече; један му убије сина, други озледи мајку и сестру његовог синовца, али их не убије (као што рекосмо, синовац је био почео да сече запис, али је одустао покајавши се). Трећи гром убије „записоубици“ вола у штали. Цело село знало је да је то било због његовог непочинства.

Седамдесетих година 20. века у Старом Селу, засеоку Високих Сугубина, неки мештанин, на наговор комшије, посече записно дрво испред локалног дома културе. Ускоро се разболи од спороходне леукемије, и десет година, до смрти, молио се Богу да казни њега, а не његово потомство, јавно исповедајући свој грех и кајући се због учињеног. Син оног сељака што га је наговорио на сечу записа погине на следећи начин: на други дан празника Свете Тројице пође је да праши кукуруз, падне са трактора и на месту остане мртав.

Не сме се забравити: но што се зове Божја казна јесте Божје повлачење, кад се Господ промисаоно „склони“ и пусти људи да жању оно што су са ђаволом сејали, а због тога се нису покајали.

СВЕТИЊА И МОДЕРНИЗАЦИЈА

Године 1940, Свети владика Николај обновио је, на другој обали Мораве у клисури овчарско - кабларској, манастир Преображење, који је срушен 1910, када је прављена пруга, ради „модернизације Србије“. Николај је народу у беседи поводом обнове Преображења рекао: „Градила се жељезница кроз ову клисуру и лењирска мудрост ударила

је трасу посред старог манастира Преображења. Чуо народ па се ужаснуо и застидео. Зар је и то могуће, питао се народ? Да, народе мили, ти ниси чуо ону горду реч: техници је све могуће! Све јој је могуће, заиста, само јој није могуће поштовати народну светињу и померити трасу за двадесет метара изнад манастира Преображења./.../ Мудрој техници све је могуће! -Само не уплашити се од суза народних! Јер „мудра“ техника не зна да су сузе народне потајни огањ који се кад тад мора распламсати и спржити некога“. Казна, по Светом Николају Жичком, није изостала. Шта се десило? Кад је требало рушити манастир, нико од сељака запослених на изградњи пруге то није хтео да ради. Предузимач, и сам странац, крене на посао са двојицом унајмљених странаца. Један од њих се попне на цркву, да руши кров, и падне с крова, сав се изубијавши. Други добије напад лудачког страха, и побегне. На крају, предузимач нађе неког Србина, Јуду, и плати му велику суму новца, те овај сруши манастир. Касније тај исти дође да вади камен из Овчара за своје потребе, и стена падне на њега и убије га на месту. Док је црква рушена, неки сељак од Пожеге дође и покраде црквене предмете. Кад је дошао празник Преображења, лопов полуди, узме конопац и обеси се. Многи мајстори који су радили на прузи што је прошла преко манастира завршили су или у болницама или у затворима. Владика Николај каже да су и „два министра, који су за ову пругу највише одговорни и под којима се ова пруга градила преко манастира Преображења, завршили свој живот самоубиством. Један се убио из пушке а други се обесио“.

Вредело би да о томе размисли свештеник који верно служи НАТО наочарку и његовом генијалном(?) пројекту ауто-пута за Нигдину.

ПЕСНИКОВА ПОУКА

Као и увек, све нам је рекао песник. Овога пута, Качерац Милован Данојлић, једно од најугледнијих имена савремене српске књижевности, у својој песми „Србија на Западу“. У њој, Европа буди Србију уранијумским бомбама 1999. године, а онда је позива да јој се придружи и заборави све што је било: „Диж се ноћас, из ових стопа, / Полази куд сви крећу, / У загрљај те чека Европа / Да с тобом дели срећу! // Руси, браћа ти истокрвна, / Чекаће још векова двеста!“ / А Србија, ко кљусе испред брвна / Стоји, ни макац с места. // Опире се сваки црквени звоник, / Свака шљива и рачва: / Неће Стиг, Ртањ, Копаоник, / Ни Жупа, ни Гружа, ни Мачва“. У име Србије, песник поручује Европи: „Знамо, волиш нас (та поп трорро!): / Где је ту наш удео? / Овај народ је можда пропо / Али није полудео. // На путу до тебе многе џомбе / Остави Риђи Блудник; / Ако ми и заборавимо оне бомбе, / Неће Космај и Рудник. // Памтимо твоје посете честе, / Пријатељске и ратне... / Јесте, споро се Срби свесте, / Али напослетку схвате“.

Схватиће и сада, наравно. Запис из Савинца им помаже у томе. А ко дигне руку на запис, може само да чека шта ће да га снађе. „Учини добро – не кај се, учини зло – надај се“, кажу Срби без НАТО наочара на носу.

НАЂОШЕ НИШТАРИЈЕ И ПОСЕКОШЕ ХРАСТ

ПРВА ВЕСТ

Храст стар више од шест векова, који се нашао на траси Коридора 11 у месту Савинац код Горњег Милановца, и поред тога што је извођач радова добио налог да радове у зони овог зеленог горостаса настави, што значи да неће бити измештања трасе – нема ко да посече. Нико то не жели да уради, па су радови на око 300 метара са леве и десне стране храста – стали.

Незванично, једна домаћа фирма понудила је да за 150.000 динара са својом механизацијом уклони храст. Поред надокнаде, власник фирме је затражио и полицијску заштиту од незадовољних грађана који су стали у одбрану храста, али то инвеститор наводно није могао да му обезбеди, па је одустао од посла.

– Мислим да је само питање дана када ће храст бити уклоњен. Грађани су раније били охрабрени изјавама министра Илића да ће храст опстати, али како једним политичарима моћ опада, а другима јача, ствари се мењају – рекао нам је Бојан Миловановић из Еколошке организације ГМ Оптимист. – Ово дрво има црквену, историјску и природну вредност.

Председник МЗ Савинац Милиша Николић каже да ће храст, висок више од 40 метара, бити посечен:

– Народу је дозлогрдило, и мислим да се више нико неће ни бунити. Лагали су нас, обманули. Пре него што је почела изградња ове деонице, предлагали смо да ауто-пут заобиђе Таково и Савинац, два историјска и туристичка места, али нико нас није чуо. Сада је све касно“.

ДРУГА ВЕСТ

„Храст су посекала тројица радника фирме из Београда, коју је ангажовало Грађевинско предузеће «Планум». Сечење је почело у пет часова, а завршено у 6.30 када је храст оборен, а мештани им нису правили никакве проблеме. Огроман пањ је у средини потпуно иструлио и нико од грађана не жели да дође да га види.

Председник Месне заједнице Милиша Николић каже да је храст - верски «запис» - посечен «на недостојанствен начин», а налогодавци су то урадили у мраку, кријући се од јавности, преноси *Бетша*. „Ако је храброст требала да се сруши, требало је то учинити током дана, уз присуство свештеника јер је то дрво светиња старо преко 600 година и није ред да се сече када вампири излазе», рекао је Николић агенцији *Бетша*.

Фото: «*Вестши неш*»

Николић је истакао да мештани Савинца неће прилазити месту где се налазио храст, нити ће организовати било

какве протесте јер је то већ готова ствар. Радници раскрчују терен како би механизација азербејџанске фирме «Аз Вирт» наставила изградњу на Коридору 11. Изградња аутопута Београд-Јужни Јадран, на траси од Љига до Прељине, стигла је до хрста на 150 метара са обе стране, због чега су радови били обустављени“.

ЗЛОВЕСТ

Ништаци – властодршци, градитељи злог пута у НАТО и ЕУ, нашли су ништаке из неке фирме који су, ништачки, под окриљем таме, срушили СВЕТО ЗАПИСНО ДРВО СРБСКО. То нису учинили азербејџански муслимани, него домаћи бедници, као што својевремено муслиман из Бијелог Поља Иса Махмудбеговић одбио да руши Његошеву капелу на Ловћену.

Знају ли они који иза овог стоје шта их чека?

Чему ли се, јадници, надају?

Укључујући ту и оне „премудре“ из СПЦ који су писали како сечење записног дрвета није ништа опасно, и како је за нас битан ауто-пут, који ће „препородити“ Савинач.

Јесу ли заборавили несреће на Ибарској магистрали, које се стално дешавају од Степојевца до Ћелија, јер је ту некад било гробље? Драгомир Антонић, етнолог, о томе каже: „Ако пут пролази преко гробова, гроб се поремети. Кад се човек сахрани, каже се:“Почивај у миру“. Онда кроз триста година дође геометар и направи се пут преко гроба, па се прекрши обећање које је дато. Направимо паркинг, тоалет и узнемиравамо оне којима смо обећали мир. Зато треба проучавати оне извештаје саобраћајне полиције у којима пише да је возач из потпуно необјашњивих разлога скренуо у супротну траку и изазвао несрећу“. Јесу ли чули за зграду у Хаџићима код Сарајева, која је саграђена

седамдесетих година прошлог века на костима православних Срба (ту је било гробље), па и данас станари дрхте од чудних појава у становима?

Градећи ауто – пут, Њу Ејџ секташи и слуге Трилатерале, каква је министарка – хрastoубица, већ су на локалитету Кладенчиште затрпали ранохришћанску базилику из 5. века.

А злотвори из ваљевског краја потапају тамошњу Грачаницу и спремају брану која ће уништити све здраве изворе ваљевског краја.

Јадна Србијо! Ћутиш, кутиш, и чекаш да те коначно убију, јер су твоји синови престали да бране Светињу.

БЛАГОВЕСТ

А ко има уши да чује, нека чује речи Светог владике Николаја из логора у Дахау: “Ковач понекад одбаци од прве гвозђе које му се не покаже подесно. Узима пак неко гвозђе и два пут и три пут у рад, баца у огањ и поново кује, да би од њега исковао нешто добро. Срби не спадају у ону прву врсту него у ову другу. Није их Бог одбацио после првог жарења него их је бацао у ватру много пута, да би од њега исковао нешто корисно и славно.

Шта чекате, Срби? Хоћете ли да будете бачени у старо зарђало гвозђе, као што су многи народи већ бачени, или ћеш се једном од огња страдања осветити и засијати као народ Бога живог? Хтели оно или ово Бог ће учинити од вас оно што Он хоће по жељи великих христољубивих предака ваших. То јест бацаће вас у пећ огњену и у потоп и под туђински мач, и у тунел мрака и невиђења, и у бездане безбоштва и злочина, докле се год не осветиш и не повратиш к Богу и к себи. Зар се не стидите, и зар сте баш сасвим изгубили стид? Пет стотина година Бог вас је бацао у огањ

и стављао на свој наковањ, да би варнице из тебе излетале по целој свету, и на крају крајева, чим ти је Господ дао ослобођење, што се ти појмио као одуларење, ти си се показао као сирово гвожђе а не челик. Да ли се стидиш? Да је Бог пола хиљаде година дресирао дивље звери, зар се не би показали бољи од тебе? Зато ти говоримо: покај се, освети се, отрезни се, сузи се, стесни се, напрегни се, поклони се, окади се, освети се, запечали се, - да би био народ Божји и да би ти Бог био родитељ и путеводитељ. Амин“.

2013.

**СРБИ, ЕВРОПСКА УНИЈА И
СМРТ ПРАВЕ ЕВРОПЕ
ЕУ ЗА ПРАВОСЛАВНЕ ПОЧЕТНИКЕ**

МИТ О ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ

Кад Србин чује реч „унија“, одмах му на памет пада унијаћење његових предака, које је Ватикан спроводио уз помоћ Млетака и Хабзбурга, приморавајући децу Светог Саве да признају папу римског, а нудећи им, да сачувају свој „гркоисточњачки“ обред. Реч „унија“ нас подсећа на Матавуљевог Пилипенду, који неће да пређе у „царску виру“, макар умро од глади; такође, не можемо ни изговорити ову реч, а да се не сетимо свих лукавстава и подлости којима су се служили латински мисионари да би Србе преверили.

Ни о чему се код нас, од почетка деведесетих година XX века до ове, 2017. године, није толико расправљало као о Европској Унији. Не уђемо ли у Европску Унију, у коју је ушла скоро сва Европа (изузев „сиромашних“ држава попут Норвешке и Швајцарске), чека нас „ледена смрт“ у запећку „Западног Балкана“. Нисмо у Европи ако нисмо у Европској Унији. Сви злочини које је Европска Унија, скупа са Сједињеним Америчким Државама, починила приликом распада СФРЈ, протерујући Србе са њихових вековних огњишта, заборављају се да би се „ушло у Европу“. Чак и сада, када ЕУ јасно каже да јој не пада на памет да се даље шири, ЕУ мантра остаје на снази. Приморавају нас на некакву „Балканску Унију“, од које ми нећемо имати никакве користи, али ће зато Империја Вашингтон – Брисел моћи, преко наших леђа, да решава своје проблеме (попут прихвата миграната са Блиског Истока).

Баш зато, и увек зато, овај мит о ЕУ као јединој Европи вреди преиспитивати.

ПРВОБИТНО ЈЕДИНСТВО ЕВРОПЕ И ВИЗАНТИЈА

Европа је, на својим почецима, била једно, као Римско царство. Римско царство није “испарило”: оно је наставило да постоји кроз Св. равноапостолног цара Константина, који оснива Нови Рим, Цариград. Како каже Георгије Острогорски, говорећи о ситуацији Запада који је, у доба “сеобе народа”, пао под власт варвара: “Цар (у Цариграду, нап. В. Д.) се и даље сматрао поглаваром целог Римског царства и целе хришћанске васељене.”

Земље које су некад биле делови Римске империје сматране су за вечити и неотуђиви посед римског цара у Цариграду. Зато је Св. цар Јустинијан (526–565), по Острогорском, кренуо да “поврати своје римско наслеђе, да ослободи римску земљу од власти варвара и аријанских јеретика и да успостави Империју у њеним старим границама, као једино римско и правоверно царство”. Основа те јединствене Европе било је “римско државно уређење, грчка култура и хришћанска вера” (при чему овај ред навођења у делу Острогорског треба обрнути: хришћанска вера, грчка култура и римско државно уређење). Зато Византинци себе нису сматрали “Грцима”, него “Римљанима” – Ромејима, чувајући целокупно европско наслеђе неокрњеним. Као што уочава наш угледни геополитичар Милош Кнежевић: “Византија није могла, нити хтела, да сруши Западно Римско царство, она је била његов одвојени, други и моћнији део. Рим је пао под најездама и услед разарања северних варвара. Римски Запад је реварваризован, дакле, прими-

тизован. Између културе придошлица и римских тековина није било културне непосредности и сабирања, те тековине посредовала је и наследила Византија. Непосредна наследница Византије је касније постала Русија и неке земље и народи источне, тј. југоисточне Европе”.

Али, шта се десило са Византијом?

Она је, на Западу, презрена и одбачена и порекнута као Европа. Хегел целу историју Источног Царства Ромеја своди на “одвратну слику слабости, у којој бедне, штавише, апсурдне страсти нису дале да настану велике мисли, дела и индивидууми”. Милош Кнежевић указује на чињеницу да “Западна Европа прећуткује, потцењује и неподаштава Византију, и то чини веома дуго”, мада је Византија трајала дуже од старог Рима; превиђа се да се “романство за много векова продужило у ромејству”.

МИТРОПОЛИТ ЈЕРОТЕЈ ВЛАХОС СВЕДОЧИ

Угледни грчки теолог, митрополит Јеротеј Влахос, јасно нам то тумачи у свом огледу “Међусобни утицај богословља и политике у Европи”.: “Очигледно је да данашњом Европском Унијом углавном владају паписти и протестанти, јер православци чине мањину. Сигурно, требало би да се подсетимо да, као што кажу многи савремени историчари, главнину Европљана чине потомци старих Римљана које су поробила германска племена, заузевши западни део византијског Царства. Тако данас, главнина Европљана има ромејско порекло, док такозвану владајућу класу чине потомци франачких освајача. Дакле, подизањем здања данашње Европе, поново израња Европа као царство Карла Великог, а он је, узгред буди речено, отац савремене Европе, који је смртно мрзео ромејску традицију. Познато је да француско–немачке снаге данас руководе Европом.

Међутим, с друге стране, много европског света у својој националној подсвести носи сећања и архетипове из јелинства и због тога поштују и цене православну традицију.“

С тим и таквим, пробуђеним Европљанима вредело би сарађивати у покушају да се првобитно једиство духа и културе обнови, на опште добро свих Европљана.

ПЕТ РАЗЛИКА ИЗМЕЂУ ИСТОКА И ЗАПАДА

Исток и Запад су се, по митрополиту Јеротеју, развијали у различитим правцима, што се види и данас. Позивајући се на професора Мариоса Бегзоса, он указује на те разлике: Запад се определио за материјализам, Исток за личност; Запад је рационализам, Исток апофатизам као надилажење пуне рационалности; Запад је јуридички морализам, Исток етика као исцелитељство душе; Запад је папизам и паполики централизам, Исток је саборност; Запад је почео као расистички феудализам, Исток је знао за државу као јемство правне једнакости грађана. Зато Влахос каже: „Постаје, најзад, очигледно да постоји огромна разлика између западне и источне традиције на свим пољима: мишљења, државног уређења и понашања. Ово је, наравно, последица велике промене која се догодила на Западу, после премештања престонице Византијске државе са запада на исток (Константинопољ) и настанка духовне празнине на Западу.“

Дакле, митрополит Јеротеј Влахос говори о највећој трагедији Европе: у првом миленијуму, њу обједињује иста вера и благодат Божја, од Северне Африке до Ирске. У другом миленијуму, она је сурово подељена, и подела траје до данас. Јер, истинско јединство могуће је само у Христу и

светима Његовим, којима се Црква Истока и Запада красила у првом хиљадугођу од рођења Господњег.

ПАПА И КАРЛО ВЕЛИКИ КАО ОЦИ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Јединство Европе први је нарушио папски Рим, увводећи нове, Истини туђе догмате (попут *filioque*) и обједињујући франачке варваре у борби против престонице Истока и Запада, Новог Рима, Константинопоља. Папа Лав III крунисао је неписменог франачког владара, Карла Великог, круном Светог Римског царства, да би подигао свој ауторитет и очувао моћ и власт. Жак Ле Гоф, у свом делу “Средњовековна цивилизација Западне Европе”, сматра да је Лав Трећи имао намеру да преко Карла Великог (иначе ревносног борца за јеретичко *filioque*) искористи да би “успоставио примат римског понтифекса над целом Црквом”. Аустријски социолог Ханес Хофбауер, у својој студији “Проширење Европске Уније на Исток. Од *Drang nach Osten* до периферије ЕУ интеграције”, истиче да је Карло Велики своје царство “схватао као васкрс *Imperium Romanum*, а његови поданици су га звали *Pater Europae*”.

Дакле, римски папа је устао против јединства Римског царства и василевса у Константинопољу, узурпатора Карла Великог прогласио за цара Римске империје и државу предака Немаца и Француза прогласио “Европом”. Зар је случајно да се као “Дан Европе” у данашњој Европској Унији слави дан крунисања Карла Великог у Ахену, и да се онима који су допринели “евро-интегрисању” додељује награда “Карло Велики” (коју је, између осталог, примио и Бил Клинтон)? Зар је онда случајно што је потомак Карлових настављача, Хабзбурга, Ото фон Хабзбург, јасно говорио

да “поседујемо европски симбол који подједнако припада свим народима, а то је круна Св. римског царства у којој је отелотворена традиција Карла Великог, владара уједињеног Запада”? И зар је случајно што италијански евроинтегративац Романо Проди тврдио да су “Европљани трагали за јединством које је изгубљено и никад повраћено после пада велике империје Карла Великог“?

Запамтимо: “Као европска култура у стриктном смислу речи подразумева се, наиме, германо–романски културни конструкт, док се византијска, тј. грчко–словенска синтеза маргинализује и повлачи из европског значења” (Милош Кнежевић). Наравно, јасно је због чега је онда Византија, како учоава Ернест Бену, развој Запада посматрала као заједничку побуну римског бискупа и западних варварских краљева, који једни другима дају позиције власти и правне титуле на које немају легитимно право.

ЕВРОПСКА УНИЈА:

САВЕЗ ВАШИНГТОНА И ВАТИКАНА

Суштина данашње Европске Уније јесте у томе да се она представља као права и потпуна Европа, Европа осим које друге нема. У ствари, како је то запазио још кнез Николај Трубецкој, у својој књизи “Европа и човечанство”, Романогермани су своју цивилизацију прогласили најбољом, највишом и једином достојном човека, и апсолутизовали ту и такву цивилизацију (названу “Европа”). У ствари, Европска Унија какву данас знамо настаје на основу великог споразума између Сједињених Америчких Држава и Ватикана, постигнутог крајем Другог светског рата, када Рузвелтова Америка добија пристанак папе Пија XII да Ватикан напусти подршку Силама осовине зарад споразума

са Вашингтоном. Бела кућа се обавезује да ће гледати кроз прсте римокатоличким клерофашистима и клеронацистима и да ће наставити осовинску борбу против бољшевизма, а Ватикан обећава свесрдну помоћ Белој кући у американизацији европских интеграција после Другог светског рата. Изврсну студију о томе написала је, на основу архивске грађе, Ани Лакроа Риз, француска историчарка (А. Л. Риз: “Ватикан, Европа и Рајх од I светског рата до Хладног рата, Службени гласник, Београд 2006.) Из књиге сазнајемо да се папа Пије одлучно ангажовао у заустављању процеса денацификације у Немачкој, јер је то, наводно, “освета”. Од Пољака, римокатолика, тражио је да опросте Немцима, што треба да учине и други народи које је Хитлерова чизма газила: “Иако су ти народи за време рата претрпели од Немачке сурове и тешке јаде, они треба да буду великодушни, да забораве прошлост и да вам, исто као и остатку Европе и човечанства, пруже наду у једно боље сутра, обележено љубављу”. Познати штићеник папе Пија XII, монсињор Худал, пронацистички “вођа немачке католичке заједнице у Риму”, недвосмислено је подржавао Хитлера у борби против бољшевизма, због чега је добио похвале од самог Алфреда Розенберга. У постхумно објављеном дневнику, под насловом “Животна исповест једног остарелог бискупа”, Худал се дивио немачком народу у борби против бољшевизма и захваљивао Богу што му је омогућио да набави лажне легитимације уз помоћ којих су нацисти бежали у „срећније земље” (израз самог Худала). Дотични штићеник је спасао, давши му пасош Црвеног крста, и Франца Штангла, управника логора у Собибору и Треблинки. У послу је био и монсињор Мунх, немачко-амерички бискуп, рођен у Висконсину, који је био “свештеник америчких окупационих снага” у Немачкој. Уз помоћ Ватикана, Американци су

обновили рад немачких демохришћанских партија, и ангажовали као државнике нове Немачке (која ће постати “погонска сила” ЕУ) римокатоличке политичаре, међу којима и Голбаха, градоначелника Минхена и Зибекеа, градоначелника Марбурга, итд., који су некад подржавали Хитлера. То је била драгоцену помоћ Вашингтону.

БЕДЕМ ПРЕМА РУСИЈИ

Генерал војске САД, Двајт Ајзенхауер, посетио је папу Пија XII и изразио жељу да Америка своју политику у Немачкој изгради на сарадњи с Ватиканом, чиме се испунио папин план: „Рехристијанизација немачких маса, учешће католика у политичком животу, консолидација онога што је остало од немачког организма, кога је Ватикан сматрао бедемом пред совјетским продором, и одбрана јединства Немачке”.

Чувени обавештајац Хувер долази код папе Пија XII 1946. и 1947, по задужењу банкара са Вол Стрита, да се распита о могућностима улагања у немачку привреду. Затим је учињено све да се створи мит о тобожњем отпору римокатоличких бискупа Хитлеровој политици. Немачка није остала дужна: рецимо, око 1965. исплаћивала је Ватикану триста милиона долара годишње, у знак захвалности.

Папа је радио на уједињењу Европе под америчким протекторатом. Руска историчарка Ана Филимонова каже: “У послератном периоду Пије XII настојао је да консилудују католичку Европу као противтежу комунистичком систему, путем уједињавања земаља – агресора (из Другог светског рата, нап. В. Д.) са другим европским земљама у разним савезима. Није случајно договор о Европском економском савезу био потписан у Риму 25. марта 1957, с благословом папе Пија XII. Штавише, понтифекс је у Ватикану

сабрао много угледних економиста, који су разрадили програм економског развоја, чија је главна тачка била широка експанзија економије католичких земаља. Папина иницијатива наишла је на подршку у САД: председник Труман и два највећа ауторитета америчке политике – Далес и Дејвид Рокфелер изразили су спремност да учествују у финансирању поменутог пројекта и одобрили су идеју комбиновања религије и политике”.

Средином осамдесетих година XX века, папа Иван Павао II и председник САД Реган наставили су сарадњу у области “евроатлантских интеграција”: договарали су рушење комунизма у Источној Европи. Рушење комунизма подразумевало је и разарање Југославије, у којој су Срби живели са надом да ће моћи да сачувају државу која их је, први пут у историји, објединила.

Европска Унија је, већ поодавно, тоталитарни пројекат, који државама и народима одузима слободу. Није случајно: видимо како је настала. Оставимо по страни чињеницу да, данас и овде, масонски Брисел ипак више слуша масонски Вашингтон него папску државу. Али, Ватикан ЈЕ-СТЕ држава, и, мада бриселска врхушка ради све што може на потискивању било каквог хришћанства из ЕУ, ипак се папина реч слуша, а Ватикан, Вашингтон и Брисел се удружују кад се треба борити против заједничког непријатеља – пре свега, православног Истока.

УНИЈА НЕКАД И САД

Ако је тако, шта онда Европска Унија оставља државама и народима? Привид слободе и различитости. А то и јесте секуларна верзија уније са папским Римом. Јер, Унија је увек била: признај папу, а задржи своје обреде и оби-

чаје. Довољно је погледати документ Уније у Бресту, који су, крајем 16. века, потписали негда православни јерарси. Они захтевају да сва богослужења и Св. Тајне задрже своје “православне форме”: причешћивање треба обављати под оба вида (хлеба и вина), крштење мора остати исто, не прихвата се учење о чистишту, нити ритуали посвећени специфично римском обреду поклоњења Телу Христовом (Corpus Christi.) Свештеници морају да се жене, Руси и Грци се бирају за владике, православне литије се и даље врше. Нови календар се усваја, али да Пасхалија остане православна. А зашто све? Бивши православни епископи веле: „Све ове ствари потписасмо, желећи свето јединство у прослављању Божјег Имена због мира Свете Цркве Христове”. Све је, код унијата, „исто” – само је папа глава Цркве, а не Христос. Све је „исто”, само ће благодат Божја одступити од издајника вере... Тако настаје темељ за нацификацију Украјине.

ПРИМЕР ИЗ ИСТОРИЈЕ ВИЗАНТИЈЕ

Просто је запањујуће колико се историја понавља, и колико наши евроунијати–екуменисти то не виде (или неће да виде.) Увек је православље требало подредити земаљским интересима – јер, забога, то “није ништа”, то је „ситница”!

Тако је потписник Лионске уније, Михаил Палеолог, у 13. веку, по речима Георгија Пахимера, овако убеђивао епископе Византије да унију прихвате: “Сва ствар сједињења с Римском црквом састоји се само од три тачке: признавања првенства папи, апелације на његово име и произношења његовог имена на богослужењу. Ако се пажљиво размотри, сва та преимућства су само празне речи. Хоће ли папа доћи овамо да председава другима? Ко ће од оних који се суде

хтети да плови тамо и назад по огромном морском пространству да би само добио пресуду од људи којима је дато право првенства? Помињати папу у нашој првој цркви и у другој вашој – великој, приликом служења патријарховог – шта је у томе противзаконито? Зар се нису оци благоразумно прилагођавали околностима, кад је корист то захтевала? На то нас подуђује пример Самога Бога, Који је постао човек и претрпео распеће и смрт. Мада је Богу било неприлично да на Себе прими тело, ипак је Он, по највишем Домостроју, постао човек; а кроз то је, упркос ономе што приличи, кроз Бога телоносно, спасење примила сва васељена. Тако је чудесан Домострој! Ако и ми, кроз благоразумну икономију (снисхођење), избегнемо опасност која нам прети, то не само да нам се неће узети за грех, него ће послужити као доказ да умемо да постижемо своје циљеве”.

Емисари цара Михаила потписали су 1274. године Лионску унију из политичких разлога – василевс је хтео да избегне сукобе с Латинима, који су дуго држали царство Ромеја под окупацијом. Михаил Палеолог је тврдио да је једини циљ његов да “избегне крваве ратове” и сачува своје поданике од проливања крви (мир, као и увек – мир, брате, мир! Give peace a chance!)

Међутим, настала је велика пометња и подела у народу Божјем. По речима Пахимера, од када је потписана Лионска унија, “црквени послови дођоше до потпуног хаоса; људи се почеше туђити један од другог, и, мада су једни желели општење на Божанским сабрањима, други су говорили: “Не додирни, не опипај”, и отуђење се простирало до тле да нису хтели ни из исте посуде да пију, ни да узајамно разговарају. Подела се свакодневно увећавала, и с ким је неко јуче разговарао, сутрадан се од њега одвраћао”.

Сам цар је почео да гони противнике уније, да их хапси и да им одузима имања. Доводи на патријаршијски престо латинотудрујућег Јована Века. На Светој Гори ревнитељи Предања трпе прогоне. Храбри исповедници се супротстављају цару. Када је пред цара стао Свети Теодипт Филаделфијски, и кад га је цар питао зашто га овај подвижник осуђује, Теодипт му је одговорио да то чини јер цар изврће Свето Писмо, на шта је император одговорио: “Свето Писмо! Свештени смо – ми” (мислећи на себе)! Затим је Свети Теодипт претучен.

Али, шта је Михаил Палеолог постигао? Ништа. Папа Мартин Четврти се разочарао у василевсову унијатску политику, искључио га из римокатолицизма као јересијарха и забранио свим западним владарима да с царем Истока имају било какво општење. Кад је цар сазнао за то, спречио је ђакона да помене папу на Литургији, и с горчином рекао: “Ето шта сам добио шта сам и тражио мир с Латинима и ратовао против својих ближњих”. Ускоро је Палеолог скончао и сахрањен је без царских почести. А све је почело од приче о миру и “европским интеграцијама”. Средњовековним, додуше, и то после Четвртог крижарског рата, када је Византији заиста био неопходан предах од ратовања с Латинима. Али, Свети Григорије Богослов је говорио да је мир који одваја од Бога опаснији од рата.

ЕКУМЕНИЗАМ И „ЕУ ИНТЕГРАЦИЈЕ“

Почетком XXI века, Европа је видела усвајање “Екуменске повеље”, коју су потписале готово све помесне Православне Цркве, протестантске, англиканске, старокатоличке и друге групације, као и Савет европских бискупских конференција. “Екуменска повеља” састоји се од три дела:

“Верујемо у једну Свету, Саборну и Апостолску Цркву; 2. На путу ка видљивом заједништву цркава Европе; 3. Наша заједничка одговорност у Европи”.

У “Екуменској повељи” се тврди да потписнице документа имају заједничку веру: “Са Еванђељем Исуса Христа, према сведочењу Светога Писма, и као што је изражено у васељенском Никео–цариградском Символу 381. године ми верујемо у Тројичнога Бога: Оца и Сина и Светога Духа”. У повељи се тврди да смо “у Светоме Писму позвани да исповедамо нашу заједничку веру и да заједно деламо у складу са истином...” Један од задатака је изражен оваквом формулацијом: “У духу јеванђеља, морамо заједно преиспитати историју хришћанских Цркава, која је обележена многим благодотворним искуствима, али и расколима, непријатељствима, па чак и оружаним сукобима. Људски грех, мањак љубави и честа злоупотреба вере и Цркве за политичке интересе озбиљно су пољуљали углед хришћанског сведочења. Отуда, за хришћане, екуменизам почиње обновом наших срца и спреченошћу да се покајемо и да продубимо наш начин живота... Важно је да се овде уочавају духовна блага различитих хришћанских предања, да учимо једни од других, и да тако примимо ове дарове”.

Основни став “Екуменске повеље” да је “заједничка молитва хришћана срце екуменизма”; такође, каже се: „Ми се обавезујемо, да се молимо једни за друге и за хришћанско јединство; да учимо да упознамо и поштујемо богослужење и друге видове духовног живота који се практикују код других Цркава, да стремимо према циљу евхаристијског општења”.

У овој „Повељи” најважнији је став да „Цркве подржавају интеграцију европског континента”, при чему је-

динство не може опстати без “заједничких вредности”. Све потписнице документа нуде “духовно наслеђе хришћанства” као “сопствени извор надахнућа и обogaћења за Европу”, што треба да буде “извор наде за моралност и етику, за образовање и културу, и за политички и привредни живот. Све “Цркве” су дужне и “позване да заједно служе у делу помирења међу народима и културама”, за шта је “мир међу Црквама важан предуслов”. Све “Цркве” треба да раде на “унапређивању процеса демократизације у Европи”, да раде на “миротворству”, “друштвеној правди”, супротстављању национализму и борби за људска права, нарочито права жена.

ДА ЛИ ЈЕ „ЕКУМЕНСКА ПОВЕЉА“ ПРИХВАТЉИВА ЗА ПРАВОВЕРНЕ?

Иако званична ЕУ настоји да из своје свести уклони сваки помен хришћанства, позивајући се на сваки могући паганизам, од античког до просветитељског, врхушки евроглобализма очито је врло стало да се све “Цркве” построје и дисциплинују да би радиле на остваривању циљева евроунијатске идеологије, од интеграције до људских права. Зато је наш канониста, Жељко Которанин, у свом тексту “Екуменска Повеља – Свето предање о њој”, јасно рекао: “Шта значи то у Повељи да “Цркве” подржавају интеграцију Европе у политичком, економском, културном, етичком и образовном смислу; да удружују снаге у унапређивању процеса демократизације Европе; да се супротстављају свакој врсти национализма? Да ли је то у духу политике? Јесте. То подржавање сваковрсне интеграције Европе захтева мир међу “Црквама”, односно заједничарење “Цркава” без обзира на основне разлике у вери, и захтева међусобно црквено општење православних са јеретицима

без обзира на утврђене границе црквеног општења. Да ли је овакав мир у Духу Цркве? Није. То је чисти политичко–демократски мир. Мир је то без Христа. Мир је то, који се уводи уценама, санкцијама, изопштењем. Такав је мир Европске уније и Екуменског покрета. У Српској Цркви многи му подлегоше. “Луде ће убити мир њихов, а безумне ће погубити срећа њихова” (Приче Сол. 1, 32). – Мир њихов, а не Христов, и срећа њихова, а не блаженство Царства Божијег. Због повиновања духу времена, због подржавања једне од политичких опција (демократије), због залагања за један пројекат уједињења Европе, због саображавања еклисиологије свему овоме, Екуменска Повеља је потпуно неприхватљива за православне. Питамо се да ли састављачи и потписници њени Цркву сматрају политичком и културном институцијом, која се бори за остваривање не божанске, већ световне правде?”

ПОУКА ЗА КРАЈ

Тако је у области мистичког евроунијаћења. А у области политичког (које је, наравно, увек повезано с мистичком)? Ту се од Срба очекује заборав. Да бисмо постали “Еуропејци”, морамо да заборавимо све злочине Евроамериканаца према нама, почев од кроатопапистичких. Јер, сећајући се, нећемо стићи у Европу. Потребна нам је и “хигијена несећања” (Сима Пандуровић).

Баш зато се треба сећати. Рецимо, овога.

Прва масонска ложа у Војној граници основана је 1754. године у Глини. У њој су били и православни и римокатолици. Они су причали о братству без обзира на конфесије. Данашња химна Хрватске, „Лијепа наша домовино“, први пут је изведена 1846. године у глињској православној цр-

кви. На речи Антуна Михановића, компоновао ју је Глињанин – Србин Јосиф Руњанин, а отпевао ју је српски правослазни хор из овог места.

Године 1941, у српском православном храму у Глини поклано је 1200 Срба, којима је један усташа, после толиких година живота под паролом „Брат је мио које вере био“, рекао: “На ово сте осуђени 1918. године!”

Тако је, дакле, плаћен рани српски екуменизам.

Дакле, памет у главу и Христа у срце. Нема никакве потребе да журимо у трулеж Европе који за себе тврди да је прва и последња Европа. Једну Европску Унију смо имали – звала се Социјалистичка Федеративна Република Југославија, била је интегрисана више но што ће бриселска творевина икад бити, имала је и свој културни и привредни простор, и комунизам и екуменизам – и распала се, у крви и ужасу. А зашто? Зато што је, по Светом Николају Жичком, била “пркос Богу и Светоме Сави”. Хоћемо ли, журећи у Европу без Христа, а са “намесником Христовим” у Риму, опет да пркосимо Богу и Светом Сави? Ако хоћемо, онда је наш нестанак неминован. И нико, па ни Бог, Који нам је дао слободу да бирамо, неће моћи да нам помогне и спасе нас од нас самих.

2017.

ТАЈНИ СМИСАО БЛИСКОИСТОЧНЕ КРИЗЕ

МИСТИЧКА ГЕОПОЛИТИКА ДАНАС И ОВДЕ

Раде Јанковић, правник и аналитичар духовно – политичких процеса савременог света, недавно је, у издању шабачког „Центра академске речи“, објавио књигу „Доба раз-ума“, у којој се, између осталог, бави својеврсном „мистиком геополитике“ у наше дане. Он сматра да није довољно да се стварност описујемо само економско – политичким појмовима: нафта, новац, богатство, Волстрит, финансијска елита, олигархија, дубока држава, завера, тајне операције, политички естаблишмент, скривена моћ, борба елита... Није довољна ни „класична“ геополитика. Наравно, значајно је да је, после слома комунизма, и на Истоку дошло до усвајања геополитичких појмова: на нашем хоризонту појавиле су се, до тада занемарене, реке и долине, брда и планине, шума и степа... Чули смо за сукоб „копна“ и „мора“ (телурократија против таласократије). Ипак, тврди Јанковић, неопходно је уочити и духовно-религиозну компоненту савремених политичких збивања. Она се не може разумети без сагледавања есхатологије три велике монотеистичке религије, јудаизма, хришћанства и ислама, којима је корен на Блиском Истоку.

САКРАЛНИ СВЕТСКИ ПРОСТОРИ

По Јанковићу, постоје планетарни простори који су засићени свештеним смислом. То су сакрална средишта: као оно од Нила до Еуфрата, као Балкан (и на њему Косово и Метохија), као Кавказ. То је у складу са речима Мирче Елијадеа: „Постоји „јаки“, значајни простор, али постоји и други, не-посвећени и, дакле, без структуре и постојаности,

једном речи: аморфни простор.“ Ова средишта су повезана невидљивим нитима и чине јединствену целину светског сакралног простора. Све изван те целине је, каже Јанковић, „профани“ свет. Унутар профане области често делују злодуковне силе које желе да покидају fine нити од којих је саткана сакрална мрежа света; да премреже планету још гушћом и непрозирнијом мрежом, али безлогосном, као што су Facebook, Twitter, MTV, CNN, World Wide Web...

Идеја глобалиста у служби сила таме је, што је уочио још Карл Шмит, да се створи *неуиџрални ѝросџор* у којем би човечанство у свету без Бога постало јединствено, „бес-конфликтно“, препуштено власти луциферијанске елите, где би дојучерашњи непријатељи требало да постану партнери који „ћаскају“ и „цвркућу“ о разликама, али безлично, без емоција и без жара, клањајући се богу мамону, идолу званом Светско Тржиште.

БИБЛИЈСКИ ПРОСТОР

Да бисмо појмили данашњу „геополитичку мистику“, Јанковић нас позива да гледамо на Биски Исток: „Простор од реке Нила до Еуфрата духовно је срце Континента, heartland једне другачије геополитике – геополитике последњих времена. То је *дидблијски ѝросџор* на којем су се одиграли сви најзначајнији догађаји од постанка света до данас. Југозападно од Јерусалима је Мисир, данашњи Египат, из којег су Мојсије и Арон извели свој народ у обећану земљу, након „четири стотине и тридесет година“ пребивања, по старозаветном предању. Овде је море које Господ „расцијепи“, како вели то исто предање, да начини пролаз изабраном народу, да „иду синови Израилјеви посред мора сухим.“ Овде је Синајска гора на којој је Мојсије примио десет Божјих заповести и планина Морија на коју је Аврам

повео сина Исака, јединца својега, одлучан да га жртвује Богу. Али видевши његову одлучност Бог се обрадова и начини завет с њим: „кад си тако учинио и нијеси пожалио сина својега, јединца својега, заиста ћу те благословити и семе твоје веома умножити...“

СВЕТИ ПРОСТОР

То је, каже Јанковић, и *свeтiи ѝрoсѝор* - Света земља хришћана, муслимана и следбеника Јудаизма. Овде су рођени Исус Христос и сви апостоли; по њој су ходали, ту боравили и проповедали Јеванђеље. Овде је света река Јордан у којој је Св. Јован Крститељ крстио Господа Исуса Христа; Маслинска гора, брдо Тавор и Голгота. Овде је место Преображења, Тајне вечере и Распећа. Овде су настале прве хришћанске заједнице и прве хришћанске цркве, у Јерусалиму, Тиру, Дамаску. Овде је Брдо Храма, џамија Ал-Акса и камен са којег је Мухамед, по исламском веровању, на крилатом белом коњу узлетео на небо. Овде је и Велика џамија у Дамаску где се, како тврде муслимани шиити, чува глава Св.Јована Крститеља. Овде је највећа јеврејска светиња - Зид плача – остатак некада славног Соломоновог храма који, по јеврејском предању, треба да буде обновљен у последњим временима.“

АРМАГЕДОНСКИ ПРОСТОР

Коначно, по Јанковићу, ово је и *eсхaѝoлoшкi ѝрoсѝор* – место где ће се збити догађаји последњег времена. У ваздуху се осећа пригушено узбуђење - као у кафани пред општу тучу. Злокобно шкрипе столице, одврћу се ногари на столовима, примичу се пепељаре и празне флаше на дохват руке. Светло само што се није угасило... Сви нешто ишчекују. Хришћани чекају Други Христов долазак и Нови Јерусалим са Неба; Јевреји чекају Месију, цара и првосвеште-

ника, да га устоличе у Новом Храму који ће изградити на темељима старог Соломоновог храма, на месту где се сада налази џамија Ал-Акса, друга по значају међу светињама у исламском свету; муслимани шиити чекају дванаестог имама Махдија – „имама епохе“ (imat'i asr) – који ће изаћи у сусретање „Иси“ (Исус Христос) испред Велике џамије у Дамаску и одатле ће у „судњем дану“, заједно са Њим, повеести „свети рат“ против Даџала (Антихриста).

Гужва коју видимо на простору од Нила до Еуфрата, која постаје све опаснија, мистичке је природе. По Јанковићу, и нафта, и тероризам, и људска права, и мигрантска криза су спољашњи феномени. Оно што се збива на Блиском Истоку у вези је са коначним питањима – „последњим загледањима у праоснову ствари“ (Шпенглер). Јанковић сматра да „геополитичка вредност овог простора није у његовим материјалним богатствима већ у његовој есенцији – јер је квалитативно различит од других делова глобалног светског простора.“

Па шта се тамо заиста дешава?

ГЕОПОЛИТИКА И МЕТАФИЗИКА ВЕЛИКОГ ИЗРАЕЛА

Један од оснивача ционистичког покрета, Теодор Херцл, изјавио је 1904. године да се „подручје Јеврејске државе простире од реке Нила до Еуфрата.“ У исказу комитета Уједињених Нација, рабин Фишман је 9. јула 1947. године устврдио: „Обећана земља се протеже од реке Нила до Еуфрата, обухвата делове Сирије и Либана.“ Честитајући Јеврејима нову 5773. год. (16.09.2012.), рабин Авраам Шмулевич је подсетио да је њихов „главни национални задатак ослобађање читаве територије Земље Израиља, од Нила до

Еуфрата, завештаном нам Свевишњим, изградња Храма и стварње праведне државе сагласно законима свете Торе...“

Ово није теорија завере, него јасан геополитички план. Најпре је објављен на хебрејском, у часопису за јудаизам и ционизам *Kivunim (Уйуисџива)*, у Јерусалиму, фебруара 1982. године, под насловом: *Сџрајџеија за Израел у осамдесетим љодинама*. Текст је потом превео и објавио, 17. јуна 1982, Израел Шахак, професор хемије на Хебрејском универзитету у Јерусалиму и челник Израелске лиге за људска и грађанска права. У уводу, професор Шахак је истакао: „(1) Следећи есеј представља, по мом мишљењу, тачан и детаљан план садашњег ционистичког режима (Шарона и Ејтана) за Блиски исток, који се заснива на подели целог подручја у *мале државе* и разградњи *свих* постојећих арапских држава; (2) Идеја да *све* арапске државе треба да се разграде у мале јединице, понавља се непрестано у израелском стратешком размишљању; (3) Јака веза са неоконзервативном мишљењем у САД је веома значајна; (4) План *верно следи* геополитичке идеје које постоје у Немачкој од 1890. до 1933. године, које су Хитлер и нацистички покрет прогурали у целини и *одредили своје циљеве за Истичну Европу*. Ови циљеви, посебно подела постојећих држава, спроведени су 1939-1941. године, а само савез на глобалном нивоу спречио је њихову консолидацију у одређеном временском периоду.“

КАКО ОСТВАРИТИ ВЕЛИКИ ПЛАН?

Сам план се састоји од 31 тачке у којима је изложена будућност света и човечанства како су је замислили ционистички идеолози. То значи: (1) план предвиђа да Израел мора да постане доминантна империјална сила на Блиском истоку; (2) да би то постао Израел мора да разори све окол-

не арапске државе на мале, и по могућности, међусобно супротстављене јединице. У том смислу план се посебно фокусира на Сирију и Ирак: „Пошћуно разарање Либана у иџи провинција служи као иример за цео ариски свеи, укључујући Еиџаи, Сирију, Ирак и Араиско иолуостирво и већ ираиши иај иуи. Разарање Сирије и Ирака, касније, у еиџички или верски независна иодручја као у Либану, дуиорочно је иримарна меиша Израела на исионом фронти, а расиад војне моћи ииих држава служи као иримарни краиикорочни циљ. Сирија ће се, у складу са еиџичком и релииозном сируктуром, расиаси у неколико држава иоиуи данашњег Либана, иако да ће се на њеној обали иојавиши ишиииска Алавииска држава, сунииска држава на иодручју Алеја, још једна сунииска држава у Дамаску, неиријашелска ирема својем северном суседу, и Друзи који ће усиосиавиши државу, можда чак и на нашем Голану... У Ираку је могућа подела у покрајине дуж етничких и верских линија као у Сирији током османлиског времена. Дакле, три (или више) држава ће постојати око три главна града: Басра, Багдад и Мосул и шиитске области на југу ће се одвојити од курдског севера.“

ЗАШТО ЈЕ ИЗАЗВАНА МИГРАНТСКА КРИЗА?

Руска војска је дошла на Блиски Исток да би помогла Сирији да остане и опстане. Па ипак, ствари су сложене, сматра Јанковић, и зато идеја „Великог Израела“, чак и после доласка Руса, уопште није неостварљива. Много шта је у блискоисточном сукобу окултно, скривено, тајно. Рецимо, најпре су настале терористичке бригаде Исламске државе (иза којих су стајале силе америчке Империје, наклоњене „Великом Израелу“) које су суровошћу и клањем људи пред камерама изазвале панику код локалног становништва. Настаје егзодус – „Мигрантска криза“. Тада наступа реакција:

долећу стратешки бомбардери и руске крстареће ракете. То појачава панику и егзодус се увећава. Резултат: Сирија је фрагментована; на њеној територији су стране трупе; огромна пространства су почишћена; читави градови и села су напуштени и чекају нове становнике. Можда Јевреје?

У плану за Велики Израел писало је: „Дисперзија становништва је стога домаћи стратешки циљ највишег ранга... ако не постанемо већина у планинским областима, нећемо владати у земљи и ми ћемо бити попут крсташа који су изгубили ову земљу... Ребалансирање земље демографски, стратешки и економски је највиши и најважнији циљ данас.“ То је навело Дајану Џонстон да се запита: није ли можда исељавање Јевреја из Француске, које је у току, у вези са неким планом који користи Израелу? То је навело и Мајкла Чосудовског да закључи: „У том смислу, пораз терориста спонзорисаних од стране САД (ИСИС, Ал-Нусра) од стране сиријских снага уз подршку Русије, Ирана и Хезболаха представља значајан помак за ционистички пројекат.“

Зар је то могуће?

РУСИЈА КАО „ИЗБАЦИВАЧ У КАЗИНУ“

Овакав, „окултни сценарио“, навео је пуковника руске Главне обавештајне управе (ГРУ), Андреја Девјатова, да тренутну геополитичку ситуацију упореди са казином. „Тамо седе партнери и играју карте на добитак! – каже – А вама су, драги Руси, рекли да се игра шах, да је около геополитика добра и зла, да постоје противници. Зато Русију не пуштају да игра – тамо она нема са чиме да игра. Ми немамо карте, немамо „меку силу“ и зато се наша земља појављује у том казину као избацивач, као обезбеђење. Зато

су сви потези везани за то како да се Русија навуче на ту улогу, да јој се у руке стави што већа мочуга и да она њоме што јаче маше.“

Поводом најновијих збивања у Гази, када је Израел опет насрнуо на безбедност и животе несрећних Палестинаца, а у Сирији гађао противваздушне ситеме „Панцир“ руске производње, на шта је Москва реаговала прилично неубедљиво, чувени генерал Леонид Ивашов је наставио трагом пуковника Дејватова: „Израел је, пре свега, задао ударац руској политици стабилизације стања на Блиском Истоку, ударац руској дипломатији и руској војној техници. Још једном је показао да за њега не важе никакве међународне норме. Геополитички троугао Москва – Техеран – Анкара сада је под снажним ударом. Позив Нетанијахуу на параду у Москву, уместо, рецимо, Башара ел Асада, као да указује на одрицање од независне руске блискоисточне политике. Удари Израела по Сирији нису могли проћи без претходног договора са Русијом. И нови амерички рат санкцијама против Ирана круна је промишљене геополитичке комбинаторике наших противника“.

ДА ЛИ ЈЕ ДАМАСК ВЕЛИКА ЗАМКА?

Јанковић додаје: „Дамаск се налази приближно на пола пута између Јерусалима и Еуфрата. Са гледишта геополитике „Копно-Море“ сасвим је идеално место за један војни аеродром, одакле се контролишу сви копнени путеви према Алепу, Еуфрату и Мосулу на северу, и према Јерусалиму и Суецком каналу на југу. А и Средоземно море вам је на дохват руке све до Крита на северу, и Александрије на југу. Али са тачке гледишта геополитике последњег времена ствари изгледају мало другачије: Дамаск би могао да буде и замка! Погледајмо шта каже пророк Исаија: „Бреме

Дамаску. Гле, Дамаск ће се укинути да не буде више град, него ће бити гомила развалина.“/.../ Слично говори и пророк Јеремија: „Дамаск клону, обрати се да бјежи, дрхат га подузе, туга и болови освојише га као породиљу. /.../ Зато ће попадати младићи његови на улицама њиховијем, и сви ће војници његови изгинути у онај дан, говори Господ над војскама.“

Да ли је руска војска под Дамаск доведена да би се остварили апокалиптични планови „последње битке“?

ЕУФРАТ И ПОСЛЕДЊИ ДАНИ

Ту се налази и река Еуфрат, чији је значај уочио стари маг геополитике, Макиндер, истичући да се њен ток простира од Јерменске висије до Алепа. Он је писао:“Као што су Рајна и Дунав, које су браниле легије, представљале крајњи домет римског пробоја северно од Медитерана, тако је и горњи ток Еуфрата, на потезу где тече са севера на југ пре него што скрене ка југоистоку, означавао границу коју су браниле друге легије, са којима су се Римљани пробијали источно од Медитерана.“

У Откривењу Јовановом, Апокалипси, пише да је Еуфрат везан баш за армагедонске ратове:„И шести анђео затруби, и чух глас један од четири рогља златнога олтара, који је пред Богом, гдје говори шестоме анђелу који имаше труду: одријеши четири анђела који су свезани код ријеке велике Еуфрата. И бише одријешена четири анђела који бијаху приправљени на сат, и дан и мјесец, и годину да побију трећину људи.“

Сада су, у близини Еуфрата, Русија (православни), Француска (римокатолици), САД, Велика Британија (протестанти), Турска, Иран, Хезболах (ислам), али и Израел

(ционизам). Четири анђела на Еуфрату, ако се одреше, значиће светски рат.

А ГДЕ ЈЕ ТУ СРБИЈА?

Још 2007, Дејан Мирковић је објавио књигу „Косово и Метохија: Палестина – систем криза“. У обимној и документованој студији он је доказао да је ангажовање НАТО Империје на страни босанских и арбанашких муслимана у сукобима на простору бивше СФРЈ имало један циљ – одвући пажњу исламског света са Блиског Истока, где су вршене припреме за формирање „Великог Израела“. Нема то везе ни са „последњим комунистом Европе“, Слободаном Милошевићем, ни са природним богатствима Косова и Метохије – у питању је само изговор за акцију светских размера, која је довела до америчке контроле балканских простора, с намером да се они и даље користе по унапред разрађеном плану. Експерт за међународне односе, Јелена Пономарјова, тврди да је Балкану намењена судбина области у коју ће бити смештани мигранти са Блиског Истока, да не би продрли у Европску Унију. Зато се Балкан интензивно празни од домаћег становништва, а на власт се доводе послушници Империје, од Грчке до Румуније.

Само из ове перспективе бива нам јасно зашто се Империји жури да нам отме Косово и Метохију: овај сакрални простор, на коме је „све свето и честито било и миломе Богу приступачно“, смета им да би завршили своје „мистичке“ операције на Блиском Истоку. Али, ми га се не смемо одрећи јер бисмо тиме напустили заветну основу свог историјског постојања, пресудно важну за нашу оријентацију у доба армагедонског сумрака планете.

2018.

ИСТОРИЈА СЕ БЛИЖИ РАСПЛЕТУ: РАЗМИШАЊА НА УСЕКОВАЊЕ

ДА СЕ ПОДСЕТИМО

Апокалиптично доба је пред нама. И тога се вреди сетити на Усековање главе Светог Јована Крститеља, који је био претеча Христов и у проповеди и у страдању, и који је, због чистоте и ревности, изгубио земни живот, али је стао поред престола Господњег и моли се за сав свет. Убиство Светог Јована због мржње блуднице Иродијаде и нечисте игре њене кћери Саломеје било је један од доказа да свет остарео у гресима и безакоњу, и да га само Бог може избавити. И заиста – Богочовек га је избавио, али је цена била Голгота.

Шта чека свет који се одрекао Христа?

У Синаксару Месопусне недеље (недеља Страшног суда) пред Велики пост овако пише о потоњим временима (наводи архиепископ Натанаил):

„Када ће бити Долазак Христа то нико не зна: јер Господ то не откри апостолима. Али ће то постати јасно по одређеним знацима који ће доћи као упозорење, како су и неки од светитеља потанко објаснили. Пре Његовог доласка доћи ће Антихрист: јер ће се понашати као Христос (тј. подражаваће Христа), и чиниће чуда попут ових које је Христос творио, и оживљаваће мртве. Ово ће чинити обмањујући све људе, као што рече апостол; и тада ће се син погибдије показати у свој својој сили и знацима и лажним чудима. У Иполитовој беседи пише да ће се Антихрист родити од блуднице, тобожње девице, Јеврејке из племена Дановог. А Јован Дамаскин каже да он неће бити оваплоћен

демон, него човек рођен из прељубе, који ће усвојити сво сатанско делање, и изненада ће се појавити. Правиће се добар и кротак према свима. И тада ће настати велика глад, а он ће нахранити све. И биће свима по вољи. Свето Писмо ће испунити. И људи ће га прогласити за цара. А он ће вољети Јеврејски народ веома много. И доћи ће у Јерусалим и обновиће њихов храм. И седам година пре доласка Христа појавиће се Енох и Илија проповедајући људима да не прихвате Антихриста. А он ће их ухватити и мучити, а потом и убити. И они који желе да живе побожнопобећи ће далеко у планине, али ће их тамо пронаћи и искушавати демони. Изабраних ради, оних седам година ће се скратити. И наступиће велика глад, и сви ће се на земљи растопити од велике јаре и за кратко време све ће бити опустошено.

А после свега тога, изненада ће, као муња са неба, доћи Господ са Пречасним Крстом испред себе. И огњене реке тећи ће пред њим очишћујући сву земљу од скверни...“ (1)

Многа су знамења која указују на близину Господњег доласка. Између осталог, појавила се и црвена јуница, неопходна за жртвовање у Трећем храму (2) То је храм кога још нема, али коме се надају.

А скривена „агенда“ политичких збивања је све откривенија од када се Трамп нашао на власти. Такозвани „хришћански ционизам“ ушао је у игру на велика врата (3), а монотеистичке религије управо на Блиском Истоку виде расплет потоњих, есхатолошких збивања. Тамо је поље битке Гога и Магога о коме размишљају следбеници јудаизма; тамо ће се, код Шама (Дамаска) правоверни муслимани, сукобити са Даџалом, антихристом; тамо је, за хришћане, Армагедон. (4)

УЛОГА ПРОТЕСТАНТСКИХ ФУНДАМЕНТАЛИСТА

Ханс Штелинг, један од аутора познатог сајта „GlobalResearch“, пише о скривеној „агенди“ наших дана и улози тзв. „хришћанског ционизма“ у светској политици. Он каже: „Процењује се да данас има око 40 милиона хришћанских циониста у САД, углавном белаца, фундаменталиста и Јужњака. Они верују да је подршка Израелу библијска ствар, а не политичка, од њих је сачињен највећи произраелски блок у Сједињеним Америчким Државама. Хришћански ционисти вјерују да је Израел Свом изабраном народу, Јеврејима, дао Бог. А евангелизам (протестантски фундаментализам, нап.В.Д.) се заснива на уверењу да се Бог држи обећања. „Бог је дао земљу Израела Јеврејима, заувек, и Бог благосиља оне који благосиљају Јевреје и Бог проклиње оне који проклињу Јевреје и ако желимо да нас Бог благослови, и ако желимо да Бог благослови Америку, онда морамо благосиљати Јевреје.“ Очигледно да протестантски ционистички покрет није ционистички из човекољубља, него из себичних разлога. Његова подршка Израелу није заснована на некаквим симпатијама за Јевреје, или јеврејске Израелце, него на императиву придржавања слова Библије, за коју сматрају да је сакросантна. Али то није све. Хришћанско-ционистички покрет верује да ће се други долазак Христа десити само ако сви Јевреји буду окупљени у Израелу и буду покрштени. Ово је једно од анахроних уверења фундаменталистичког хришћанства које је одавно обацила већина хришћана у свету, али се задржало код евангелистичке мањине, нарочито у Америци. Јеврејима је анатема - али прихватају конкретне политичке предности такве фантазије, јер без финансијске подршке фундаменталистичког хришћанског ционистичког покрета у Америци не би било Државе Израел. Евангелистич-

ки хришћански ционисти (у тесној сарадњи са јеврејским ционистима) контролишу оба дома Конгреса, самим тим и председника и председничку администрацију. Делују не само преко моћног лобија АИРАС, већ и користећи свој политички утицај у већини држава САД. То значи да су стекли крајње неоправдан утицај на спољну политику САД, посебно блискоисточну. И неопходни су када треба обезбедити да Конгрес сваких дванаест месеци изгласа нову помоћ Израелу, вредну милијарде и милијарде долара, у авионима, топовима, бомбама и другом наоружању, а све на рачун наивног америчког пореског обвезника. Најновија глупост америчког председника Доналда Трампа - проглашавање међународног (по УН) града Јерусалима за престоницу Израела - је прекорачивање овлашћења (**ultra vires**) којим се крши међународно право, стога је и правно неважеће. Штавише, мало је вероватно да ће још нека држава (осим Филипина) макар и поразмислити о премештању своје дипломатске мисије из Тел Авива, de facto главног града Израела.“(5)

Овлашћења су прекорачена по нечијој вољи. Да ли је то блага воља Божја, свако нека закључи сам.

КАКО СУ ТО ЗАМИСЛИЛИ?

Наш познати мислилац и геополитичар, Борис Над, указао је на низ аспеката „хришћанског ционизма“. Он истиче: „У питању је доктрина чији се почеци везују за име Џона Нелсона Дарбија (1800–1882), заснована на веома екстравагантном тумачењу појединих старозаветних пророка и Апокалипсе Светог Јована Богослова. Свој процват она доживљава 70-тих година претпрошлог века, кроз буквална тумачења библијског есхатолошког сценарија, од којих је свакако најутицајније и најпопуларније оно Сајру-

са Скофилда. *Scofield Reference Bible* (Скофилдова анонширана Библија) која, осим оригиналних библијских текстова, садржи низ коментара, тумачења и пророчанстава самог аутора, распродата је у вишемилionском тиражу и дан-дanas представља најпотпуније издање Библије на енглеском језику. Треба рећи да, у тумачењу Скофилда и његових (евангелистичких) наследника, личност Христа заузима сасвим периферно место а централне теме постају Апокалипса, Армагедон, судбина Америке и, изнад свега, Израела те његовог предстојећег сукоба са царем Гога, у данима Последњих времена, *Смyйное время* или *Tribulation* („Велике невоље“), како га називају диспензацијалисти./.../

Уз неопходно уопштавање, осврнућемо се на оно што чини саму срж диспензацијалистичког „мита“ – сиже који се, с изненађујућом доследношћу и упорношћу, понавља код бројних аутора који деле овај светоназор. Бизарност њиховог садржаја не треба да збуни читаоца, будући да диспензацијалистичка „пророчанства“ каткад очигледно садрже дубоке геополитичке интуиције и историјске увиде. Централна тема ове есхатологије је судбина Цркве и, надам се, судбина Израела, што овде значи: етничких Јевреја који се придржавају принципа ортодоксног јудаизма. Под „црквом“ се, наравно, овде не подразумева римокатоличка, још мање православна црква, већ искључиво заједнице протестантских фундаменталиста. (*WASPs* – *White Anglo-Saxon Protestants* – „Бели англосаксонски протестанти“ – су по овом схватању потомци десет Израилевих племена који се после вавилонског ропства нису вратили у Израел.)

Пред крај времена, доћи ће до обнове Израела – а ово пророчанство се дословно испунило 1947, стварањем јеврејске државе. Тиме међутим почињу већ поменути дани „Велике невоље“, дани у којима ће „империје зла“ (треба се

сетити да је овај израз користио Реган а да га је у оптицај вратио Буш у данима после 11. септембра), напасти англосаксонске протестанте и Израел. Оставићемо, овом приликом, по страни питање различитости есхатолошке судбине – боље би било рећи божанске промисли – англосаксонских протестаната, које има чисто теолошки значај. Било како било, у том тренутку наступа веома чудан преокрет: пред нападом „Гога, цара Магога“, англосаксонци биће „узнесени“ на Небо (*Rapture – Усхићење*), док ће синови Израела у одсудној бици (Армагедон) победити Гога. *Rapture*, усхићење схваћено као узнесење (још један крајње бизаран детаљ), одвија се на мистериозан начин, налик на лет космичким бродом или летећим тањиром, што наглашава значај технологије у апокалиптичком сценарију: „у неким текстовима диспензацијалиста, промисао се доводи у везу с најновијим технолошким достигнућима, те тако настају слике нуклеарног диспензацијализма... Ту Русија (раније СССР) поново иступа у својству сила Зла, нуклеарног цара Гога“ (Александар Дугин, *Мистерије Евроазије*).

Протестанти се тада, по овом чудном апокалиптичком сценарију, предвођени протестантским Христом („Други долазак“), поново враћају на земљу (у Израел), а Јевреји прелазе у протестантизам, чиме отпочиње хиљадугодишње Христово царство на земљи...

Диспензацијализам, у најмању руку, веома добро објашњава неке лајт-мотиве или неуралгичне тачке америчке спољне политике. На првом месту, безусловно савезништво с Израелом, које најчешће противуречи стварним интересима америчке империје. Страх од оружја за масовно уништење, попут нуклеарног, хемијских или биолошких агенаса, које би евентуално дошло у посед неке од земаља које чине „осовину зла“ (Џ. Буш), није само пример тен-

денциозне пропаганде или медијске дезинформације, већ и рецидив јеврејског и старозаветног те пуританског страха од уништења које ће, на крају времена, погодити „Божји народ“./.../ О значају ове доктрине у америчкој свести сведочи и чињеница да као диспензацијалисте или њима сасвим блиске можемо означити најмање два америчка председника – Џимија Картера и Роналда Регана, док се Џорџ Буш отворено изјаснио као „премиленаристички диспензационалиста“. Али, много значајније је опажање да је целокупна америчка култура, још од времена пуританских досељеника, дубоко прожета истим есхатолошким и апокалиптичким мотивима, како, сасвим основано, закључује и Артур Крокер, у студији под насловом *Born Again Ideology* (*Идеологија „ионовној рађања у Христџу“*).

Уопште, америчка политичка и интелектуална класа не одражава шаренило популације северноамеричког континента – преовлађујући тип је *WASP*, чврсто укоревен у протестантском фундаментализму. Превести фуриозну, застрашујућу реторику пуританских проповедника у прецизан, рационалан и конкретан језик геополитичких и економских анализа, представља задатак њених интелектуалних сервиса. Последица је гротескан спој протестантског месијанства и либералног модела, са својом привидном толеранцијом и „отвореношћу за све разлике“ – који се, с помамом мисионара, „остатку света“ нуди као амерички модел спасења од терора, загуцаности и мрака историје. Али, у самој основи, протестански фундаментализам, у коме диспензацијализму припада најистакнутије место, остаје „скривена“ идеологија Америке, која одређује мисли, наде и снове огромног, претежног дела нације, чак и њених атеиста./.../

Ратови нису безусловна последица религијских убеђења нити се воде искључиво због економских или енергетских ресурса. Рат је резултат стања у коме постојеће противуречности више није могуће решити мирним путем већ једино војном силом – од ужаса рата гори су једино ужаси мира, који их, заправо, и изазивају. Дубина кризе која потреса САД, коју и није могуће разрешити ни финансијским ни економским интервенцијама, неопозиво гура последњу светску империју на пут рата, на коначни обрачун са „силама зла“. Како, уосталом, примећује руски економски аналитичар Михаил Хазин: „У суморним временима треба мењати психологију друштва, треба то друштво мобилисати. Најбољи начин да се то учини је претња, опасност. „За Америку то није новина. Године 1898. како би започели рат са Шпанијом, онај рат чији је резултат био америчко отимање Филипина и Кубе од Шпаније, Американци су дигли у ваздух сопствену оклопачу *Мејн* у Панами (заправо, у хаванској луци, прим. уред). Године 1941. догодио се Перл Харбур.“

За такав апокалиптички сценарио, диспензацијализам има спремне одговоре. Дани „Велике невоље“ (*Tribulation Period*) су дошли. „Империја зла“, о којој је говорио Реган а потом Буш, „хорде цара Гога из земље Магог“, то су, у диспензацијалистичком кључу, у психогеографији Американаца, недвосмислено Руси и њихови савезници, баш као и дибилијски, апокалиптички „кнежеви Роша, Мешеха и Фувала“ (где се Рош тумачи као Русија, Мешех као Москва док је Фувал древни хебрејски назив Скитије). С тим што, у америчком случају, коначни обрачун поприма сасвим особене црте: иначе прогресивна и човекољубива, Америка поседује и свој злокобни аспект – лице саме Апокалипсе, намењено онима који одбацују њену Благовест, њено (фар-

сично) Јеванђеље. То је лице оног „Милосрдног анђела“, који је јаросно разарао Србију, потом Авганистан, Ирак, а сутра, ко зна, Сирију, Иран, Кину или Русију...

„Битка за Крај света“, против цара Гога, против кнежева Роша и „Осовина Зла“ је већ почела, 1995. у Републици Српској и Крајини и потом 1999. у Србији, с „Милосрдним анђелом“, гротескним порукама које су амерички војници исписивали по смртоносним пројектиlima напуњеним осиромашеним ураном или касетним бомбама намењеним Србима, призорима бомбардовања Фалуџе, Басре или Багдада, док су на фону експлозија одјекивале поруке америчких политичких вођа о „нацији покренутој моралном надом“ и „најморалнијој светској сили“...“ (6)

Ово је важно запамтити: Срби су се међу првима нашла на удару потоњих – апокалиптичних ратова човечанства.

БИТКА ЗА ХИЉАДУГОДИШЊЕ ЦАРСТВО

Владан Станковић, у својој студији о верском идентитету из перспективе геополитичке есхатологије, наглашава: „Јудаистичка есхатологија на много места у светим списима наговештава Крај света, и крај Старог Доба. Она говори о Апокалипси или Крају света, својеврсном прекиду у времену – изразу Божјег промисла – након кога се успоставља Божје царство на земљи. Рај ће наступити са вечном државом Израел, и са Храмом и Заветним ковчегом као њеним средиштем. Ово рајско стање претпоставља долазак Месије који обзнањује хиљадугодишњи период трајног мира и благостања. Они који не признају есхатолошког цара биће уништени, а остали ће се обратити у јудаизам. Месија ће бити велики владар, небожанске природе, који ће донети коначни мир свима. Наступиће нови светски поредак

(Olam ha-baa) – будући свет. Оснивач савремене државе Израел, Давид Бен Гурион, истакао је да ће Савет дванаесторице мудраца, у постисторији, управљати светом из Јерусалима. Биће то нови, јудеоцентрични свет, који већ сада полако настаје... Тако је јудаизам увек остао одан поимању искупљења као догађаја које ће се извршити на историјској сцени, унутар саме заједнице – збиће се у видљивом свету, а огледа се у окупљању прогнаних и поновној изградњи Јерусалима што су два најважнија знака која наговештавају долазак световног цара Давидовог – Месије. Трећи, последњи и вечни Храм у Јерусалиму спустиће се с неба на место првог и другог Храма, сасвим довршен и савршен. Успостављање Храма на брду Сион на месту које су, по предању Јевреја, мухамеданци узурпирали, биће завршна етапа јудејске есхатологије. Па ипак, пре тога, следи одсутна битка између Праведника Израилћана, и неправедних блудника окупљених у хетерогену коалицију коју ће предводити најјачи међу њима Велики кнез из народа Рош. Одсутну битку на пољу удолине Мегидо (библијски: Армагедон), призивају истовремено и јудејци и протестантски хришћани. Тек је последњи чин есхатолошке замисли између јудејаца и реформисаних протестаната супротстављен. Наиме, према протестантским ционистима по окончању овога света (доба), сви ће се Јевреји преобратити у хришћане. Код јудејаца је обрнуто: сви ће се јудаизовати или ће нестати. Све остало у есхатологијама Јевреја и протестаната је више-мање слично. Тако произилази да су протестанти у сталном ишчекивању краја света и другог Исусовог доласка. И не само то, они ишчекују што брже заокруживање државе Израел, и владавину Јерусалима као светског центра моћи, те се због тога и назначавају синтагмом хришћански фундаменталисти, или још прецизније – протестантски цео-

нисти. Борба за Израел је и њихова борба, не само јеврејска, јер нема краја света без васпостављања Соломоновог храма, и владавине Синедриона, после кога ће доћи до коначног преображаја Јевреја.“(7)

Кад ово знамо, јасно нам је зашто Црква Божја не може и не сме да остане равнодушна.

ШТА СЕ ТО ДЕШАВА НА УКРАЈИНИ?

Украјина је 2014. бачена у пламен грађанског рата да би Русија била забављена својим јадом и да би одвратила пажњу са Блиског Истока. Ипак, то се није десило – Сирија је доказ. Али, Империја не мирује. Зато је Русији преко Украјине задат нови ударац – Цариградској патријаршији је наређено да продуби тамошњи раскол међу православнима.

Зашто баш Цариградска патријаршија? Руски историчар Петар Јермилов у својој студији „Улазак Цариградске патријаршије у оквире спољне политике САД у доба *хладној раји*“ (8), на основу анализе архивских извора и друге грађе показао је како је Цариград постао оруђе у рукама САД непосредно после рата, у доба кад је патријарх био Максим Пети који није крио своје симпатије према Руској Православној Цркви и Москви. САД су, скупа са Ватиканом, 1949. уклониле патријарха Максима и довеле америчког човека, митрополита Атинагору, да би спречиле утицај Русије међу православнима. У овој работи учествовали су скупа председник САД, Хари Труман, и папа Пије Дванаести. Из објављених докумената се јасно види да је Вашингтон патријарху Атинагори наменио место челника екуменског покрета на Истоку, с циљем да се спречи утицај Москве на помесне Православне Цркве. Труман је говорио: “Без обзира на преграде које деле различите цркве, на дубљем нивоу постоји братско јединство. Морамо и даље да наставимо да

указујемо на оно што нас везује и да, још више уједињени, кренемо у крсташки рат у име мира. И нека Бог уједини цркве и читаво слободно човечанство да би се у наше дане зацарио мир“. Атинагора је одлично испуњавао америчко – ватикански задатак, што се видело у доба узајамног скидања анатема средином шездесетих година 20. века, када су Цариград и Ватикан, по иницијативи њега и папе Павла Шестог, дисали једним плућима.

Од тада до данас, САД има кључну улогу на Фанару, што се видело и 2016, када су екуменистичко – модернистички скуп на Криту безбедносно покривале америчке обавештајне службе, а иза организације је стајао амерички поузданик.(9)

Не треба заборавити: Цариград би да се умеша и у послове Србске Цркве у вези са Македонијом. Јер, Империја је на власт у Скопљу довела свог човека, Заева, који је са америчким слугерањом маскираним у премијера Ципраса, склопио споразум о имену ове, Шиптарима предате државе, да би Скопље што пре ушло у НАТО. Зато Фанар нуди „добре услуге“ брзе „аутокефализације“ Македонцима, што треба да заокружи започету НАТО причу.(10) Слични процеси су могући и у Црној Гори. Александар Раковић у својој књизи о америчкој улози у разбијању СПЦ крајем 20. и почетком 21. века показује да је иза свих кључних процеса разградње стајао Вашингтон, коме је Фанар одан и послушан, упркос наративу о „свеправославном јединству“.(11)

ЗАШТО СУ РАТОВАЛИ ПРОТИВ СРБА?

Још 2007, наш угледни политиколог и правник, Дејан Мировић, објавио је књигу „Косово и Метохија: Палестина – систем криза“, у којој је показао да је рат против Срба на Балкану, између осталог, био вођен да би се пажња

одвратила са Блиског Истока и да би се смањило притисак на Израел који је требало да призна државу Палестину. Принцип повезивања криза образложио је још 1979. године црни маг америчке геополитике, Хенри Кисинџер, који је, по сопственим речима, настојао да доводи догађаје са разних крајева света у узајамне везе, то јест да „ствара и изазива подстицаје и притиске у једном делу света како би утицао на збивања у неком другом крају“.

У својој књизи „Пут у Дејтон“, Ричард Холбрук отворено пише да је укључивање најгорих исламских фундаменталиста у рат у Босни и Херцеговини значило олакшање за Американце јер су „неки од њих били повезани са групама на Блиском Истоку које су извршиле терористичке нападе на америчке војнике.“ (12, 89, 146, 332)

И Бил Клинтон је јасно рекао да су, помажући муслимане у Босни, Американци настојали да се покажу као пријатељи ислама: „Народу Америке сам 27. новембра изложио своје мишљење о учествовању америчких трупа у Босни... Осим аргумената које сам изнео у говору, помоћ Босни донела би још једну корист Америци: показала би муслиманима у свету да се Сједињене државе брину за њих, поштују ислам и да би их подржале ако одбаце тероризам и прихвате могућност мира и поверења.“ (13, 653)

Француски генерал Пјер Мари Галоа, у књизи „Крв петрола“, забележио је да је рат против Срба за Американце имао „преимућство да буде противтежа подршци коју Вашингтон даје Израелу против Палестинаца. Сем тога, подржавање Босне баца у засенак ружне успомене које је оставио рат у Заливу... видећемо да ће, у жељи да придобију наклоност муслиманског света, без обзира на његове тежње за уједињењем, баш САД надмашити све друге у подржавању владе босанских муслимана у Сарајеву, покушајима да

тако добију - бар делимични - опроштај због подршке коју су одувек пружале Израелу.“ (14,228). Галоа додаје: „Будући да је то допуштено распадом Југославије, САД су у Босни, у сарадњи са Саудијском Арабијом, Турском, Пакистаном и Албанијом (уз одобравање и неодобравање и Ирана) учиниле значајан напор да би створиле муслиманску државу усред Балкана за коју су знали да ће и она бити интегритичка. Не може им се замерити, толико им је била корисна ова операција“. (14, 16)

Мировић истиче да је криза на Косову и Метохији букнула 1999, када су Палестинци, по договору из Осла, морали да добију државу. Исламске велесиле су, гле чуда, дигле руке од Палестине, и почеле да подржавају Шиптаре на Косову и Метохији. Израелски вођ, Аријел Шарон, је на конференцији јеврејских америчких челника у априлу, док су бомбе падале на Србију и Црну Гору, задовољно изјавио да ће „Косово постати центар исламског екстремног тероризма“. То јест, Израелу ће бити лакше.

Зато покушај Слободана Милошевића да не уђе у рат, чак настојећи да се укључи у НАТО није успео – рат против Срба, а за Шиптаре, био је неопходан да би се одвратила пажња са Блиског Истока. О томе Момир Булатовић, Милошевићев сарадник, сведочи: „Почели смо преговоре са умереним Албанцима, с Ибрахимом Руговом на челу. Тај дијалог је ишао тешко и споро, али смо га доживљавали као једино решење. Али онда је Америка одлучила да из тог процеса искључи Ругову. Он је био представник умерених и тада већинских Албанца, који нису били присталице оружане побуне и терористичког деловања, а на његово место су Американци инсталирали Рамуша Харадинаја и Хашима Тачија. Американцима смо нудили базу „Бондстил“, уз сагласност влада Србије и Југославије за симболичну на-

докнаду од једног долара. Нудили смо им да нас приме у НАТО, јер ако смо у НАТО-у, не могу да нас бомбардују. Нудили смо им, такође, да управљају рудним богатством, да им дамо концесије на енергетске и рудне потенцијале Косова и Метохије, јер ако ми не можемо да нађемо заједнички језик са Албанцима, нека то буде нека енглеска или америчка компанија. Све смо им нудили да не буде рата, али је рат морало бити. Њима је тај рат био потребан.“ (15)

Био је потребан, и добили су га. Зато наша деца и данас умиру од осиромашеног уранијума.

САДАШЊА КОСОВСКА КРИЗА

Ово што се сада дешава са Србијом и журбом да се Косово и Метохија предају Шиптарима и НАТОу има и геополитичке и мистичке везе са Блиским Истоком, чија криза још није завршена. Косово се Србима мора одузети баш као СВЕТА ЗЕМЉА, јер ниједан народ (нарочито не народ хришћански и православни) не сме да има своју свету земљу осим оних који су „народ над народима“. Наша света земља се продаје у духу Вука Бранковића, који, у драми Љубомира Симовића „Бој на Косову“, овако образлаже свој издајнички став:

Ова соба је велика седам са осам!

Онај бор је висок тридесет метара!

Онај во, пред ковачницом, тежак је седамсто кила!

Над нама је таван за четрес кола сена!

Звоно на торњу у четири избија четири,

у седам сати избија седам пута!

Ето шта је моја визија!

Подрум је камени, буре је дрвено, рукавице су вунене!

Змија је отровна, бресква је слатка, пелен је горак!

Срба је мало, Турака је много!

Или: да продамо, само да играмо, јер смо слаби и немоћни! Да играмо онако како свира Вашингтон и његови господари из сенке. Јачи тлачи!

То значи да силе које зидају Нови Вавилон нас неће оставити на миру, поготово кад виде спремност да се кукавички повлачимо и попуштамо у свему. Ништа кукавиштво наших вођа у понор не вреди. Мира неће бити, мисле србофоби, док се Балкан не очисти од народа који су мрзели сви: од Турака, преко Хитлера, до Клинтона. Нема правог мира за Србе док се не покају и не врате Богу и себи, како им је саветовао Свети владика Николај. А кад се врате Богу и себи, неће се лако предавати.

ЧЕМУ ДА СЕ НАДАМО?

У свету кува. Силе зла су одлучно кренуле у борбу, и цензура Интернета је један од знакова да су решили да се више не крију. Владан Ивковић о томе каже:»Колико год Сједињене Државе биле носилац империјализма и агресивни тлачитељ планете, код своје куће оне се вјечито труде да одрже систем који дјелује праведно и, прије свега, привлачно очима и срцима неамериканаца на чије врбовање рачуна империјалистички подухват и без којег не би био то што већ пар вијекова јесте. Не постаје се Империја само силом него и милом и пројекцијом привлачности идеала на коју се лијепе масе потребних сљедбеника широм планете. Ширење имица доброг момка је била кључна компонента америчко-атлантистичког империјализма, а слобода говора је не само суштина тог имица у идеолошком смислу, него првенствено практичан предуслов моћи стваралаштва империјалистичког садржаја слободом израза која мами и придобија нове сљедбенике, жељне припадности баш тој слици идеалног друштва.

Имиц доброг момка је одавно нарушен, али чињеница да је глобалистичка олигархија вољна свјесно и активно рушити ту слику говори или да се више ничега не боји и да јој опстанак и развој не зависе од производње симпатије, што је застрашујуће, или да је престрашена својим изгледима, да скида рукавице и да ће се са пријетњама разрачунавати свим расположивим средствима.“(16)

Дакле, рат улази у завршну фазу. Прича о слободи и демократији се показује, најзад, као пука лаж. Лаж која господарима хаоса више није потребна. Разобличени су, и љути су. Хоће да побiju све сведоке своје лажи. И да им остане „златна милијарда“ њихових слугу, срећних да могу да им лижу табане.

То, међутим, не мора да значи да су силе добра коначно поражене. Рат траје.

САЗИРАЊЕ ЈЕДНОГ ЗНАМЕЊА

У јулу 2018. у Јерусалиму са Зида плача се одвојио огроман камен и пао међу поклонике. Нико није погинуо. (17)

О томе је познати руски теолог, ђакон Владимир Василик, записао: „Недавно је у Јерусалиму дошло до потребног догађаја. Из Зида плача сам је излетео камен тежак сто килограма, и није повредио никога од оних који су се молили. Подсећам да Зиду плача могу да прилазе за молитву како следбеници јудаизма, тако и повремено хришћани у пратњи туристичких водича, који тврде да је то остатак Јерусалимског храма. У ствари, Зид није улазио у комплекс храма. То је био оградни зид, који нико од оних што нису Јевреји није смео да пређе, и то под претњом смрти. У складу с тим, пророштво Христово каже: „Где, остаће вам кућа ваша пуста“ и „неће остати ни камена на камену док се све

не разметне“. На жалост, многи Јевреји то нису схватили и не желе да схвате. Зато није искључено да је ово непојамно испадање камена из Зида плача још један доказ да од Јерусалимског храма није остао ни камен на камену. То је прво. Друго, то је увод у многе невоље и катастрофе које нас чекају. Ипак, овај пад је и неки знак. Он није здружио жену која је ту стајала. А у Светом Предању Црква је често симболизована ликом жене. Истинска Црква Христова ће, надамо се, опстати у свим искушењима. Блиски Исток је сада место бола, невоља, катастрофа, у којима учествује и Израел, чија политичка врхушка настоји да добије политичке и остале користи од тог страшног пожара. Господ тим знамењем као да им поручује: “Ништа вам неће поћи за руком“. На памет нам пада виђење пророка Данила који је видео како се камен сам, без људских руку, одвојио од планине и срушио великог идола, који је симболизовао паганску цивилизацију створену на поклонству новцу, на крви, зноју и сузама робова и потлачених. Камен је постао велика планина и испунио је собом сву васељену. Надамо се да ће се нешто слично десити у будућности. Али то неће бити Први Христов долазак, него Други, кад ће Он доћи да сваком узврати по делима његовим, свим пљачкашима, крвопијама, свим лажљивцима, преварантима и развратитељима овога века“.(18)

Амин, да, дођи, Господе Исусе!

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 11. септембра 2018. године)

1. <http://borbazaveru.info/content/view/1258/1/>)
2. <https://www.dnevno.hr/vjera/vjera-kultura-i-znanost/apokalipticonakon-2-tisuce-godina-u-izraelu-rodena-crvena-junica-znak-kraja-svijeta-1219831/>).
3. https://www.academia.edu/4888123/Kršćanski_cionizam_nastanak_i_razvoj_neočekivanoga_političko-religijskog_fenomena),
4. <https://www.vaseljenska.com/misljenja/politika-i-mistika-bliskoistocni-sukob-i-eshatologija-monoteistickih-religija/>)
5. <https://www.globalresearch.ca/christian-zionists-in-america/5622131>;http://cirilizovano.blogspot.com/2017/12/blog-post_10.html)
6. <https://vizionarski.wordpress.com/2015/06/05/pat-za-kraj-cve-ra/>
7. <http://www.ips.ac.rs/publications/verski-identitet-ugao-geopoliticke-eshatologije/>)
8. <https://riss.ru/images/pdf/journal/2016/3/14.pdf>)
9. <https://www.geopolitica.ru/sr/article/chovek-iza-kulisa-kritskog-sabora>
10. <https://stanjestvari.com/2018/06/26/carigradska-patrijarsija-makedonska-crkva/>
11. Александар Раковић, Срби и религијски интервенционизам 1991–2015: Политички аспекти верских изазова српској држави и цркви после распада Југославије, Хришћански културни центар, Београд, 2015.
12. Ричард Холбрук: «Пут у Дејтон», Дан граф, Београд, 1998.
13. Бил Клинтон : «Мој живот», Наклада Љевак, Загреб, 2004.

14. Пјер Мари Галоа:»*Крв петрола*«, Наш дом, Београд, 1996.
15. <https://www.intermagazin.rs/sokantno-momir-bulatovic-sve-otkrio-evo-sta-je-slobodan-milosevic-ponudio-amerikancima-pred-bombardovanje-1999-madlen-olbrajt-je-pala-u-nesvest/>
16. <https://stanjestvari.com/2018/09/08/privatizacija-slobode-govora/>
17. http://ruskline.ru/politnews/2018/iyul/24/iz_steny_placha_vypal_kamen_vesom_okolo_100_kg/
18. http://ruskline.ru/news_rl/2018/07/25/eto_prolog_mnogih_bedstvij_i_mnogih_katastrof/

НА СВЕТОГ ИЛИЈУ 2018. ГОДИНЕ

Није лако живети у Србији.

Није лако гледати како Србију дробе, распарчавају, продају, и у пропаст воде.

Није лако бринути за будућност своје деце која ће живети као потоње робље.

Који једу куће удовичке
И лажно се моле Богу дуго
Имали су смене ударничке
И Србију распродали другом

вук вукашин вучић и вујица
Измећари слуге и сеизи
Распудише осмехе нам с лица
Сад смо слово у пакленој књизи

Али, баш тада, када је тешко, вреди се сетити Светог Илије, анђела у телу, темеља пророка, другог претече Христове доласка, који је пророку Јелисеју одозго послао благодат да лечи болести и исцељује губавце, па точи исцељења онима који га поштују. То је онај Илија који је живео у Израилу за време безбожних Ахава и Језавеље, и који је, гледајући надмоћ Ваалових жреца (који су и људске жртве приносили), рекао Господу: „Доста је, Господе, узми душу моју јер нисам бољи од отаца својих“ (то јест – зашто бих ја живео у овом свету и веку кад је овако страшно одступништво преда мном?) А онда му је Господ рекао да има седам хиљада оних који нису приклонили колена Ваалу, а за које Илија не зна. И Илија се подигао, и смело устао против Ваалових жреца.

Такав је био да га је Бог живог узео на небеса, и он чека да дође антихрист, да би га, скупа са Енохом, разобличио и човечанству, на самом крају историје, проповедао Христа Спаситеља и Његово Царство, и примио мученичку смрт за истинитог Месију.

Тешко је, дакле, гледати Србију коју воде на клање пред Молоха глобализма, и чији народ, као у доба Илијино, храма на обе ноге. Али, ако има седам хиљада оних који се не клањају Ваалу, има и наде. А за њих моли се Свети Илија, Громовник српски, велика наша нада и утеха у потоње дане.

Анђео у телу Основа пророка
И претеча други Христовога рока
Илија ће доћи пре Страшнога суда
Он ће људе звати да се кају свуда
Са Енохом скупа седмим од Адама
Казниће зликовце жегом и сушама
Изворе ће водне у крв претварати
Такву ће му силу Господ сила дати
Он и Енох скупа ко рођена браћа
Свет ће позивати да се Богу враћа
Биће одевени у костретне вреће
Ревноваће силно колебат се неће
Ко их тад послуша и прибегне Христу
Примиће одећу свилену и чисту
Јер је свила правда Божјих светитеља
И носе је војске небеских житеља
Сад нам иду дани Суд се Божји ближи
О народе Христов на ноге се дижи
И очисти душу светлим покајањем
Ум свој умиј Светим Писмом и Предањем

И не веруј сваком јер је лукав ђаво
Па заводи оне што не иду право
А право је само што је православно
Не скрећимо нигде но ка Небу равно
О Илија Свети Богу се помоли
Да Христово стадо лукавом одоли
И да одолимо злу последњих дана
Да примимо Божја блага обећана

ЧУВАЈМО СЕ ДА НАС КО НЕ ПРЕВАРИ ИЛИ СВАКОДНЕВИЦА И ОДСТУПНИШТВО

КАКО ЈЕ ПОСТРАДАО УЧЕНИК СВЕТОГ ПАЈСИЈА ВЕЛИКОГ?

Живимо, по сили околности, деконцентрисано. Све нам одвлачи пажњу, а Бога се сетимо ретко и губимо заједницу с Њим врло лако. Уосталом, то се дешавало и некад – кад човек не пази на своје срце и своје мисли и своје речи.

Тако Свети Јован Колов пише, у житију Светог Пајсија Великог, о таквом случају: „Један од ученика светог Пајсија, покоравајући се његовом наређењу, крену у Египат да прода своје рукодеље. На путу он случајно сретe неког Јеврејина који је такође ишао у Египат и продужи пут заједно са њим. Путем Јеврејин, увидевши простоту његову, стаде својим поганим језиком изливати отров, који у срцу свом имађаше од душегубне змије, и рече иноку: О, возљубљени! зашто ви тако верујете у простог, распетог човека, када он није очекивани Месија? Други ће доћи, а он не. - Пошто Јеврејин изговори те и многе друге лукаве и душегубне речи, инок би, по умној слабости својој и по простоти срца, саблажњен Јеврејиним: пажљиво слушаше његове речи као да су истините, и салећен да одговори, он рече: Можда је и тако, као што ти говориш. О, преваре и неочекиване напасти! јер овај инок (авај мени!) одмах се лиши благодати крштења, о чему ће бити речи касније. Када се инок врну у пустињу и дође к преподобном Пајсију, старац постаде неприступачан за њега; и не желећи ни да погледа на тог ученика свог, он се на све могуће начине склањаше од њега

и не одговараше му ни једну реч. И пошто се дуго време отац тако клоњаше ученика тог, овај туговаше због тога и паћаше срцем, не знајући своју кривицу и грех према светом Пајсију. Најзад, улучивши згодан тренутак, инок дође и припаде к ногама преподобноме, говорећи: Зашто, оче, одвраћаш чесно лице своје од мене, и презиреш мене, бедног ученика свог? и то што никада раније ниси имао обичај чинити, ти сада показујеш према мени, одвраћајући се од мене као од неког мрског човека? - Старац му на то рече: Ко си ти, човече? ја те не знам. - Инок одговори: Шта то туђе видиш у мени, оче, те ме не познајеш? нисам ли твој ученик тај и тај? - и он при томе изговори своје име. Старац му онда рече: Тај ученик мој бејаше хришћанин и имађаше на себи благодат крштења; а ти ниси такав. Но ако си ти стварно тај мој ученик, онда ваистину благодат крштења отиде од тебе и обличје хришћанина узе се. Стога, кажи шта се десило с тобом? и испричај о искушењу што те је снашло, и какав си душегубни отров примио на путу? - Опрости ми, оче, одговори инок, ја ништа нисам учинио. - Светитељ му онда рече: Иди далеко од мене заједно са онима који су се одрекли Бога! Ја нећу да разговарам с тобом. Јер када би ти био онакав мој ученик какав си био раније, ја бих те и видео таквим какав си раније био. Тада инок уздахнувши, стаде ронити сузе умилења, говорећи: Ја и јесам тај твој ученик, а не неки други, и не знам шта сам рђаво учинио. - Велики Паисије га онда упита: С ким си разговарао на путу? - С неким Јеврејином, одговори инок, и ни с ким другим. - Светитељ га упита: Шта је Јеврејин говорио теби, и шта си му ти одговарао? - Ученик на то одговори: Јеврејин ми ништа друго није говорио, већ само ово рече: Христос коме се ви клањате није прави Христос, него ће други Христос доћи у свет. А ја му на то рекох: Можда је и тако, као што

ти говориш. Тада старац узвикну: Па шта може, несрећниче, бити горе и гадније од те речи, којом си се ти одрекао Христа и дожанственог крштења? Иди сада и оплакуј себе како хоћеш, јер ти нема удела са мнош, него је име твоје написано са онима који су се одрекли Христа, и ти ћеш са њима примити суд и муке. На ове речи светог старца ученик уздахну и заплака, па подигавши очи своје к небу он завапи к преподобном, молећи га и говорећи: Оче, смилуј се на мене кукавног, и дај мир души мојој! Несмотреношћу лишивши себе дожанственог просвећења и поставши радовање за лукаве демоне, ја не знам куда да се денем? Ево, прибегавам к Богу и к твојим светим молитвама; не презри мене јадног, и умоли за мене Владику Христа, да ме понова обаспе Својим првобитним милосрђем! Док се он тако мољаше, умилостивљујући старца више сузама него речима, свети се сажали гледајући га и рече му: Стрпи се, чедо, треба нам дуго молити за тебе милосрђе човекољубивог Бога. - Рекавши то, старац се затвори на молитву и стаде се топло молити ка свемилостивом Господу, да прости грех његовом ученику, који по несмотрености и простодушної непажњи сагреши Њему. И Господ, који никада не превиђа него свагда испуњује молитве Свога угодника, преклони се на милост и опрости сагрешившем. А знак опроштаја би овакво виђење: преподобни виде благодат Светога Духа где се у виду голуба врати ка томе ученику и уђе у његова уста; а виде притом и злог духа где изиђе из ученика у виду тамног дима и разли се по ваздуху. Видевши то, преподобни се насигурно увери да је Господ подарио опроштај сагрешившем брату и, обративши се томе брату, рече: О, чедо! заједно са мнош подај славу и благодарност Христу Богу! јер нечисти дух хуле изиђе из тебе, а место њега у тебе уђе Дух Свети, враћајући ти првобитну благодат крштења. Од тада, дакле,

чувај себе, да не би више, из лењости и необазривости, поново упао у мреже богохулства и, тешко сагрешивши, наследио огањ геенски.“

Ми живимо у репаганизованом свету, и то је свима очевидно. Тај и такав свет тражи да му се поклонимо. И захтеви ће бити све безочнији. А човек се, у магновењу, може наћи пред избором, као што се збило са учеником Светог Пајсија Великог.

СЛУЧАЈ СА РУСКИМ ИЗБЕГЛИЦАМА

Када је избила бољшевичка револуција, много Руса, који нису желели да живе под тиранима, разбежало се широм света. Неки од њих нашли су се у Кини. Затекао их је кинеско - јапански рат. Када су Јапанци окупирали Манџурију, захтевали су од свих људи у државној служби да учествују у државним церемонијама.

Извесни Дјаков, који је био инспектор свих руских школа у Троречју, описује те дане: „Свакодневно, за време јутарњих церемонија, клањали смо се државним заставама, певали химне Манџудиго (Манџурије) и Нипона (Јапана)... Дубоко смо се клањали у правцу императора тих земаља, а у нарочите дане - и у правцу храма Кенкокусимбио, посвећеног богињи Аматерасу“.

Ускоро су се сви државни чиновници морали заклети на верност. У првом члану „Упутства поданицима“ писало је: „Ми, поданици, дужни смо да побожно поштујемо богињу Аматерасу Оомиками“. Дјаков је присуствовао читању „Упутства“ у једној руској школи, када су се на скупу нашли козачки атаман и архијерејски намесник: „Невољно погледах на оца намесника, покушавајући да одредим какав је утисак на њега оставило саопштење, али отац Прокопије је, на жалост, седео оборене главе; погледах атамана

и омладину. На њиховим лицима видела се безнадежна покорност, равнодушност и досада.”

Године 1943, начелник јапанске војне мисије наредио је Дјакову да свим директорима руских школа пошаље упутство. Он је одговорио: „Опростите, господине намесниче, али ја то не могу да урадим. Прва тачка „Упутства” супротна је мојим убеђењима”. Када га је јапански официр строго питао о чему је реч, Дјаков је одговорио: „У првој тачки „Упутства” каже се да сви поданици треба да побожно поштују богињу Аматерасу... што противречи основном начелу хришћанства - једнобожју.” Официр му је одговорио: „То нема везе с нама, и овакво питање се нас не тиче... Богиња Аматерасу је прародитељка царске династије. Ко је одбацује, одбацује целокупно наше државно устројство... Наравно, ви можете да имате своје богове - Христа, Кришну, Буду, Конфучија, Мухамеда - то је ваша лична ствар, али сви ваши богови обитавају у светлости велике богиње Аматерасу/... / Поштовање богиње Аматерасу није религија, него чин уважавања према политичком устројству наше државе. Поштовањем наше богиње изражавате своју дужност признавања наше земље.”

Дјаков одбија послушност. Отпуштају га с посла и хапсе. Одлази да се поздрави с руским чиновницима, својим донедавним сарадницима. Присуствује читању „Упутства” на јапанском, кинеском и руском. Његов бивши помоћник, а сада инспектор А. М. Кузмин, свечано, на језику Светог Владимира и Светог Сергија Радоњешког, изговара: „Ми, поданици, дужни смо да поштујемо богињу Аматерасу...”

Иследник га касније пита: „Шта Вас наводи да тако упорно браните своја уверења? Само Ви протестујете против поштовања наше богиње Аматерасу. Нигде, чак ни

у Харбину, где живе на хиљаде Руса и ваше владике, то питање не изазива протесте”.

Дјаков је у затвору провео неколико месеци, али Руси су се, мало по мало, бунили и на крају, на интервенцију митрополита Мелетија, јапанске власти су измениле формулацију „Упутства” за Русе и ослободиле Дјакова. То је пример из прошлости. Могућност одрицања од Христа појавила се изненада, и требало је имати развијену савест да се то уочи. И требало је пострадали, бар мало, да се исповедништво потврди...Али, Бог је благословио да се остане на Његовом путу и да се сачува образ.

ШТА СЕ ДЕСИЛО У НАШЕ ВРЕМЕ?

А ево једног савременог случаја, у доба либерал – канибализма (не капитализма, канибализма!), који од сваког зла прави робу за продају и сваког је спреман да увуче у своје мреже. Прича једног мог познаника, дивног човека, оца породице. Он се није одрекао Христа, слава Богу, али се нашао у пословној ситуацији која је рушила његов хришћански морал. Да га чујемо:

«Почетком марта 2018. године контактирали су ме из једне компаније која се бави интернет програмирањем. Како сам последње три године „потрошио“ учећи програмирање од „нуле“, обрадовао сам се прилици да најзад добијем стални посао у некој програмерској фирми. Прошао сам изборни процес који је трајао скоро месец дана, за то време сам прошао неколико кругова разговора и тестирања. Једном приликом сам поставио питање чиме се тачно баве и добио сам одговор: „Бавимо се развојем свих врста апликација за интернет“.

Наивно сам се задовољио тим одговором и када сам добио понуду за посао, прихватио сам је са задовољством.

Први дан на послу је протекао у упознавању колега, радног места и чекању ком клијенту ћу бити додељен. Да објасним, фирма у којој сам ја радио се бави програмирањем за клијенте, не развија своје апликације. На крају првог дана, ја још нисам знао шта ћу радити, јер када сам добио име клијента, ја сам га „изгуглао“ тј. проверио на интернету и њихова интернет страна није имала никаквих назнака да се баве порнографијом, писало је да су компанија која се бави производњом високо посећених интернет садржаја, притом име клијентске фирме није имало никакв вулгаран призвук или нешто слично. Мада искрено морам рећи да сам на крају првог дана већ имао лош осећај јер сам видео шта раде други програмери у фирми, али, као што кажу, нада умире последња. Други дан је протекао у процесу који се у програмерском жаргону назива сетовање окружења и повлачење кода, тек пред крај радног времена другог дана, покренуо сам апликацију, тј. оно што је до тад урађено и видео шта треба да радим.

Дигресија:

„Пар месеци пре овог посла, имао сам прилику да се зајослим у једној америчкој компанији, пре тог посла, представљено ми је питање, имам ли проблем да радим са порнографским садржајем. Када сам одговорио потврдно, речено ми је да нису фирма за мене и да ми желе срећу у даљем изражењу посла. Ја сам то сматрао за коректно и нормално, и баш због тог искуства нисам очекивао да ми се може десити да добијем посао везан за порнографију а да ме прејходно не питају да ли сам сигурман на то.“

Прва мисао ми је била да једноставно без икаквог објашњења изађем и да се више уопште не враћам у канцеларију. Ни дан данас нисам нашао разлог којим бих оправдао самог себе што тако нисам урадио. Сви изговори, које сам себи наводио, касније ће се показати као недовољни за останак (морам да храним децу, ово је могућност да стекнем искуство у послу, прилика да напредујем као програмер и сл).

Ипак покушавао сам да се поставим као програмер и да на све то гледам као на посао. То није успевало! Наредних два месеца, могу се описати са свега неколико речи, психичко мучење које је код мене често имало и физичке манифестације (бол у грудима, немогућност да удахнем ваздух и сл.). Морам да будем искрен и прецизан, моје колеге и послодавци, па чак и клијенти из Америке са којима сам комуницирао свакодневно, су били професионални, љубазни и до самог краја несвесни мојих осећања - тек када сам одлучио да одем, рекао сам и своје разлоге.

Мени је велики проблем била чињеница да је апликација коју сам радио, продавала идеју инцеста, иако сам био свестан да су на снимцима и сликама глумци а не праве породице, то ми је представљало велики проблем. Кући ме чекају ћерка и син, а ја радим са порнографијом која има слоган, *After all we are family* и *My sister loves me* и сл. Посебна прича је била моја свакодневица на послу.

Дигресија:

Од како сам почео да се бавим програмирањем, с обзиром да сам кренуо са тим веома касно, осећао сам велику несигурност на послу, то сам обично превазилазио

тако што бих сваки пут када имам неки захтевнији задатак говорио: „ Уз Божију помоћ!“, а када бих успешно обавио задатак: „ Хвала ти, Боже!“.

Посао о коме пишем је и са програмерске стране био далеко захтевнији од свега што сам до тада радио. Ја немам довољно талента да опишем како сам се осећао сваки пут када имам неки проблем, а то је било сваки дан по више пута на дан, и изговорим „ Уз Божију помоћ!“ док гледам у код, а да бих видео резултат, морам да отворим апликацију са свим њеним садржајем и колики ми је проблем да изговорим тада „Хвала ти, Боже!“. Проблем ми је представљало и да не изговорим то, јер сам Божијом милошћу, „вером и срцем примио у душу своју“ оне речи : „Без Мене не можете ништа чинити“. Опет Бог нам је дао слободну вољу и нисам могао да се заваравам да је то што радим воља Божија. Покушао сам да престанем да изговарам „Помози, Боже!“ али ми је то стварало осећај да престајем да разговарам са Господом а искрено сама идеја о томе ме је чинила празним (немам бољи израз за оно што сам осећао).

Велики извор фрустрације било је и окружење, и то не на начин на који бих очекивао, да се ово десило неком другом. Очекивао бих осуду од породице и пријатеља, скардано понашање и вулгарни хумор од колега који раде са порнографијом (било је на послу и женског и мушког света). Ствари су у пракси изгледале скроз другачије. Колеге и послодавци су били професионални, љубазни и неретко културни људи, који су када бих упитао да ли имају проблем са оним што раде одговарали да је то само посао. Тих дана сам много мислио на суђење нацисти Адолфу Ајхману и на његову одбрану, у којој је тврдио да је он само био отпражник возова са задатком да возови стижу на време, а

да га није занимало шта је у возовима. Шта све може да се оправда са речима „Ово је само посао“?

С друге стране од већег дела блиског окружења долазиле су реченице типа: „Пути, мора да се ради, имаш децу.“, „За који други посао можеш да добијеш толики новац?“, „Баш те брига, ти си програмер, треба да ти је свеједно шта радиш“, а од неких другара чак и „Благо теби, шта бих ја дао за такав посао“ и „Благо теби, плаћају те да гледаш порниће“. Све ово ме је чинило јако тужним и осећао сам се некако усамљено.

Сва горе поменута осећања су посебно долазила до изражаја средом и петком. Недеље су ми такође посебно тешко падале, јер мада нажалост нисам од оних верника који баш сваке недеље иду у цркву, ипак имам потребу да у цркву одлазим. Та два месеца сам осећао недостојним да уђем у цркву, а чини ми се да никад нисам имао већу потребу за тим. За крај да кажем да није било капи која је прелила чашу, пошто је чаша била препуна од почетка. Ваљда сам схватио да ја ту чашу не могу испити до краја и то је било то. Послодавцу сам саопштио своју одлуку да одем и своје разлоге за такву одлуку. Није било проблема са њима, и као што рекох до краја су били коректни, осим у делу у коме нису нагласили чиме се баве. Признали су сами да је то била њихова грешка. Моја грешка је што нисам отишао одмах. Сад ми је сама идеја да радим као програмер одбојна. Посао за који сам сматрао да ће бити велики корак у мојој програмерској каријери, готово да је ту каријеру окончао.“

Тако је, у зло доба у коме живимо, пострадао један честит човек.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Живимо, заиста, у тешка и страшна времена, са свих страна окружени злом које је, као и у сваком паганском поретку, нормализовано, и коме се служи као да то тако треба. Зато нам је, сада и свагда, потребна пажња и бдење над својим срцем, и молитва Богу да нас заштити од свих искушења. Свети Пајсије Светогорац је говорио: “Човек је дужан да свој ум држи у Богу, да непрестано размишља о томе због чега му је дат овај живот. На овај свет нисмо дошли зато да бисмо се бавили сваком будалаштином или да бисмо се сместили на неко топло месташце. Овамо смо дошли да бисмо се припремили за будући живот: то значи да би наш ум непрестано требало да се налази тамо, у вечности, и да се бави оним што ће нам помоћи да је достигнумо. Односећи се према свему са духовном ревношћу и смирено се и усрдно подвизавајући, човек прониче у смисао духовног живота. Духовни живот је истрајна одважност, духовна гозба. Најдубљи смисао живота треба да познају сви људи. Ако би сви они то достигли, потпуно би ишчезле неправедне тежње, непрестане свађе и остали плодови самољубља. Будући да постоји Божија награда, треба да се побринемо о томе како да скупимо невелики капитал за будући живот, а не о томе како да у земаљском животу сачувамо свој положај и да се домогнемо људске славе. Када се човек креће кроз простор истинског живота, њега све радује. Он се радује и томе што живи, и томе што му је суђено да умре – али не због тога што му је досадило да живи, него зато што ће после смрти отићи Христу. Он се радује, знајући да је овај живот привремен, а да је други живот вечан. Не, њега не замара овај живот, али, размишљајући о ономе шта нас очекује у вечности, он се припрема да пређе

тамо, схватајући да је само у томе смисао и предодређење његовог живота.“

Само из те перспективе ће нам бити јасно шта и како чинити. И нека нам Господ у томе помогне.

2018.

Конац дела и
Богу слава!

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

27-67

323(100)“19/20“

316.4(100)“19/20“

323(497.11)“19/20“

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир, 1969-

Србија у сенци антихриста / Владимир Димитријевић. -
Чачак : В. Димитријевић, 2022 (Београд : Добротољубље).
- 295 стр. ; 20 cm

Тираж 100.

ISBN 978-86-904566-1-1

а) Политичке прилике -- У свету -- 20в-21в б) Друштвене
прилике -- У свету -- 20в-21в в) Србија -- Политичке
прилике -- 20в-21в

COBISS.SR-ID 71887881